

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 101

Dimecres, 30 d'octubre de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 67, primera reunió

Í N D E X

Salutació

al president i a una delegació del Parlament de Baviera (p. 4)

Projecte de llei

de creació de l'especialitat d'educació social en el cos de diplomats de la Generalitat de Catalunya
(tram. 200-00045/06) (p. 4)

Projecte de llei

d'adequació de procediments administratius amb relació al règim de silenci administratiu i al termini
de resolució (tram. 200-00059/06) (p. 9)

Proposició de llei

de modificació dels articles 81, 82 i 83 de la Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'organització,
procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (tram. 202-00136/06) (p. 9)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei
sobre la participació de les comunitats autònomes en la formació de la posició espanyola en assumptes
relacionats amb la Unió Europea (tram. 270-00032/06) (p. 16)

Proposició de llei

de programari lliure en el marc de l'Administració pública de Catalunya (tram. 202-00148/06)
(presa en consideració) (p. 24)

Proposició de llei

per a la protecció, la conservació i la gestió del paisatge de Catalunya (presa en consideració)
(tram. 202-00157/06) (p. 30)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre el captament del Govern pel que fa a l'impacte territorial
de les infraestructures a Catalunya (tram. 317-00471/06) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre el balanç de l'actual situació política a Catalunya
(tram. 317-00473/06) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre quines mesures polítiques i d'acció de govern té previst impulsar
en aquest període de sessions (tram. 317-00476/06) (p. 40)

→

al president de la Generalitat sobre si és cert que el pacte d'investidura subscrit amb el Partit Popular li impedeix comprometre els vots de la federació de Convergència i Unió en la reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 317-00481/06) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre quina opinió té el Govern pel que fa a la proposta de reforma de la Llei d'hisendes locals (tram. 317-00484/06) (p. 43)

al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a la publicació de les dades comparatives dels alumnes que superen o no l'educació secundària obligatòria (ESO) i el batxillerat, si anteriorment el criteri era de no facilitar-les (tram. 310-00310/06) (p. 44) (retirada)

al Consell Executiu sobre l'equilibri entre els interessos dels operadors dels sistemes de pagament electrònic i els dels comerciants (tram. 310-00327/06) (p. 44) (retirada)

al Consell Executiu sobre les accions previstes per a equilibrar els interessos dels operadors dels sistemes de pagament electrònic i els dels comerciants (tram. 310-00328/06) (p. 44) (retirada)

al Consell Executiu sobre les raons del retard en el pagament de subvencions a les sales de teatre alternatives de Barcelona (tram. 310-00334/06) (p. 44) (retirada)

al Consell Executiu sobre els motius pels quals les sales de teatre alternatives de Barcelona reben un 80% de les subvencions atorgades a finals d'any (tram. 310-00335/06) (p. 44) (retirada)

al Consell Executiu sobre l'actualització del Pla de Seguretat de les Químiques de Tarragona (Plaseqta) (tram. 310-00306/06) (p. 44)

al Consell Executiu sobre la valoració que fa dels darrers simulacres d'emergència química produïts al polígon de Tarragona, en el marc del Pla de Seguretat de les Químiques de Tarragona (Plaseqta) (tram. 310-00307/06) (p. 45)

al Consell Executiu sobre la situació de discriminació negativa envers les dones que exerceixen el dret de reducció de la jornada laboral per tenir cura de menors de sis anys, a l'empresa Aigües Ter Llobregat (tram. 310-00319/06) i sobre la compatibilització de la vida familiar i laboral a l'empresa Aigües Ter Llobregat (tram. 310-00320/06) (p. 46)

al Consell Executiu sobre les mesures de preservació de la zona d'especial protecció forestal anomenada el Brugàs, al terme municipal de Mediona (Alt Penedès) (tram. 310-00323/06) (p. 48)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport (presa en consideració) (tram. 270-00050/06) (p. 50)

Designació

d'un membre del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra (tram. 284-00014/06) (p. 56)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la situació de caos generalitzat provocada pels aiguats del mes d'octubre de 2002 (tram. 300-01020/06) (p. 57)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'actualització de la xarxa viària catalana (tram. 300-00663/06) (p. 63)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'exercici de l'autogovern (tram. 300-01029/06) (p. 68)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'autogovern (tram. 300-00893/06) (p. 74)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 67.1

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, pel lletrat major i pel lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers de Sanitat i Seguretat Social i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de creació de l'especialitat d'educació social en el cos de diplomats de la Generalitat de Catalunya (tram. 200-00045/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen BOPC, 346).

2. Projecte de llei d'adequació de procediments administratius amb relació al règim de silenci administratiu i al termini de resolució (tram. 200-00059/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen BOPC, 346).

3. Proposició de llei de modificació dels articles 81, 82 i 83 de la Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (tram. 202-00136/06). Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen BOPC, 346).

4. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre la participació de les comunitats autònomes en la formació de la posició espanyola en assumptes relacionats amb la Unió Europea (tram. 270-00032/06). Comissió Permanent de Legislatura sobre la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors, Cooperació i Solidaritat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen BOPC, 346).

5. Proposició de llei de programari lliure en el marc de l'Administració pública de Catalunya (tram. 202-00148/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 296, 18).

6. Proposició de llei per a la protecció, la conservació i la gestió del paisatge de Catalunya (tram. 202-00157/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 309, 13).

7. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport (tram. 270-00050/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 329, 69).

8. Designació d'un membre del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra (tram. 284-00014/06). Grups parlamentaris. Designació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació de caos generalitzat provocada pels aiguats del mes d'octubre de 2002 (tram. 300-01020/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'actualització de la xarxa viària catalana (tram. 300-00663/06). Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre l'exercici de l'autogovern (tram. 300-01029/06). Grup Parlamentari Popular. Substanciació pel procediment d'urgència.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern (tram. 300-00893/06). Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la igualtat dona - home en l'àmbit econòmic i laboral (tram. 300-00979/06). Sra. M. Caridad Mejías Sánchez, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació del tèxtil a Catalunya (tram. 300-01012/06). Sr. José Luis López Bulla, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques del joc d'atzar (tram. 300-00297/06). Sr. Joan Ferran i Serafini, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la contenció de les emissions de gasos que provoquen l'efecte hivernacle (tram. 300-00273/06). Sra. Montserrat Tura i Camafreita, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre les condicions dels ecosistemes fluvials, especialment pel que fa al del riu Ebre (tram. 300-00994/06). Sr. Xavier Vendrell i Segura, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre la política ambiental, especialment pel que fa a la qualitat de l'aigua (tram. 300-01001/06). Sra. Montserrat Tura i Camafreita, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica, especialment pel que fa a l'energia eòlica (tram. 302-00261/06). Sr. Xavier Vendrell i Segura, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les necessitats de la xarxa viària catalana (tram. 302-00262/06). Sra. M. Dolors Montserrat i Culleré, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política mediambiental, especialment pel que fa a la qualitat de l'aigua del riu Ebre (tram. 302-00263/06). Sr. Antoni Sabaté i Ibarz, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'assetjament sexual en els llocs de treball (tram. 302-00264/06). Sra. Carme Valls i Llobet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sinistralitat de la xarxa viària catalana (tram. 302-00265/06). Sr. Roberto Edgardo Labandera Ganachipi, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els viatges institucionals dels seus membres (tram. 302-00266/06). Sr. Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de relacions institucionals i de projecció de la institució (tram. 302-00268/06). Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els esports d'aventura, especialment pel que fa a la regulació i la formació dels professionals (tram. 302-00267/06). Sr. Jordi Ausàs i Coll, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció i l'extinció d'incendis (tram. 302-00269/06). Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

28. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica a Catalunya (tram. 302-00270/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

29. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Salutació al president i a una delegació del Parlament de Baviera

Voldria fer avinent a les senyores i els senyors diputats que aquesta cambra té l'honor de rebre oficialment el president i la delegació corresponent del Parlament de l'Estat lliure de Baviera, al qual trametem la nostra salutació.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. Les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades avui, a dos quarts de cinc.

Projecte de llei de creació de l'especialitat d'educació social en el cos de diplomats de la Generalitat de Catalunya (tram. 200-00045/06)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de creació de l'especialitat d'educació social en el cos de diplomats de la Generalitat de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa l'honorable consellera de Governació, senyora Núria de Gispert, que té la paraula.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals (Sra. Núria de Gispert i Català)

Molt honorable president del Parlament, senyores i senyors diputats, em plau presentar-los a continuació el Projecte de llei de creació de l'especialitat d'educació social en el cos de diplomats de la Generalitat. El reconeixement acadèmic i formatiu com a diplomatura universitària d'aquesta professió va ser l'any 1991, mitjançant un reial decret. Aquest reconeixement oficial va possibilitar que l'any 1995 sorgís la primera promoció de diplomats en educació social.

En l'àmbit de l'Administració de la Generalitat, ja fa uns quants anys que la prestació de determinats serveis requerits per la societat catalana va motivar la necessitat de comptar amb llocs de treball de personal funcionari i laboral en els quals es desenvolupessin tasques pròpies d'educadors socials. La manca inicial d'una titulació universitària expressa que reconegués l'educació social com una professió específica va condicionar l'Administració de la Generalitat que, per a la provisió d'aquests llocs d'educador social, es seleccionés personal amb perfils formatius i professionals adequats, però, evidentment, procedents de col·lectius molt diversos.

En l'actualitat, la incorporació al món professional de successives promocions de diplomats en educació social i el progressiu augment de les necessitats socials que poden ser satisfetes pels llocs de treball que tenen atribuïdes tasques pròpies d'educador aconsellen l'efectiva creació, dins l'estructura de la funció pública, de l'especialitat d'educació social dins el cos de diplomats, corresponent al grup B de nivell de titulació, i regulat per la Llei de cossos de funcionaris, de 10 de novembre de 1986. Per poder ingressar en la referida especialitat, s'exigirà estar en possessió del títol de diplomad universitari en educació social o qualsevol altre títol degudament homologat amb aquest.

El Parlament de Catalunya, mitjançant l'aprovació de sengles resolucions, s'ha pronunciat a favor de la creació d'un cos específic dins l'estructura de la funció pública de la Generalitat. No obstant, la correcta incardinació en l'estructura de la funció pública de l'Administració de la Generalitat comporta necessàriament la creació d'una especialitat en el cos de diplomats. En aquest sentit, cal tenir en compte que la creació d'una nova especialitat no requeriria per si mateixa una norma amb rang legal, ja que a partir de l'aprovació de l'esmentada Llei de 1986 totes les especialitats s'han anat perfilant mitjançant les respectives convocatòries de processos selectius. La creació d'aquesta nova especialitat aprofita el disseny actual de l'estructura de la funció pública prevista per la normativa vigent.

Cal tenir present també que el Projecte de llei que ara els presento regula no solament la creació de l'especialitat dins el cos de diplomats de la Generalitat, sinó també el procés d'integració en la nova especialitat, els torns especials de promoció interna, la funcionarització, etcètera, de tots aquells professionals que, procedents de col·lectius molt diversos i posseïdors de titulacions acadèmiques molt variades, ja vénen prestant serveis com a educadors socials, i que la regulació específica d'aquestes matèries sí que ha de ser efectuada

per una norma amb rang legal, d'acord amb la jurisprudència del Tribunal Constitucional.

Pel que fa pròpiament al contingut del Projecte de Llei, aquest crea la nova especialitat d'educació social i defineix les seves funcions, que es desenvolupen en els camps de l'educació no formal, de l'educació d'adults, de la inserció social de persones desadaptades o discapacitades i de l'acció socioeducativa. Així mateix, es determinen els diferents sistemes que possibiliten l'accés a la nova especialitat del personal funcionari i laboral que presta o ha prestat serveis d'educador en l'àmbit de l'Administració de la Generalitat.

En definitiva, aquest Projecte de Llei dóna satisfacció a les necessitats organitzatives de l'Administració: es crea una nova especialitat, es regularitza amb objectivitat i amb respecte als principis constitucionals de mèrit i capacitat la situació dels diversos col·lectius del personal que actualment està exercint tasques d'educador social, i que en la majoria dels casos han assolit una experiència i coneixements que no han de ser menyspreats per a l'adequada prestació dels serveis públics. A la vegada, és evident que la situació real dels serveis d'educació social comporta l'adopció d'unes mesures transitòries, per facilitar l'accés a la nova especialitat dels professionals que estan desenvolupant aquestes funcions.

Crec que amb l'aprovació d'aquest Projecte de Llei l'Administració de la Generalitat completa l'estructura de la seva funció pública, en crear una nova especialitat dins el cos de diplomats en la qual es podran agrupar aquells professionals del sector públic que desenvolupen tasques d'educador social i que fins ara no s'havien pogut integrar en una especialitat pròpia.

Crec, finalment, que el Projecte de Llei resol les inquietuds dels diferents col·lectius que fan tasques d'educadors socials en els centres i dependències de la Generalitat, en regularitzar de manera coherent la seva situació laboral.

Per acabar, vull agrair als ponents d'aquest Projecte de Llei les esmenes introduïdes, que, de segur, milloren el text inicial, i els demano la votació favorable del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local.

Abans d'acabar, molt honorable president, voldria saludar també personalment els membres de la comitiva que han vingut del Parlament de Baviera. Tant el seu president com alguns dels diputats ens van rebre, a un grup de diputats d'aquesta cambra, i a mi com a consellera de Governació, en un viatge, ara fa un any, per tractar dels temes referents a l'organització territorial. Hem estat amb ells aquests dies, i desitjo que la seva estada a Catalunya i les curiositats que, com em van dir ahir, tenien sobre el fet de Catalunya i sobre el seu poble hagin estat cobertes suficientment.

Moltes gràcies, i benvinguts a Catalunya i bon viatge de tornada a Baviera.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. I em consta que tenen en el seu record la visita que vostè va fer, juntament amb altres diputats, a Munic i a Baviera.

Té ara la paraula, per defensar les esmenes, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, el senyor Rafael Ribó, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, jo també vaig anar a Baviera, i ho dic en un ple en què sembla que parlarem dels viatges i de donar transparència sobre la gent que va a les delegacions –ja ho discutirem després. Doncs, que quedi nítidament transparent que jo vaig gaudir de l'hospitalitat del Govern de l'Estat lliure de Baviera, en un viatge molt profitós per a les feines de l'ordenació territorial i administrativa de Catalunya...

El president

Hauem d'explicar, senyor diputat, que el senyor president del Parlament de Baviera no està en aquests moments a Munic, per la cordialitat que té amb tots nosaltres, sinó que li hem de recordar que està al Parlament de Catalunya...

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, gràcies per la puntualització, però, com que aquest és un tema que sembla –no sé per què– que porta «marro», en el meu cas cap ni un, eh?

El president

Gràcies.

El Sr. Ribó i Massó

Més «marro», com veurem, podria portar la Llei que hem d'aprovar en aquests moments.

Senyora consellera, nosaltres retirem les esmenes que ens queden vives en aquest Ple. I les retirem perquè s'ha fet un treball correcte en ponència; queden temes alguns dels quals són de dificultat de legalitat sobre habilitacions, però crec que hem millorat molt, amb les esmenes dels diversos grups, l'objectivitat del procés de cara a aquest nou cos.

De totes formes, nosaltres el que volíem impedir és que tothom es posés el «gorro», o sigui, que hi hagués un «coladero» i que qualsevol categoria funcional pasés pel sedàs ample sobre el nou cos. Què vull dir, amb això?

Miri, hi ha una necessitat social. Aquest cos va molt adreçat al tema de presons, i la necessitat social és òbvia, que a les presons hem de reforçar les polítiques autènticament de reinserció i de rehabilitació, i això demana no només vigilància i control, sinó especialment educació social. I ens temíem que hi poguéssim haver la temptació per part d'alguns –com vam detectar– de fer purament i simplement la translació mecànica de vigilat a educador. Això potser solucionaria problemes professionals, però no solucionaria i minvaria les possibilitats de fer, realment, un esforç, la nostra Administració, per millorar la tasca d'educació social.

Jo sé que a les presons hom s'ha de menjar molts «marrons» –i no pas marrons glacés, com diríem ara a la

tardor, que són tan bons, sinó autènticament problemes gruixuts—, però caldria saber diferenciar —i seria importantíssim— les tasques d'uns i altres.

És per aquest motiu que nosaltres vàrem afegir un conjunt d'elements al text, i per això que avui votarem favorablement el Projecte de llei.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Masllorens, per defensar les seves esmenes.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Bé, nosaltres el primer que volíem recordar és que si avui hi ha aquest text sobre la taula és, fonamentalment, perquè hi ha hagut resolucions de la cinquena i de la sisena legislatura que així ho van demanar, en el sentit que era convenient reconèixer l'existència de la professió i de la pròpia diplomatura i, indirectament, també del col·legi professional que es va crear també per llei d'aquest mateix Parlament, sobretot tenint en compte que ja hi havia molts educadors i educadores socials que estaven treballant *de facto* en dependències de la Generalitat i que, per tant, s'havia de regular aquesta situació.

D'aquí, justament, entenem que prové una part del problema, i probablement no la menor, i un dels esculls més grans per haver resolt bé aquesta situació que ja s'havia creat prèviament, com ara mateix també explicava el senyor Ribó. Quan es va voler regular l'existència de l'especialitat d'educació social en el cos de diplomats, al nostre entendre, el Govern es va trobar fonamentalment amb dues situacions: per un costat, personal interí que era diplomats i que duia anys fent tasques d'educació social, d'educadors socials, sobretot a Justícia i més específicament a presons, i per l'altra banda, desenes de persones que havien estat promogudes a tasques d'educadors socials sense haver rebut cap formació específica per fer-ho ni prèviament ni, que nosaltres sapiguem, tampoc amb posterioritat.

Precisament en l'exposició de motius del text que avui aprovarem es diu literalment: «Cal remarcar la importància d'una formació inicial que permeti l'accés a la professió i d'una formació continuada per a la capacitat dels professionals davant les noves necessitats que genera el context social.» Nosaltres esperem que això, d'ara endavant —perquè entenem que fins ara no ha estat així—, s'apliqui i s'entengui que la formació, tant inicial com continuada, d'un cos com aquest és fonamental.

Un cop més, al nostre entendre, hem hagut de resoldre per la via legal una situació que prové d'una pèssima gestió de personal que s'ha fet per part del Govern de CiU, un govern que, en un moment donat, va decidir —si fem un repàs dels darrers anys— desprendre's —i ho deia també fa un moment el senyor Ribó— de serveis de bons professionals, molt bons professionals, amb anys de servei i de professió, en llocs de l'Administració de Catalunya, i que tenien la formació adient per haver

continuat fent d'educadors socials. També és veritat que moltes altres persones, titulades o no, estan fent una feina que no havia estat mai prevista dins de la funció pública fins ara, però que gaudia ja de tot el reconeixement social, i des de feia molt temps.

La consellera ens recordava fa un moment que des del 1991, fa onze anys, tenim ja reconeguda aquesta nova professió per la via d'una diplomatura universitària. I és en aquest punt que es va demanar la redacció d'un avantprojecte de creació de l'especialitat d'educadors socials. I això ens ha portat al text que avui se sotmet a votació, que és veritat que intenta donar resposta, de la millor manera possible, al que ha de passar en el futur amb els educadors socials diplomats dins del cos de la Generalitat.

Però, naturalment, se'ns demanava també a la ponència —així ho vam entendre— que oferíssim solucions a les nombroses situacions diverses i excepcionals que s'han anat creant, *de facto*, per admetre que personal laboral i funcionaris, que en la majoria de casos no tenien una formació com a educadors, accedissin a llocs de treball d'aquesta especialitat, i això, a més, amb el pas dels anys, ha anat generant una casuística cada cop més extensa i variada.

Avui regulem el futur de la professió dins la funció pública de la Generalitat, però estem regulant també —hi insisteixo— diverses maneres per integrar en el cos d'educadors totes aquelles persones que en els darrers anys han estat exercint d'educadors i educadores en la majoria de casos sense ser-ne. No els estranyi, doncs, que no haguem aconseguit que ploqui a gust de tothom, això era gairebé impossible, perquè hi han hagut interessos moltes vegades contraposats —també s'hi referia el senyor Ribó fa un moment.

I jo demano a algunes de les persones afectades per aquesta Llei, i fins i tot a representants sindicals dels col·lectius afectats que hauran de fer explicació de què és el que avui estem aprovant —alguns dels quals tenim l'honor també de veure avui aquí, en la tribuna de convidats—, els demano, dic, que sàpiguen entendre i explicar que, donades les circumstàncies de les quals partíem, aquesta Llei no podia anar molt més enllà d'on hem anat. Vull recordar-los que bona part dels qui han estat sacrificats en tot aquest procés —que n'hi ha hagut— ho foren ja fa un temps i ni tan sols no van tenir l'opció de continuar fent d'educadors i educadores a l'Administració catalana. El Govern entenem que en el seu moment va deixar escapar, o va fer fora directament en alguns casos, un conjunt d'educadors que eren bons professionals i que van haver de marxar, no perquè no tinguessin vocació, capacitat o experiència —que en tenien—, sinó perquè es van obviar en aquell moment els seus mèrits, simplement per evitar possibles conflictes.

El problema, per tant —com diem— venia de lluny, i la Llei que ara aprovarem no fa altra cosa que intentar posar ordre, ni que sigui, al nostre entendre, massa tard.

El Govern ho podia haver fet abans. Aquest Projecte ha tardat molt. Es reclamava des de fa anys —com ja he dit abans—, no ha arribat abans i ara som davant d'un text que —ja s'ha dit— és fill del consens, entès un cop més, aquest consens, com un acord de mínims, un acord

d'allò que és possible per sortir de l'atzucac i per intentar deixar les coses una mica arregladetes de cara al futur.

És des d'aquesta perspectiva i amb aquests condicionants que avui obrim la porta a persones que no tenen en alguns casos, encara, la formació universitària adient i que se'ls dona un temps per regularitzar aquesta situació, però que han demostrat, d'altra banda, molt sovint –i això també cal dir-ho– la voluntat d'aprendre i les ganes de superar-se per poder formar part d'aquest nou cos. Estem convençuts que faran l'esforç que els cal per ser bons educadors socials i bones educadores al servei dels ciutadans de Catalunya, però, sobretot –el que al nostre entendre és més important–, al servei de les capes de població més febles.

La ponència ha treballat pensant en tots els afectats, totes les persones que tindran ara possibilitats d'integrar-se en aquest cos, i –com deia– en la multiplicitat de casos preexistents, que eren molt variats, perquè, òbviament, ara és molt important que es resolguin bé les situacions que queden pendents, que en queden algunes i les haurem d'anar resolent en els propers anys. Això s'haurà de fer amb equitat i amb justícia, també ho ha intentat la ponència en aquest text, amb un èxit que es pot discutir –i sé que hi ha qui el discuteix–, però amb l'afany indiscutible de trobar bones solucions als problemes. Naturalment, haurà de ser el Govern, aquest o el que vindrà després d'aquest, qui desplegui la Llei segons el seu criteri.

I dit tot això, senyor president, anuncio també –com ja ho ha fet abans el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds– la retirada de totes les esmenes –que en són cinc– que havíem reservat per defensar aquí, en el Ple, ja que entenem que, partint de la situació prèvia que he descrit i sent crític amb el procés que hi ha hagut fins ara, es veu la necessitat de resoldre aquest embolic sense més dilació. I el text que sotmetrem a votació és el que avui està en condicions d'aprovar en aquest moment aquesta cambrà.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Ara, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, per defensar també les seves esmenes, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, de fet, avui som a la darrera etapa d'un procés, un procés que va començar amb la Resolució 936/V, que instava el Govern a crear un cos específic d'educadores i educadors socials dins la funció pública de la Generalitat. També hi havia una llei anterior, la 15/96, de creació del Col·legi Professional d'Educadores i Educadors Socials, en la qual també es preveia precisament que quedés regulat, dintre de l'Administració de la Generalitat, el desenvolupament d'aquest cos professional. I finalment, és ja en aquesta mateixa legislatura, amb la Resolució 528/VI, que

aquest Parlament aprova de forma definitiva la necessitat de creació d'aquest cos.

Com ja bé ha dit la consellera i els diputats que m'han precedit, als diferents àmbits de l'Administració, i especialment els Serveis Penitenciaris i de Rehabilitació de la Generalitat de Catalunya, es disposa d'un col·lectiu d'educadores i educadors que ostenten la condició de funcionaris públics dels grups B i C, i amb tal consideració apareixen en les relacions dels llocs de treball en els diferents centres. A aquestes places d'educadors i educadores s'hi ha pogut accedir mitjançant concurs entre els funcionaris i les funcionàries, tècnics especialitzats del grup C i altres funcionaris i funcionàries del grup B, per bé que no figurava expressament l'activitat o titulació específica d'educació social, tot i estar reconeguda i acceptada, especialment a partir de la Llei i resolucions esmentades, en què s'instava la creació d'aquest cos.

El mateix Síndic de Greuges havia anat advertint davant de la situació creada, havia anat recomanant al Govern la modificació de la relació d'aquests llocs de treball, perquè totes i tots els educadors del grup C, que disposaven de la titulació de grau mig, fossin, d'alguna manera, reclassificats i incorporats al grup B, atenent una valoració objectiva del lloc de treball, a fi d'acabar amb aquest greuge que es produïa a partir dels dos nivells retributius diferents per una mateixa tasca professional.

Així, doncs, com ja s'ha anat dient, calia, era molt necessari establir un perfil del lloc de treball dels educadors i les educadores socials de l'Administració de la Generalitat, així com la regularització laboral dels funcionaris i personal laboral que es trobaven en aquesta situació a partir de la creació d'aquest cos específic.

Aquesta situació que –com deia– afectava, tot i que no únicament, però particularment els equips de tractament dins de les presons, on entenem que les educadores i els educadors socials són una peça fonamental en la rehabilitació i la reinserció dels interns i internes, doncs, era molt important perquè quedés definit el marc que permetés aquesta requalificació, així com la qualitat de l'atenció que han de rebre aquests interns i internes pel que fa a la seva rehabilitació.

Tanmateix, hi havia –com ara mateix s'ha fet esment– un equip d'educadors i educadores interins que no van tenir la possibilitat d'accedir al funcionariat i que portaven molts anys treballant-hi. I les nostres esmenes al Projecte de llei, que, com ja saben –i si no és així ho anuncio ara, senyor president–, han estat retirades i consensuades en el si de la ponència, també anaven en aquest sentit que feia referència, que la creació del cos no es fes únicament en clau circumstancial per arreglar un problema administratiu del Departament de Justícia, i que la creació del cos d'educadores i educadors socials no fos simplement una manera amb què els funcionaris sense qualificació trobessin una forma de promoció interna dins de l'Administració.

Pensem que tot plegat ha estat una llei consensuada de forma que sigui justa i una eina per a la necessària tasca de l'educació social, malgrat haver arribat una mica tard, en certa manera, i haver perdut l'experiència

d'aquests interins i aquestes interines a què feia esment ara mateix. Al nostre entendre hem cobert una necessitat social i alhora hem pogut començar a solucionar els problemes existents amb les treballadores i treballadors en aquest àmbit.

I així, doncs, simplement jo crec que ens hem de felicitar pel resultat de la ponència i per l'alt consens aconseguit en tot el procés, així com també agrair, jo crec, especialment al senyor Jaume Farguell la seva contínua entrega d'informació, quan així li ha estat reclamada, i la seva voluntat per consensuar aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

De fet, no queden esmenes, per tant, tampoc té sentit un torn en contra. Però, si el senyor Jaume Farguell volgués intervenir, ara seria el moment d'intervenir.

El Sr. Farguell i Sitges

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en definitiva, poca cosa em resta dir després d'haver escoltat les intervencions que m'han precedit. No obstant això, he de dir, també, això sí, per emmarcar aquest mateix consens i, en definitiva, l'esperit que ha animat la ponència fins ara, que alguna qüestió important hi havia, ja, de bon principi, un denominador comú que era la realitat de tres situacions, o dues situacions, bàsicament, diferents: tota aquella creixent exigència de personal d'atenció social educativa, a presons i a menors, que ha creat, al llarg d'aquests deu anys, des de l'existència de la Llei estatal, una situació d'interinitat –com s'ha dit–, i per altra banda, també, no deixar de dir que, de tot el personal que havia anat accedint en aquests llocs de treball, he de parlar també, encara que sigui concisament, de la seva demostrada professionalitat, vocació, i fins i tot, si parléssim de titulacions i de currículums acadèmics, certament, veuríem que no s'ha perdut el temps, com a mínim des del punt de vista de la professionalitat de les persones..., i d'integrar-hi, a mesura que les necessitats eren recurrents, persones de vàlua.

No obstant això, no cal dir que calia fer una llei en què, tenint en compte aquesta realitat objectiva i fàctica, es procurés donar sortida als professionals que, legítimament i d'una manera clara, volen llocs de treball en un lloc per al qual ells estan, especialment, no solament vocacionats, sinó també titulats en virtut de la Llei, i per tant, calia harmonitzar aquestes dues situacions adequadament.

Bé, cal dir que una gran part de les esmenes ja les vam consensuar i que vam arribar a un text relativament ja de comú denominador conceptual, però que en quedaven unes quantes; en quedaven unes quantes i, bé, escoltin, en quedaven unes quantes de vives –utilitzant la terminologia i l'argot parlamentari–, i agraeixo moltíssim a la resta de grups que van presentar esmenes que ens hagin ajudat tots plegats aquí, en aquest moment, i, després d'aquesta contínua dialèctica mental de bona voluntat, que aquestes esmenes vives aquí, en el Ple, les ajudéssim tots plegats, confortadament i amb els auxilis

espirituals corresponents, a ben morir abans d'acabar aquest Ple.

Per tant, si de cas hagués de fer una puntualització, seria que hi havia algun requeriment en les esmenes que resultava d'impossible adopció, que era aquell que pugnava –per molt que la bona voluntat evident per part del Col·legi d'Educadores i Educadors Socials de Catalunya, que han transmès una petició lògica a tots els grups, en el sentit de poder ser homologadors de titulació–, això pugnava amb l'article 149.1.30 de la Constitució i ens hauria portat, ben presumiblement, a un procés d'inconstitucionalitat no volgut per ningú. Per tant, aquesta era una necessitat, des de tots els punts de vista, entenedora i, finalment, entesa, que ha fet que en aquest punt concret substituïm aquest requeriment per un obstacle legislatiu lògic que atenui la diferència entre els que ja hi eren i els que han de venir, doncs, posant, en comptes de tres anys, cinc anys de prestació del servei prèviament; la qual cosa em sembla que ha estat enormement satisfactòria per a tothom.

Per tant, aprovem aquí una llei molt escarida, molt reduïda, de simplement set articles, una final i dues transitòries. En aquest sentit ens demostra, la història, que els fets canvien, no? Perquè allò que va dir Sèneca que les lleis com més curtes més bones: aquesta seria la joia de la corona de les lleis d'aquesta legislatura; és la més curta, potser. Però encara que sigui així, penso que, en aquest moment de les coses concretes i no de les generalitzacions, i anar als problemes determinats i precisos de la societat, el que cal és que aquesta –dintre de les possibilitats en què tots ens hem mogut i de les transaccions que hem fet– sigui com a mínim la llei més bona i esperada pels educadors i educadores socials a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula, per últim, la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller, en nom del Grup Popular.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Projecte de llei de creació de l'especialitat de l'educació social en el cos de diplomats de la Generalitat de Catalunya, que avui aprovem, com han esmentat els grups que m'han precedit en l'ús de la paraula, i també ha recordat l'honorable consellera, dona resposta al compliment de la Resolució 936/V, del 99, d'aquest Parlament, i a la 306/VI, amb la qual s'instava crear un cos específic d'educadors i educadores socials dins de l'estructura de la funció pública de la Generalitat.

Aquesta Resolució tenia el seu origen en una petició que va fer el Síndic de Greuges el febrer de l'any 98 al Departament de Justícia per tal d'ordenar les diferents places i donar una resposta en aquell moment a les diferents persones, funcionaris i personal laboral, que desenvolupaven aquestes tasques en l'Administració de justícia, especialment pel que era el cos de funcionaris.

Amb aquest Dictamen s'estableixen els requisits per ingressar en el cos de diplomats, així com els diferents sistemes que possibiliten l'accés a aquesta especialitat del personal funcionari i laboral que presta o hagi prestat aquests serveis d'educació social. Nosaltres volem destacar els diferents graus, el *b* i el *c*, de persones..., i els funcionaris que hauran d'incloure..., desenvolupar determinades actuacions, en aquest cas, per tal de fer el seu trànsit d'accés en aquest cos; dins, evidentment, del que és l'estructura administrativa de la Generalitat.

El nostre Grup ha presentat dotze esmenes a aquests articles, que han estat acceptades o bé transaccionades, perquè, les esmenes del Grup Popular, el que han volgut és conjugar els interessos i els requisits per tal de garantir una bona preparació i titulació en les persones que han de desenvolupar aquesta feina, i, a més a més, també, garantir que les persones que potser provenen d'unes altres titulacions i a més a més de les antigues escoles d'educadors socials tinguin una facilitat a l'hora de poder-se integrar en aquests grups, sempre que es compleixin uns requisits que per nosaltres eren importants.

Amb l'ànim de conjugar aquests dos nivells i garantir aquest equilibri entre els professionals, no hem volgut oblidar tampoc l'homologació, de què ha fet esment el senyor Farguell, en el sentit que totes aquestes persones que probablement vulguin fer la seva homologació a l'hora de poder-se incloure dins del cos i fer aquests cursos, doncs, puguin tindre una ubicació en aquest cos de funcionaris.

És per aquest motiu que nosaltres pensem que amb aquest Projecte es dona resposta al cos de funcionaris de la Generalitat, i en aquest cas, també, als funcionaris penitenciaris que venien fent aquestes tasques, per tal que puguin fer aquestes feines de polítiques de reinserció, polítiques importants i elementals, a l'hora que es puguin adaptar als nous requisits que estableix aquesta normativa.

És per aquest motiu que nosaltres creiem que s'ordenarà el treball dels educadors socials; que els altres educadors socials que fins ara tenen la diplomatura tinguin més facilitat a l'hora que, quan es facin aquestes oposicions, també es puguin incorporar a aquests cossos de l'Administració de la Generalitat. I, en definitiva, crec que es dona una resposta i s'han conjugat ambdues necessitats.

És per aquest motiu que nosaltres, el Grup Popular, vol agrair als diferents ponents i a més a més, també, als serveis de la cambra el seu recolzament que han donat a aquesta Llei a l'hora d'arribar a un consens que, com han dit els altres grups, ha estat a tots els nivells.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.
(Pausa.)

El president

Prego a les senyores i els senyors diputats que es posin, ja, en disposició de votar, perquè, donat que totes les esmenes han estat retirades, sotmetem a votació el text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels 133 diputats presents.

Projecte de Llei d'adequació de procediments administratius amb relació al règim de silenci administratiu i al termini de resolució i Proposició de Llei de modificació dels articles 81, 82 i 83 de la Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (tram. 200-00059/06 i 202-00136/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el Projecte de Llei d'adequació dels procediments administratius amb relació al règim de silenci administratiu i al termini de resolució, i Proposició de Llei de modificació dels articles 81, 82 i 83 de la Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

D'acord amb l'article 101, té la paraula l'honorable consellera de Governació, la senyora Núria de Gispert.

(Remor de veus.)

Prego a les senyores i els senyors diputats –esperis un segon, senyora consellera– que hagin d'abandonar la sessió que ho facin ràpidament, en tot cas.

(Pausa.)

Té la paraula, senyora consellera.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals

Gràcies, molt honorable president del Parlament. Senyores i senyors diputats, em plau presentar el Projecte de Llei d'adequació dels procediments administratius amb relació al règim de silenci administratiu i al seu termini de resolució.

La regulació del silenci administratiu com a garantia dels ciutadans davant de l'incompliment per l'Administració del seu deure legal de resolució expressa ha estat objecte de regulació i modificacions diverses en els darrers anys.

La Llei 13/1989, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat, va ser pionera en l'establiment del sentit positiu del silenci, ja que aquesta forma d'acabament del procediment, en la regulació estatal d'aquells moments, tenia, amb caràcter general, sentit negatiu.

La Llei estatal, de 26 de novembre de 1992, del règim jurídic de les administracions públiques i procediment administratiu comú, va regular *a posteriori* els efectes i conseqüències davant supòsit d'incompliment per l'Administració del seu deure de resolució expressa transcorregut un termini màxim establert. Es va atorgar, amb caràcter general, el sentit estimatori de la petició formulada a l'Administració una vegada complets certs requisits.

Però aquest règim jurídic del silenci administratiu, regulat als articles 42, 43 i 44 de l'esmentada Llei, ha

estat objecte de modificació mitjançant una altra llei estatal, de 13 de gener de 1999. D'acord amb la nova redacció d'aquests articles, es manté el plantejament que la manca de resolució en el termini previst de les peticions o sol·licituds realitzades pels ciutadans produeix, com a norma general, l'estimació de la sol·licitud.

Però la Llei 4/1999 introdueix, entre d'altres qüestions, dues modificacions importants en el règim del silenci. Per una banda, segueix essent preferent el silenci positiu, però per modificar aquesta norma general sobre el sentit del silenci és necessari una norma amb rang de llei o una disposició comunitària europea, i no és possible, com estava previst en l'anterior regulació, que es pugui efectuar mitjançant una norma de rang reglamentari. En segon terme, es modifiquen els terminis màxims per a la resolució de l'Administració, amb caràcter general.

D'acord amb aquesta regulació, les disposicions reglamentàries únicament podran fixar un termini dins els límits fixats en la Llei, i que no poden sobrepassar el màxim de sis mesos. Qualsevol excés d'aquest període de sis mesos requereix una norma amb rang de llei. La nova regulació impedeix, doncs, que s'aprovin nous supòsits de silenci administratiu negatiu sense la corresponent cobertura legal, o bé que es fixin terminis superiors a sis mesos sense el rang legal necessari.

Aquest marc normatiu feia evident la necessitat d'aprovar una norma amb rang de llei que regulés la durada dels procediments i el sentit del silenci administratiu d'acord amb les novetats introduïdes per la Llei 4/99 quan es tracta de supòsits que no s'adiuen amb el que estableix la norma general. La mateixa Llei 4/1999 estableix que els òrgans competents de les comunitats autònomes, dins dels seus respectius àmbits, han d'adaptar els procediments en què procedeixi modificar el sentit del silenci a allò que estableix la Llei.

Efectivament, el títol competencial en base al qual es pot dictar la Llei que es proposa es troba a l'article 9.3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en virtut del qual la Generalitat té competència per dictar les normes de procediment administratiu que es deriven del seu dret substantiu i de les especialitats de la seva organització.

Aquest Projecte de llei, per tant, té per objecte determinar els procediments competència de la Generalitat de Catalunya que necessitin uns terminis de resolució superiors als sis mesos, o bé aquells en què el silenci té un sentit desestimatori i que, d'acord amb la nova regulació establerta per la Llei 4/1999, requereixen una norma amb rang de llei. Es tracta de supòsits excepcionals que, per diferents motius, degudament justificats, cal sostreure del règim comú de la regulació del silenci.

Donar la cobertura normativa suficient a aquesta excepció del règim general és el motiu pel qual es presenta aquest Projecte de llei. L'estructura inicial constava de tres articles, una disposició transitòria, dues disposicions finals i un annex. Ara bé, aquesta ha estat modificada donat que es va presentar una proposició de llei de modificació dels articles 81, 82 i 83 de la Llei 13/1989 complementària a aquest Projecte, i la Ponència que ha elaborat el Dictamen ha decidit, amb bon criteri, que ambdues iniciatives es tramitessin de forma conjunta.

L'estructura del Projecte de llei atén els dos requeriments establerts de nou per la modificació de la Llei 4/99. El primer article dóna cobertura als procediments que es creu necessari mantenir, o establir terminis superiors a sis mesos; i el segon, als supòsits en què es preveu el sentit desestimatori del silenci. En ambdós casos hi ha una remissió a l'annex del text on es detallen els procediments específics.

El tercer article consisteix en un cas concret relatiu al sentit desestimatori del silenci en els procediments relatius a concessions d'ajuts i subvencions públiques, que es justificaria pel compromís de cabals públiques que aquests procediments comporten i per encaixar en el supòsit de procediments iniciats d'ofici on la norma general preveu el silenci desestimatori.

Per acabar, vull agrair als ponents d'aquest Projecte de llei la tasca que han fet a la Ponència per tal d'adequar els dos textos legals. Vull agrair el consens assolit i els demano la votació favorable del Dictamen de la Ponència de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Passem ara a la defensa de les esmenes que han presentat diversos grups. Entre ells, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que, per defensar-les, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

(Pausa. Veus de fons.)

Hi ha un vot particular i tres esmenes, i ho acumulem. *(La Sra. Esteller Ruedas demana per parlar.)* Digui... *(Pausa.)* Un segon, senyor Ribó...

La Sra. Esteller Ruedas

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de la Sra. Esteller Ruedas.)

...inconvenient pels altres grups, la defensa conjunta del Projecte i de la Proposició de llei.

El president

Del Projecte...

La Sra. Esteller Ruedas

I la Proposició de llei presentada pel Grup Popular, posterior.

(Veus de fons.)

El president

Sí? *(Pausa.)* Doncs, endavant.

(Pausa.)

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. *(Pausa.)* Ah, tu comences? *(Pausa.)*

El president

Sí, sí... (Pausa.)

Té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor president, si em permet..., en aquest torn faré una defensa conjunta de la Proposició de llei de modificació de la Llei d'organització, règim jurídic i procediment de l'Administració de la Generalitat i d'aquest Projecte de llei que ara estem en defensa d'esmenes.

Abans de fer la defensa de la Proposició de llei, vull realitzar una sèrie de consideracions respecte al procediment administratiu com a instrument mitjançant el qual es canalitzen les relacions dels ciutadans amb l'Administració, i, per tant, cal procurar que es compleixin una sèrie de requisits per garantir la seguretat jurídica. En primer lloc, claredat en la regulació per tal que sigui comprensible per a tots els ciutadans, i, en segon lloc, que sigui un procediment que garanteixi els drets dels ciutadans, que són els receptors dels serveis que presta l'Administració. En aquestes qüestions de fons vull avançar que per a l'accessibilitat, la transparència i la celeritat..., la simplificació eficaç i la seguretat jurídica, d'acord amb els principis constitucionals, i en el marc de la regulació de l'activitat de les administracions públiques l'establiment de terminis màxims per resoldre i notificar una resolució que garanteixi un procediment àgil i segur.

La reforma que proposa el Grup Popular per modificar els articles 81, 82 i 83 d'aquesta Llei d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració pública de la Generalitat considerem que és adient, perquè aquesta Llei —ja es va substanciar en la seva presa en consideració—, però, de totes maneres, aquesta Llei va ser una llei innovadora que té per objectiu assolir una administració de la Generalitat àgil i eficaç en la seva gestió, va suposar promulgar-se un avanç important respecte a la legislació de l'Estat pel que feia referència a la regulació del silenci administratiu, atès que davant de la regulació de la Llei de procediment administratiu, de 17 de juliol del 58, aleshores vigent, que preveia el silenci administratiu desestimatori o negatiu amb caràcter general, l'article 81 d'aquesta Llei va introduir el silenci administratiu estimatori o positiu com a regla general.

Aquest canvi normatiu aplicat en els diferents àmbits competencials i d'actuació de l'Administració de la Generalitat va suposar una modificació en el *modus operandi* dels òrgans administratius de l'Administració, així com la introducció d'un nou element encaminat a donar compliment als principis d'eficàcia i celeritat. La promulgació, després, de la Llei de l'Estat 4/99, de 13 de gener, de modificació de la Llei 30/92, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i de procediment administratiu comú, va suposar una modificació rellevant al règim del silenci administratiu, que resulta aplicable a totes les administracions públiques, atès el seu caràcter de legislació bàsica, l'Administració de l'Estat i les administracions autonòmiques i locals.

Efectivament, els articles 42 i 43 de la Llei 30/92 incorporen al dret administratiu, amb caràcter general, el silenci administratiu estimatori o positiu, posant fi, d'aquesta manera, a la situació d'ambigüitat i confusió que des de l'any 93, any d'entrada en vigor de la Llei del 92, existia en aquesta matèria. Aquesta darrera reforma legal en matèria de silenci administratiu ha deixat pràcticament inaplicable el règim jurídic del silenci contemplat en els articles 81, 82 i 83 de la Llei que avui modificarem.

El que es pretén amb aquest Projecte és adequar els procediments administratius amb relació al règim del silenci, que calia corregir aquesta disfunció tècnica ocasionada entre la legislació de la Generalitat en matèria d'acte i procediment administratiu i la nova legislació de l'Estat. Ara sí que és més elaborada i avançada, que obliga a aplicar a Catalunya de mode quasi que exclusiu la legislació estatal en detriment de la pròpia normativa autonòmica, situació que generava una inseguretat jurídica als administrats, que no coneixien quin era l'acceptació que tenien les seves sol·licituds quan no rebien una contestació en el termini legalment establert per part de l'Administració.

Finalment, cal posar de manifest que l'objectiu últim d'aquesta Proposició de llei, més enllà d'efectuar les harmonitzacions tècniques necessàries, és dotar de més seguretat jurídica l'actuació de l'Administració envers els ciutadans, atès que a ningú se li escapa que el silenci administratiu continua sent un institut de caràcter excepcional que opera només en aquells casos en què els òrgans administratius no resolen de forma expressa en el termini establert la normativa vigent aplicable.

A aquesta Proposició s'hi han incorporat esmenes provinents dels altres grups, el Grup de Convergència i Unió i també per part del Grup Socialista, que han estat acceptades amb un consens i que s'incorporen al Dictamen que avui aprovarem en un text únic.

Em posicionaré també, senyor president, sobre el Projecte de llei d'adequació dels procediments administratius amb relació al silenci administratiu, de regulació del silenci administratiu, en diferents lleis sectorials amb l'objectiu de regular mitjançant una norma amb rang de llei el supòsit en què per la complexitat del procediment es requereix un termini superior als sis mesos per resoldre i notificar.

El Grup Popular ha presentat vint-i-dues esmenes, de què més d'un 70% han estat acceptades, o bé directament o bé transaccionades, i les nostres esmenes van encaminades a efectuar els ajustos tècnics necessaris sobre el règim del silenci administratiu aplicable a Catalunya per tal d'evitar disfuncions amb la Llei estatal, que és bàsica, i actualitzar, així mateix, la nostra legislació sobre el procediment en dues direccions.

Per una banda, reducció dels terminis de silenci administratiu desestimatori sota els criteris d'agilitat, eficàcia, però també realisme i practicitat, perquè nosaltres volem una reducció de terminis per resoldre i entendre desestimades les sol·licituds dels particulars que fos practicable, no establir terminis que fossin inassumibles per part de l'Administració, i, en tot cas, el que crearíem seria inseguretat jurídica. És per aquest motiu, que,

sota els principis de ser unes propostes realistes, fora de tota demagògia i que la mateixa Administració pogués assumir sense cap tipus de problema..., però el que sí que hem intentat al màxim és forçar la capacitat de l'Administració per tal que doni una resposta a temps als administrats. Hem fugit, per tant, de reduccions, com deia, indiscriminades dels terminis, que són inasumibles a la pràctica i contraproductius per als mateixos ciutadans, els quals s'enganyen amb una durada de temps que després l'Administració no pot complir, i s'obriria la via contenciosa, que sempre és dilatada i costosa.

I per posar un exemple de la reducció, vull establir els que... S'han reduït en dos mesos els terminis per efectuar la valoració de persones o famílies sol·licitants d'acolliment simple, o valoració de persones o famílies sol·licitants d'adopció, del Departament de Justícia. Considerem que és una mesura desitjable i beneficiosa per als ciutadans que s'han d'iniciar o sol·licitar qualssevol tipus d'aquests procediments, i es pot estendre a diferents departaments, incidint especialment al de Benestar Social, que per la matèria que es tracta s'hi requereix una resposta més ràpida per part de l'Administració, donada la situació en què es troben de necessitat moltes de les persones que sol·liciten aquests ajuts.

I, segon, el segon objectiu que hem perseguit ha estat preservar l'obligació de l'Administració de resoldre les sol·licituds que li presenten els ciutadans amb agilitat i eficàcia per tal d'enfortir la posició jurídica dels ciutadans enfront de les administracions, reforçant les seves garanties envers la inactivitat. El silenci, com deia abans, ha de ser un mal menor, una institució només operativa quan l'efectivitat de l'Administració no pugui resoldre dins del termini.

Precisament, amb aquesta Proposició de llei el Grup Popular, i juntament amb les esmenes i amb el debat del Projecte de llei, hem volgut obrir també un debat del tot necessari sobre la necessitat de la modificació del règim jurídic i del procediment aplicable als àmbits d'actuació de l'Administració de la Generalitat. És un debat necessari per tal de modernitzar la nostra legislació, adequar-la als nous temps i a les noves realitats jurídiques i administratives, i, sobretot, evitar les màximes disfuncions entre la legislació estatal i la catalana que puguin repercutir negativament sobre els drets dels ciutadans en les seves relacions amb l'Administració de la Generalitat.

I, abans de finalitzar, vull reclamar al Govern que recuperi l'impuls legislatiu i redreci els aspectes del règim legal de l'Administració catalana i el seu procediment en la línia de l'Avantprojecte de llei de règim jurídic i procediment que el Govern va elaborar fa aproximadament dos anys i que mai va aprovar. Per tant, no va ser mai Projecte de llei, i en aquest cas pensem que és necessari que el Govern, amb el temps més breu possible, recuperi aquell Projecte i modifiqui la legislació en aquest sentit.

Per tant, senyor president, anuncio el meu vot favorable a aquest Projecte de llei i demano també el vot favorable a aquesta Proposició de llei presentada pel nostre Grup, i acabo agraint als serveis de la cambra, especialment al lletrat senyor Pitarch i a la resta de po-

nents, el treball realitzat en l'elaboració d'aquest Diccionari.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Ara sí, senyor Vallès, per defensar el seu vot particular i les seves esmenes.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, començo amb una referència personal. Vaig tenir la sort de comptar-me entre els estudiants del malaguanyat professor Manel Ballbé, catedràtic de dret administratiu de la Facultat de Dret. Al professor Ballbé li va correspondre en bona part el mèrit d'haver modernitzat fins on es podia en ple franquisme el règim jurídic i el procediment de la vetusta Administració espanyola. En Ballbé ens ensenyava, fins i tot, en aquella època que el dret administratiu no havia de ser concebut com un instrument de poder, sinó com una defensa dels drets dels administrats. Amb en Ballbé vam aprendre que el dret administratiu expressa un determinat aspecte de la lluita democràtica contra les velles immunitats dels poders públics i que, en certa manera, el dret administratiu ha de ser concebut com l'aplicació micro dels principis de l'estat de dret. Poc m'esperava jo en aquell moment, quan era estudiant, que algun dia em trobaria parlant al Parlament de Catalunya sobre silenci administratiu.

Una qüestió, per altra part, que sembla molt allunyada de la vida quotidiana i que es formula amb llenguatge poc familiar per als homes i dones del carrer, i, en canvi, sabem que això és una percepció enganyosa, perquè quan les administracions tenen la presència que tenen, tan ubiqüa, tan intensa, les qüestions referides a com han de funcionar aquestes administracions i quines són les regles que han de respectar constitueixen peces fonamentals de tota democràcia.

La regulació del silenci administratiu és una d'aquestes normes. L'Administració té l'obligació de respondre a l'administrat, i el silenci de les administracions hauria de ser una situació excepcional que no pot deixar mai indefens el ciutadà i que ha de tenir efectes ben concrets i determinats.

La Llei catalana 13/89 va adoptar, com a regla general, la regla del silenci positiu, innovant de manera progressista en aquesta matèria i superant la Llei estatal de 1958, diguem, la que havia estat el marc de referència del nostre dret administratiu durant més de trenta anys. Però aquest marc va ser renovat, ho acabem de dir la consellera i la diputada, aquest marc bàsic va ser renovat per la Llei estatal 30/92, que va adequar-lo a la Constitució, i recentment va ser novament modificat per la Llei 4/99.

Això ha comportat la necessitat d'adaptar la nostra Llei 13/89, perquè aquesta nova legislació bàsica estatal ha introduït modificacions importants que deixen sense efecte previsions de la Llei catalana.

El Projecte de llei que debatem és, per tant, una iniciativa necessària, però també és una iniciativa tardana i

insuficient. És una iniciativa necessària perquè s'ha d'evitar la inseguretat jurídica que produeix la disparitat existent entre allò que preveu la Llei 4/99 i allò que estableix la Llei catalana del 89. En aquest aspecte específic, el Dictamen de la Comissió ha millorat el text original, ha incorporat aportacions dels altres grups, i vull reconèixer aquí la tasca de tots els membres de la ponència, del ponent representant de la minoria majoritària, senyor Puigdomènec, i del lletrat senyor Pitarch.

Pel que fa a les esmenes presentades pel nostre Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, hem arribat a acord sobre la majoria de les esmenes. Han estat acceptades tretze de les nostres esmenes i hem arribat a transaccions en altres sis. Anuncio, senyor president, la retirada de les altres esmenes, amb l'excepció de l'esmena del nostre Grup número 19 i amb la reserva de vot particular pel que fa a l'esmena de Convergència i Unió a l'article 3 del Projecte de llei.

I vull justificar totes dues posicions amb poques paraules. Pel que fa a l'esmena d'addició de Convergència i Unió a l'article 3, l'esmena proposa que el règim excepcional de silenci administratiu desestimatori aplicat als procediments relatius a la concessió d'ajuts i subvencions s'estengui també als procediments referits a les sol·licituds de pagament a càrrec de l'Administració de la Generalitat. No ens sembla procedent aquesta extensió de l'excepció del silenci negatiu a aquests casos de sol·licitud de pagament a càrrec de l'Administració, perquè les ajudes i subvencions són procediments iniciats a petició de l'interessat i en aquests casos la sol·licitud no equival a l'exercici d'un dret adquirit, sinó, en tot cas, a l'expressió d'una expectativa, de manera que es podria considerar adequat que la manca de resposta o el silenci administratiu tingui en aquest cas efectes desfavorables. Però quan el ciutadà o la ciutadana al·lega un títol legítim i reconegut per a demanar el pagament al qual creu tenir dret, no sembla pertinent que per la via del silenci negatiu es dilati en el temps l'efectivitat del seu dret i se l'obligui a la interposició de nous recursos. A més d'aquest argument de fons, ens sembla confusori incorporar aquest supòsit en un article que tracta d'altres situacions, i donar lloc, per tant, a una certa inseguretat jurídica.

Pel que fa a la nostra esmena número 19, l'esmena incorpora una disposició final que insta el Govern a completar l'adaptació de la Llei 13/89 a la legislació bàsica de l'Estat. Quina és la raó d'aquesta esmena? Ja he dit abans que la reforma de la Llei 13/89 és necessària, però tardana i insuficient; tardana perquè hem passat massa temps en una situació ambigua; insuficient perquè s'ha limitat només a una de les institucions del procediment –en aquest cas, a una de les institucions del procediment–, que és la regulació del silenci. Però el fet és que la Llei 30/92 i la 4/99 exigeixen més adaptacions de les que aprovarem avui. Des de la seva entrada en vigor –des de l'entrada en vigor d'aquestes dues lleis estatals–, la legislació catalana no s'adequa a la legislació bàsica estatal. I la qüestió, com vostès saben, no és una qüestió estètica, és una qüestió de seguretat jurídica, perquè aquestes discordances afebleixen la posició dels ciutadans i de les ciutadanes davant de l'Administració.

Es tracta, per tant, que deixem ben clara i ben ordenada quina és la normativa aplicable, perquè seguim, com acabo de dir, amb un text legal, la Llei 13/89, que ja no és aplicable. Se'ns pot contestar..., que no és aplicable en molts dels seus supòsits, vull dir. Se'ns pot contestar que la Llei bàsica estatal és directament aplicable malgrat el que digui la Llei catalana, o que la legislació catalana ja s'anirà modificant per etapes, per parts o, si ho volen, per fascicles. Però cap de les dues respostes és convincent, ni quan s'analitzen des d'una perspectiva de rigor jurídic que exigeix un tractament complet i sistemàtic i limitar al màxim aquestes situacions transitòries, ni tampoc és convincent des d'una perspectiva política. L'exigència que proclamem i que compartim de més capacitat d'autogovern obliga l'Executiu català a prendre la iniciativa legislativa en l'exercici de les competències autonòmiques, i, de manera particular, en tot allò que pot beneficiar els ciutadans de Catalunya en l'exercici dels seus drets.

És difícil d'explicar, per tant, aquesta desídia que compromet la seguretat jurídica de la ciutadania i que, en certa manera també, afebleix determinades reivindicacions de més autogovern.

Per totes aquestes raons, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi ha presentat i ha mantingut aquesta esmena, que, si és aprovada, obligaria el Govern a presentar a aquest Parlament un projecte d'adaptació completa de la Llei 13/89 a la normativa bàsica estatal aprovada ara fa tres anys.

Acabo, doncs, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, anunciant el vot favorable al conjunt de la Llei. I repetim que, si mantenim la nostra oposició a l'esmena de Convergència i Unió, a l'article 3, i hem defensat fins aquí la nostra esmena número 19, ho hem fet emparant-nos en les mateixes exigències de rigor i de seguretat jurídica per als ciutadans que justifiquen el Projecte de llei que estem debatent. És a dir, reclamem aquella inexcusable aplicació micro dels principis de l'Estat de dret a què feia referència, ja fa molts anys, el meu professor de dret administratiu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per la seva intervenció, entenc que a l'article número 3 demanarà votació separada, probablement. És l'article, no l'esmena, eh? *(Veus de fons.)* D'acord. Moltes gràcies.

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó. *(Veus de fons.)* Sí, i queda viva l'esmena número 4, les altres estan totes retirades. *(Remor de veus.)* La 19 és en la numeració de vostès, sí? És la 4, eh? *(Veus de fons.)* El vot particular també el manté? *(Pausa.)* D'acord, gràcies.

Té la paraula, senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

En primer lloc, president, demanar-li excuses pel petit enrenou inicial. Per fer una cortesia cap a la senyora Esteller que, a partir de la confusió que hi ha a l'ordre

del dia, que ens posen dos punts per separat quan és un sol punt, sí que era bo que la cambra rebés la presentació del Govern i la del Grup que ha fet la Proposició de llei que s'ha incardinat en el text del Projecte de llei.

Dit això, com deia molt bé el diputat senyor Vallès, sembla que el tema del silenci interessa poc. És molt interessant el silenci. És una mica allò de la música callada de Mompou, que és molt interessant i que afecta molt les persones. Per això nosaltres hem presentat esmenes que ajudarien, al nostre entendre, a posar una especial garantia sobre el tema de les persones.

Hem de ser molt sensibles a totes les problemàtiques, i aquí hi ha un conjunt de desestimacions per silenci, amb terminis llargs, de temes personals que seria molt més enriquidor i, jo diria, més a favor de la ciutadania que l'Administració es veiés obligada a pronunciar-se. En nom del consens del Projecte i de la Proposició, nosaltres no posarem a votació aquestes esmenes, però sí que voldríem deixar damunt de la taula per a posteriors modificacions que ja aquesta temàtica no pot ser purament i simplement rebutjada de pla, no?

Nosaltres creiem que caldria un major esforç per part de la majoria que dóna suport al Govern i del Govern per, en aquest Ple, acabar de perfeccionar el Projecte. I aquí faig meua la defensa que ha fet el senyor Vallès sobre el seu vot particular.

És bastant inadmissible que, quan es recapta un pagament, es desestimi per silenci. És un pagament d'una obligació concreta, no és, en aquest sentit, purament i simplement esperar una subvenció, i, per tant, sí que, amb la mateixa generositat que s'estan produint les intervencions, esperaria, del senyor Puigdomènech, que tingués l'obertura d'anar a millorar el text en coses que anirien a favor de la ciutadania.

Nosaltres crèiem que, de la mateixa manera que hi van haver lapsus en la redacció a Medi Ambient i uns altres en les esmenes, seria bo que algun dia féssim un repàs seriós a fons de molts altres casos, i que segurament caldria emmarcar-ho amb un procediment administratiu molt més àgil, però posant sempre per davant el favor, el dret de la ciutadania.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula la senyora Maria Àngels Esteller, ja... Per al torn en contra, el senyor Carles Puigdomènech. (*Veus de fons.*) Hi han esmenes vives i, per tant, el torn en contra és justificable. (*Veus de fons.*) No..., no totes estan retirades, senyor diputat.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Senyor president, en tot cas, anuncio que faré una única intervenció posicionant-me sobre el torn en contra i sobre el conjunt del text.

No sé si això vol dir que, en tot cas, abans podria intervenir el senyor Ridao, que no té esmenes, i després jo o no.

El president

Molt bé. Doncs, si vol intervenir el senyor Ridao per posicionar-se, té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

(*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció del Sr. Ridao i Martín.*)

...i si m'ho permet, breument, i des de l'escó estant...

El president

Molt bé...

El Sr. Ridao i Martín

...tot agraint, en aquest cas, doncs, al senyor president que l'acústica d'aquesta sala li hagi permès escoltar-me perfectament, el que deia des de l'escó, no?

Miri, senyor president, senyores i senyors diputats, ja ho vam dir en el debat de la presa en consideració de la Proposició de llei del Grup Popular fa algunes setmanes, i ho repetim ara, quan es debat conjuntament el Projecte de llei i aquesta Proposició de llei, també, que la promulgació de la Llei 4/1999, del 13 de gener, de modificació de la Llei 30/1992 del règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, havia introduït, efectivament, profunds canvis amb relació tant als terminis de resolució dels procediments –tant per dictar com per notificar resolucions– com pel que fa a la regulació, lògicament, del silenci administratiu, i que en essència preveu que els interessats puguin entendre estimades les seves sol·licituds pel silenci administratiu en el termini de tres o de sis mesos, segons els casos, no?

Aquest Projecte de llei i, també, aquesta Proposició de llei que debatem conjuntament pretenen modificar la Llei 13/1989 que regula el règim jurídic i l'organització del procediment de la Generalitat. I entenem que tant l'una com l'altra pretenen l'adequació dels procediments administratius amb relació al règim de silenci administratiu i els terminis de resolució, però en un sentit de determinar els procediments en què excepcionalment els terminis hagin de ser superiors a sis mesos o bé als supòsits en què es manté el caràcter negatiu del silenci.

I, en la nostra opinió, tant en l'una com en l'altra, evidentment, doncs, es fa d'una forma que ens sembla adequada i mereixen una valoració globalment positiva. I és per això que el nostre Grup Parlamentari no hi va presentar cap esmena.

Teníem alguna reserva –i encara la mantenim– quant a l'articulat, sobretot quant a l'article 3, relatiu al silenci en les subvencions; també, quant a una esmena que avui manté viva el Grup Socialista pel que fa a les obligacions concretes per part de l'Administració, i esperem, també, com deia el senyor Ribó, que es pugui substanciar definitivament el posicionament del Grup de la majoria amb relació a aquest punt.

Pel que fa no tant a l'articulat, sinó a la llista de procediments concrets, no tenim cap observació ni cap reserva quant, doncs, als procediments que s'exceptuen ni

en els departaments d'Agricultura, Benestar Social, Cultura, Governació, Justícia, DURSI, Economia i Ensenyament, Sanitat... Potser a Sanitat teníem alguna reserva quant a l'autorització per a instal·lació i canvi de titularitat de farmàcies. De fet, aquest és un tema que s'ha debatut i que s'ha solucionat en el tràmit de la Ponència i finalment en el Dictamen aprovat per la Comissió.

I és per això que –hi insistim, senyor president, senyores i senyors diputats– el nostre Grup Parlamentari donarà el seu suport, globalment, a les dues iniciatives presentades.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, certament, com deia abans el professor Vallès, en Manel Ballbé, no només amb la Llei de procediment administratiu del 56, sinó també amb altres normes que han passat a formar part del patrimoni de l'Estat en matèria administrativa, com la Llei del sòl del 56, una llei important i que encara arrossega moltes de les coses actualment vigents, ja va entrar en la idea aquesta de l'Administració al servei dels ciutadans.

I és en aquesta línia, també, que el Govern de la Generalitat, l'any 89, va aprovar la Llei 13/89, amb aquesta idea d'Administració al servei dels ciutadans; una llei innovadora en molts aspectes en el seu moment, però que també sí que és veritat –sí que és veritat– que, a partir de la Llei 30/92 i la posterior modificació l'any 99, ha quedat, certament, en algun aspecte desfasada, i, per tant, era necessària l'adaptació a la legislació catalana, introduint-hi aquestes novetats i millores que ja hi havia a partir de l'any 99.

També és cert que la Llei del 99 en introduir, amb caràcter general, el silenci com a positiu i fixar un termini de resolució dels procediments en general de tres mesos –en algun cas ampliable a sis mesos– forçava, d'alguna manera –la mateixa Llei ho deia–, que s'especificassin els procediments en els quals el silenci havia de ser negatiu per llei o que requerissin un termini de resolució més ampli, no? Cosa òbvia amb aquells procediments que per les seves característiques –matèries que regulen, efectes que poden produir des d'un punt de vista de defensa dels interessos generals– fos necessari no atribuir uns drets no preexistents als ciutadans a costa d'aquest interès general. Només en aquests casos són als que correspondria aplicar el silenci negatiu o, també, aplicar uns terminis més llargs si realment era així necessari per poder fer tot el procediment amb garanties, no?

Val a dir que molts procediments necessiten un període d'instrucció. A vegades hi han informacions públiques, audiències als interessats, calen informes, i, per tant, amb aquests tres o sis mesos a vegades no és su-

ficient perquè l'Administració pugui fixar un criteri suficient i arribar a una resolució amb totes les garanties suficients, també, en defensa i servei dels ciutadans.

Per aquest motiu celebrem tant que el Govern presentés el Projecte de Llei com que s'haguessin presentat les proposicions de llei d'adaptació de la Llei catalana a la Llei de l'Estat del 99, i al mateix temps també l'esmena en el mateix sentit del Partit Socialista, no?

Si bé tècnicament no era necessari –entenent, com s'ha dit abans, també, ja, que la legislació de l'Estat és d'aplicació bàsica–, sí que coincidim –i per això vam votar a favor de la presa en consideració– que certament aporta una millora tècnica i de seguretat jurídica incorporar i adaptar la legislació catalana amb aquests avenços de silenci positiu, etcètera, que abans m'hi he referit.

Entrant ja..., respecte a les esmenes, a les objeccions que s'han fet al text del Dictamen, caldria dir que les esmenes de Convergència i Unió simplement són esmenes de millora tècnica, de tècnica legislativa, que evidentment han estat acceptades i que no tenen massa més transcendència més enllà de precisar alguna adaptació encara més a la legislació de l'Estat com en temes de terminis, no de deu, sinó de quinze dies, respecte a l'emissió de certificats en casos de silenci, etcètera.

Pel que fa a les objeccions del Partit Socialista, són, en un sentit, respecte a una esmena que manté a la disposició..., amb l'addició de la disposició final que proposa, i després, respecte a una esmena de Convergència i Unió, a l'article 3, a què s'han referit altres grups, sobre addició de sol·licituds de pagament, a més a més dels ajuts i les subvencions amb caràcter negatiu al silenci.

Sobre aquest punt ja anuncio que, en l'ànim de consens que tots hem dit, nosaltres retirem aquesta addició, la retirem, i, per tant, al text, senyor president, que hauríem de sotmetre a votació quedaria l'article 3 sense aquesta addició que està en cursiva en el mateix text, «de sol·licituds de pagament». Però vull dir també que ho fem amb aquest ànim de consens, però explicaré també –perquè no comparteixo les afirmacions que s'han fet– que aquesta precisió de sol·licituds de pagaments fa referència a un acte material com és el del pagament, no un acte administratiu concret. I, sense estendre'ns ara en qüestions d'aquestes que escapen a aquest debat, voldria dir que, si hi ha un pagament o no hi ha un pagament, és un acte material que..., en tot cas, davant de la manca de pagament només queden dos recursos: o la via del recurs administratiu o del jurisdiccional, i, per tant, que el silenci sigui positiu o negatiu en aquest sentit és absolutament irracional si hi ha la manca d'execució d'aquest acte material, en?

En tot cas, nosaltres sí que havíem proposat una transacció que crec que clarificava, en la línia del que els altres ponents han exposat, aquest punt, afegint el que feia referència a reconeixement de deutes, perquè tot pagament que s'hagi de fer, evidentment, ha de portar causa d'un previ reconeixement d'un deute existent. Malauradament, aquesta transacció no ha estat acceptada, i així entenem que l'addició de la sol·licitud de pagaments no altera substancialment el text i, per tant, queda en la seva versió original.

Vaig acabant... Pel que fa a l'altra esmena, a l'única, de fet, que manté el Partit Socialista, en què demana al Govern de la Generalitat que presenti un projecte de llei i desplegui reglamentàriament la Llei 13/89, jo el que vull dir és que, de fet, la Llei 13/89 ja ha estat susceptible de diferents modificacions per part del Govern. (*Remor de veus.*) Recordaré que en aquesta mateixa legislatura... Senyor president...

El president

Senyors diputats, prego silenci, si us plau.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Recordaré, per exemple, que en aquesta mateixa legislatura la Llei 4/2001 modificava l'article 63 per incorporar en els procediments d'elaboració de disposicions generals el criteri del gènere a l'hora de tenir en compte les situacions d'homes i dones en l'elaboració d'aquests procediments generals. Per tant, d'adaptacions, ja n'hi han hagut. El gruix de l'adaptació més important, que és la del silenci administratiu, precisament l'estem fent amb el text que avui sotmetem a votació.

I pel que fa a la resta de qüestions, des del nostre punt de vista, no necessiten una adaptació tan gran perquè, de fet, ja és aplicable també a la legislació bàsica. Tot i així, pel que fa al desplegament reglamentari que també es demana, el desplegament reglamentari essencial, que és en matèria de responsabilitat patrimonial de l'Administració, ja hi és, i, en tot cas, els altres desplegaments reglamentaris que caldria fer són de legislació sectorial, que com a legislació sectorial tenen la seva pròpia normativa i ja s'han anat adaptant, no?

I, en tot cas –i, ara sí, per anar acabant amb aquest punt–, el que sí que vull dir és que l'esforç d'agilització de l'Administració i els procediments per part del Govern de la Generalitat, on es fa més manifest, precisament, és en el Projecte d'administració oberta de Catalunya, que ja està en marxa, que s'està implementant, que es millorarà, i on es veu clarament la voluntat del Govern des d'un punt de vista material, en realitat, d'avançar en aquesta agilització de procediments i tràmits i d'una administració al servei dels ciutadans d'una manera més àgil i eficaç. Per tant, retinc el tema administració oberta de Catalunya com la millor mostra de la voluntat del Govern i, evidentment, del nostre Grup, d'avançar en aquesta agilització i simplificació.

Agraixo també, senyor Ribó, la retirada de les seves esmenes. El que sí que voldria dir és que, en tot cas, el que s'ha buscat és que algunes en les quals vostè presentava esmenes..., ja hem reduït terminis en base a l'acceptació d'altres esmenes, però, com deia la senyora Esteller, fins al límit racional, perquè, si fixem uns terminis per als procediments inferiors als racionals, el que estem és abocant a la producció del silenci en tots els casos, la qual cosa és més fàcil que causi un perjudici als ciutadans, que hauran d'anar al contenciosos, i és millor esperar que hi pugui haver una resolució expressa, raonada, en el termini més breu possible.

Agraixo a tots els ponents i al lletrat l'esforç de consens i el treball efectuat i, en tot cas, anuncio, evidentment, el nostre vot favorable al Dictamen i contrari, en

tot cas, a l'única esmena que queda viva, del Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Tal com s'ha expressat el diputat senyor Puigdomènech, si li sembla, com que votarem l'article 3 sense l'incís que vostè demana que es retiri en el vot particular, considerem també retirat el vot particular, i en canvi queda viva, això sí, l'esmena número 19.

Sotmetem a votació l'esmena número 19, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Ha quedat rebutjada per 55 vots a favor, 68 en contra i 11 abstencions.

A continuació, sotmetem a votació el text del Dictamen dels dos punts de l'ordre del dia, tenint present que en l'article 3 es suprimeix la frase següent: «i també les sollicituds de pagament a càrrec de l'Administració de la Generalitat».

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels 134 diputats presents.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre la participació de les comunitats autònomes en la formació de la posició espanyola en assumptes relacionats amb la Unió Europea (tram. 270-00032/06)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió Permanent de Legislatura sobre la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors, Cooperació i Solidaritat sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre la participació de les comunitats autònomes en la formació de la posició espanyola en assumptes relacionats amb la Unió Europea. Donat que no hi ha cap diputat comanat per la Comissió per presentar el Dictamen, i atès que hi ha un vot particular per defensar-se en el Ple, té la paraula per defensar-lo l'il·lustre diputat Francesc Vendrell, del Grup Popular, que té la paraula.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor president, amb tots els respectes, defensar el vot particular em fa com una mica de mandra, perquè és un d'aquells temes...

El president

Ens passa a tots, això, senyor diputat, en algunes ocasions, però ho hem de fer. (*Rialles.*)

El Sr. Vendrell i Bayona

És un d'aquells temes, senyor president, en què un ja sap el resultat -això passa molt sovint-, en què, a més a més, amb una mica de mala sort, un ja sap el titular, que és: tots menys el PP, i a més a més, senyor president, també és una situació, almenys en la meua opinió, una mica surrealista defensar el vot particular davant del Ple d'aquest Parlament d'un tema que no ha estat presentat encara en el Ple d'aquest Parlament. Però, dit això -dit això-, intentaré defensar el vot particular d'una manera..., jo diria, sense ofendre i, a més a més, intentant anar no al fons de l'assumpte, que potser el compartim, sinó al mètode, que potser és el que no compartim.

La nostra postura enfront de la Proposició de llei o de la proposta a presentar al Congrés dels Diputats per a la representació de les comunitats autònomes en els organismes de la Unió Europea, quant a l'essència d'ella mateixa, no és una postura contrària; és, en part, lògica i respon, pot respondre perfectament a la realitat de l'Estat de les autonomies, on les comunitats autònomes tenen competències plenes en moltes matèries, i, per tant, segons com s'enfoqués, seria de pura lògica que aquestes comunitats autònomes poguessin tenir una representació directa a la Unió Europea.

Segurament per això també, a més a més..., això és lògic; segurament per això hem presentat un vot particular, perquè no es tracta de dir: «Escolti'm, nosaltres hi estem en contra» -no hi estem en contra-, sinó que es tracta de dir: «Potser hem de parlar dels mecanismes i hem d'enfocar el tema d'una manera més seriosa.»

Perquè, és clar, un -i segueixo dient que amb tots els respectes- comença a dubtar de fins a quin punt és seriosa la voluntat, quan els treballs d'aquesta Ponència han durat dos anys, a un ritme..., bé, en fi, que ningú s'hi ha cansat massa, vaja, i que jo hauria de reconèixer que l'únic grup que hi ha posat voluntat ha sigut Iniciativa per Catalunya, i també Esquerra Republicana, i aquí hi ha un respecte; els altres hem anat fent. I és curiós que en el moment en què entrem en aquest nou dinamisme, que és el debat de l'autogovern, just en aquest moment tinguem pressa també per desenterrar aquesta iniciativa.

Que, per cert, en això del debat de l'autogovern, jo sempre em faig una reflexió, no? Quan hem de fer el debat de l'autogovern, el debat d'això de «volem més autogovern» -i, home, evidentment, tothom vol més autogovern; jo també-, quan hem de fer el debat de l'autogovern, de més autogovern, sempre és tots contra el PP. Quan hem d'autogovernar, de fer polítiques concretes, de fer obres concretes de govern, aleshores resulta que és el PP i Convergència contra els altres. És un tema que, com a mínim, li provoca una certa esquizofrènia a un que, com que ja és gran, és molt tendent a l'esquizofrènia. Però segueixo.

Des del primer dia que ens vam reunir la Ponència, jo vaig dir una cosa que torno a repetir aquí. Per fer aquesta Proposició, per fer aquesta proposta al Congrés dels Diputats, calien -ho deia amb to de broma, però no era broma- tres coses: dialogar amb les altres comunitats autònomes, veure què en pensaven..., és un tema de la participació de les comunitats autònomes en els òrgans

de la Unió Europea. Segon tema: com s'estableix aquesta representació? Jo vaig dir i continuo dient que aquest era el punt neuràlgic i aquest és el problema -i aquest és el problema. I el tercer tema..., insisteixo que ho deia en broma, i li deia al senyor Casajuana que també volia una carta del senyor Rodríguez Zapatero dient que el PSOE a Madrid votaria que sí, perquè, és clar, ja en parlarem, què passarà amb això quan es voti a Madrid, però almenys el Partit Popular manté la mateixa postura en el Parlament de Catalunya que en el Parlament de Madrid. Ens equivoquem dos cops, però ens equivoquem o encertem dos cops -encertem. D'altres intentem buscar l'empat, i això tampoc és massa seriós, perquè això, almenys jo personalment, també ho sé fer.

El procés de diàleg amb les altres comunitats autònomes no s'ha fet, i si és, hi insisteixo, una proposta que no té per què ser dolenta necessàriament, sinó que pot respondre a una realitat, perquè les comunitats autònomes hi puguin tenir una participació directa, potser el marc era el Senat, i potser el marc era el lloc que volem també que sigui cambra de representació territorial i on les comunitats autònomes hi són d'una manera o altra. O era un altre marc, o era el diàleg amb les mateixes comunitats. Hi insisteixo, no s'ha fet.

I, evidentment, no hem solucionat -no hem solucionat- el problema de debò, que és com s'estableix aquesta representació: qui representa qui, en nom de què hi va i per què hi va. Perquè, és clar, després suposo que en les altres intervencions sortiran exemples d'altres països que ho tenen solucionat. És veritat, responen a altres realitats i tenen fórmules per solucionar-ho. I aquí, en aquesta proposta que enviarem, no hi ha cap fórmula. I no val dir que, escolti'm, seran aquelles que tinguin competència exclusiva en la matèria, perquè, és clar, en la majoria de les matèries, de competència exclusiva, en tenen totes. Llavors, què hi aniran, disset? Home, això, més que una representació de les comunitats serà com una romeria de les comunitats, per entendre'ns, no? Com s'escollirà aquest grup? Per un sistema rotatori? I, si és per un sistema rotatori, Catalunya se sentirà més representada, amb tots els respectes, pel conseller de la Rioja que no pas pel ministre? I em tocarà cada disset cops? I així estaré més content? L'escollirà el Senat? -aquí m'estalvio els comentaris.

Escolti'm, aquest és el problema; perquè, des de la nostra perspectiva, seria lògic. Un altres diuen: no, escolti'm, és que han de ser..., només això ha de ser per a aquelles comunitats que tinguin caràcter històric. Home, estem parlant de temes administratius -ho sento-, les peres no tenen caràcter històric, o, si en tenen, tenen el mateix a totes les comunitats, depèn de l'any en què vagin plantar la perera, però no hi ha cap altre criteri. Tota la resta, tota la resta, un, conceptualment, hi pot estar d'acord, però quan no es busca la fórmula per establir aquesta representació, un tem, pensa, que la proposició, la Proposta vol dir altres coses que no està dient, i a nosaltres ens agrada votar sabent allò que votem. I un pensa -i torno al començament- que estem fent -abans he citat dos grups amb els quals la postura, aquí, la comparteixo, no, però la respecto; la comparteixo, no, però la respecto-, que els altres, sincerament, el que estem fent són jocs electorals; jocs, en

aquesta política de més autogovern, sense especificar en què i sense voler concretar mai.

Perquè, evidentment, quan parlem de més autogovern –i si preguntem a qualsevol ciutadà si vol més autogovern, tots diem que sí–, la política és rendible, però, com diu el líder d'algun partit polític, genera frustracions –i no és del PP el qui ho diu, sinó d'una altra federació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Gràcies, senyor Vendrell. I tot seguit, aprofitant el nostre posicionament, aniria a precisar alguna de les seves afirmacions en debat, com hem fet en la ponència.

Aquesta ponència –té raó vostè– hem trigat dos anys a aconseguir un resultat. Jo me'n felicito que l'haguem aconseguit. M'agrada que pugui subscriure bastants de les coses que vostè ha afirmat com a interpretacions del perquè hem trigat dos anys. I felicito, també, la paciència del lletrat, senyor Santaló, i com ens ha facilitat materials que ens han ajudat, també, en els nostres treballs, no?

Però, senyor Vendrell, aquest tema és anacrònic. Aquest tema és allò de tenir quelcom que se'ns està fent malbé per no usar. L'any 86, l'Estat espanyol va entrar a la Unió Europea, aleshores Comunitat Europea. L'aleshores ministre dels temes *ad hoc*, senyor Pons, es cartejava amb el conseller dels temes *ad hoc*, senyor Alavedra, sobre la qüestió de com es podia solucionar la participació de les comunitats autònomes a l'entrada no del Govern espanyol a Europa, sinó de l'ordenament espanyol a Europa; i l'ordenament espanyol és Govern de la Moncloa, Corts Generals, governs autonòmics i parlaments autonòmics, i és un ordenament complex. Per tant, allò que ha ingressat a la Unió Europea no és el que hi ha a la Carrera de San Jerónimo, o a la plaza de la Marina, o a la Moncloa, és tot un conjunt d'institucions que tenen, cadascuna d'elles, la seva participació en la formació de la voluntat de l'Estat, no?

És tan anacrònic que estem a l'any 2002 sense solucionar-ho, i, amb tot el realisme del món, vostè ens diu que trigarem temps –el temps que duri la majoria del Partit Popular– a solucionar-ho, perquè el Partit Popular es nega en banda a acceptar aquesta qüestió.

Nosaltres creiem que hi ha molts arguments per justificar que avui es voti aquesta Proposició de Llei, o Proposta de resolució aquí. Miri, la Unió Europea diu que els temes dels estats cap a dintre és qüestió dels estats, claríssim. O sigui, no podríem anar a Brusel·les a demanar empara perquè ens solucionés el tema, perquè fins ara tots els tractats tenen aquesta posició, amb petits matisos..., doncs, l'eufemístic Comitè de Regions, o l'ampliació, a partir de Maastricht, que es pogués estar

en el Consell de Ministres, però la premissa fonamental és que aquest és un tema de dret intern. Però, bé, hi ha estats –vostè ha dit, ja me'n citarà d'estats; bé, no li'n vaig a fer la llista–, ja hi ha molts estats de la Unió Europea que amb les seves fórmules ho han enfocat, i estats que tenen menys problemàtica de plurinacionalitat que el que tenim aquí.

Jo li voldria fer un advertiment, diguem-ne, conceptual però polític, no per a vostè, sinó per al president del Govern. El president del Govern espanyol hauria de ser el primer que hauria de preveure el terrabastall que hi pot haver quan s'ampliï la Unió Europea a estats com Malta o com Eslovènia –amb tot el respecte del món per a Malta i Eslovènia–, amb poblacions infinitament inferiors a la de Catalunya, en què la seva llengua estarà reconeguda com a oficial, que els seus governants estaran a la Unió Europea, i que aquí, de nou –i això ho venim dient a la ponència i fora de la ponència des de fa molt temps, alguns–, aquí, de nou, provocarà el que es va provocar quan l'any 92 alguns governants espanyols, aleshores no del PP sinó del PSOE, deien que les fronteres d'Europa no es tocaven, que no es tocarien mai –i com es van tocar les fronteres d'Europa!

Sí, hi ha una realitat que, de vegades, és absurd no preveure-la –i el governant ho ha de preveure. I aquesta ja és anacrònica, l'arrosseguem fa molt temps, no només amb el govern del PP, ja li ho he dit de bell antuvi, he començat parlant del senyor Pons, que era ministre d'un govern del PSOE, l'any 86.

Clar: això va dur que molts partits polítics i grups parlamentaris presentessin aquesta temàtica en molts fòrums. L'any 98 vostès van votar al Ple del Congrés de Diputats una moció del Partit Nacionalista Basc –i vostès governaven– en què es comprometien a solucionar-ho, l'any 98. Ja han passat quatre anys! Jo ja sé que *las cosas de palacio van despacio*, però en quatre anys, i amb tantes fórmules a què podien acollir-se, no ho han solucionat.

Vostès van tombar en el Ple del Congrés de Diputats la presa en consideració d'una proposició de llei de les Illes Balears que abordava el tema; i ara –i permeti'm que ho digui amb un cert orgull, perquè és de tots–, bé, la Proposició de llei més elaborada que s'ha fet mai, que es pot aprovar aquí, i veurem què passarà al seu *iter* parlamentari al Congrés del Diputats.

Nosaltres fa molts mesos, el nostre Grup Parlamentari vàrem ser els únics que vam presentar una proposició articulada en forma de text. Jo li dic, senyor Vendrell, que jo he dialogat d'aquest tema amb el senyor Ruiz Gallardón, amb el senyor Bono, amb el senyor Chaves, amb el senyor Fraga, amb el senyor Iglesias..., li puc fer una llista de presidents amb els quals jo he parlat personalment d'aquest tema, i tots –i tots– estan d'acord que cal solucionar-ho, i de tots els colors polítics. Ja he fet això que ha dit vostè que caldria fer. Ara, també li afegeixo: l'únic que no està interessat a parlar-ne seriosament es diu Jordi Pujol.

I aquí subscriu la seva..., el que assenyalava com a contradicció. L'únic que fins avui no ha estat interessat a parlar-ne seriosament, com a grups parlamentaris, per presentar-ho amb força i amb solució, resulta que és el

president de la Generalitat de Catalunya. I aquí sí que subscriu amb vostè que, legítimament, ha estat Convergència i Unió que de sobte ha fet una finta i ha dit: ara sí, ara això pot anar endavant, però hem estat molts mesos amb silenci administratiu –per dir-ho eufemísticament–, en el si de la ponència, allò..., esperant a veure si es produïa algun tipus de llum verd per part de la majoria de Convergència i Unió.

Jo li garanteixo, senyor Vendrell, que el que avui anem a aprovar és de solidesa tècnica i jurídica. I vostè ho sap, perquè ens ho han dit –i també en ponència–, experts, com l'Eduard Roig, per exemple, que és una de les persones a Catalunya que més ha treballat en aquest tema, i que, per tant, no cometem cap barrabassada d'imprecisió o d'indefinició –jo li garanteixo que això pot ser així, no?

És clar, parlem d'informació, de voluntat de l'Estat, de participació, etcètera –i no vaig a estendre'm, tothom ho sap–, hem deixat algunes qüestions fora del text, perquè no hi pertanyien exactament, com seria fer avançar de debò el tema lingüístic, també a la Unió Europea. Perquè no es tracta només que el català sigui una llengua de treball de les comunitats, crec que tard o d'hora veurem que les comunitats, a la Unió Europea, no hi haurà totes les llengües presents i s'anirà a alguna solució com a les Nacions Unides, on hi haurà només tres llengües reals, o quatre, o cinc, màxim, però no el que hauria de ser a partir d'ara, disset o divuit llengües de treball, amb disset o divuit cabines de traducció en les sessions. I, aleshores, crec que, en aquest sentit, encara amb més motiu podem anar plantejant que el català sigui tant com el danès o com el maltès, o com... –la llista és molt llarga, de llengües, que estan presents a la Unió Europea–, evidentment, no ho hem plantejat, entre altres motius, per no complicar encara més les qüestions.

Jo agraeixo molt el realisme que vostè ha practicat en la ponència. Vostè un bon dia ens va dir: «sí», a millorar les conferències de cooperació; «sí», a estudiar possibles nous mecanismes; «no», a la presència. Em sembla diàfan, i ho respecto moltíssim, i a mi m'agraden aquests plantejaments en política, perquè és quan es pot començar a negociar. El que no m'agrada en política és que estiguem –no sé com li diríem ara, no em surt l'expressió en català–, allò: «qui dia passa, anys empeny», fent la viu-viu, mesos i mesos, i busquem el moment d'oportunitat partidista per platejar-ho.

Sàpiguen vostès, senyores diputades, senyors diputats, que, a més, ahir, com a element a afegir fora del context d'aquesta ponència, la CALRE, tota la reunió de les assemblees legislatives de les regions europees, va aprovar una proposta d'aquest Parlament, que jo crec que encara hauria tingut més força –i així jo li ho vaig indicar al mateix president del Parlament de Catalunya– si hagués estat avalada, directament, amb la participació de tots els grups parlamentaris, precisament va aprovar quelcom que ja té una nova viabilitat en la possibilitat que els parlaments tinguin entrada i veu en el Parlament europeu.

No fa cap mal anar per aquest camí, senyor Vendrell; no afectaria cap patriotisme constitucional, ni cap santa essència, o com vulgui defensar, que les podrà continu-

ar defensar. Però és que això és un mosaic, no és una paret pintada del mateix color. I sembla que a Brussel·les només podem portar un sol color, i això és absurd, perquè és amagar una realitat que qualsevol turista, governant, delegació comprova a l'instant en què arriba aquí.

I, per tant, jo els demanaria una mica més de modernitat, tant des del punt de vista del dret, del dret comparat, de l'eficiència de la gestió, de la proximitat de la ciutadania..., perquè, és clar, tots ens omplim la boca de sostenibilitat –ens n'omplim la boca per explicar conceptes com aquest, deformant-lo– i, en aquest sentit, evidentment que a la Unió Europea es parla de la subsidiarietat, sí, però la subsidiarietat s'acaba a Madrid? No!, per què? Tampoc s'ha d'acabar a la plaça de Sant Jaume, eh? –tampoc s'ha d'acabar a la plaça de Sant Jaume.

I encara ens quedaran lleis en aquesta legislatura per discutir –com vam fer amb la Llei municipal– a aquells que s'omplen la boca fent anar la subsidiarietat fins a la plaça de Sant Jaume, però més avall, no, que faria mal.

La ciutadania reclama que la subsidiarietat i tots aquests mecanismes arribin fins allà on hi ha els problemes. Jo crec que aquesta Proposta de resolució hi pot contribuir.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com molt bé s'ha dit, la Proposta de resolució que avui posem a consideració del Ple del Parlament, per la qual s'acorda de presentar al Congrés dels Diputats la Proposició de llei que tots els grups d'aquesta cambra hem elaborat en ponència al llarg d'un llarg període de temps, però un període de temps que finalment ha acabat bé i ha aconseguit un acord o un consens amplíssim, un amplíssim suport d'aquesta cambra; per tant, ens n'hem de felicitar.

I és bo haver aconseguit aquest suport ampli, perquè, de fet, si la Generalitat és Estat –com es diu tantes vegades, la Generalitat és Estat–, i si, alhora, la Generalitat té encarregada la defensa dels interessos de Catalunya, hauria de tenir, en conseqüència, resolta i ben resolta la seva participació en les institucions comunitàries i, de manera molt especial, sempre que es tractin temes que afectin àmbits competencials, reconeguts com a propis, o bé participats per la mateixa Generalitat.

Però això no és així, i això no està resolt, i és ben cert, senyores diputades i senyors diputats –també ho ha dit el senyor Ribó–, que, des de l'entrada a la Unió Europea, Catalunya es troba en una situació de deficiència greu, de deficiència molt greu, en la representació institucional, ja que les seves competències, que l'Estatut d'autonomia li atorga i li reconeix com a competències exclusives, doncs, queden relegades, quan parlem de

l'àmbit europeu, exclusivament, a l'Estat espanyol. I els govern espanyols, del color polític que siguin, els governs espanyols s'han reservat aquest dret exclusiu de participar en les institucions de la Unió Europea impedint així que les diferents comunitats autònomes, per tant, també Catalunya, ho puguin fer directament, ho puguin fer amb veu pròpia.

I aquest fet ha suposat –no cal dir-ho, és lògic– una retallada per la via directa –una retallada per la via directa– de les competències cedides a les comunitats autònomes, ja que aquestes comunitats no disposen de les vies legals per debatre les decisions adoptades en el si de la Unió Europea; unes decisions que, a més a més, de tota manera, sí que els són aplicades sense que s'hi puguin dir res.

És important –és important– recordar que el Tribunal Constitucional no ha reconegut mai –mai, mai– la competència exclusiva a l'Estat en aquests casos. De fet, remarca, el Tribunal constitucional, que ni l'Estat ni les comunitats autònomes han de poder veure alterades les competències que tenen assignades en virtut de la incidència comunitària europea. I també el Tribunal Constitucional posa en relleu que l'Estat espanyol no es pot emparar en la seva competència exclusiva en totes aquelles qüestions i afers internacionals per menjar, per estendre, per usurpar, per prendre competències en tota aquella activitat que, doncs, constitueix un desenvolupament, una execució, una aplicació dels convenis i tractats internacionals i, en particular, del dret derivat europeu, ja que això buidaria de contingut les competències assignades a les comunitats autònomes.

La creació de la Conferència dels Assumptes Relacionats amb les Comunitats Europees expressa una clara voluntat d'integrar les comunitats autònomes, les regions, en la presa de posició d'Espanya en els assumptes comunitaris europeus, però no en garanteix de cap de les maneres la seva participació directa.

Per tant, el que cal és establir un sistema, i, en l'elaboració per part de tots els grups parlamentaris d'aquesta proposta de llei, que s'haurà de portar al Congrés dels Diputats, el que cal és establir un sistema que permeti a la Generalitat de participar en aquest procés comunitari de la presa de decisions en el si de les institucions europees en què es posen a debat assumptes –com deia abans– que afecten les seves competències.

El senyor Vendrell ho deia abans, vindran altres grups i ens explicaran com ho tenen resolt altres estats, no? Doncs, efectivament, altres estats ho tenen resolt. I resulta que ho tenen resolt estats, doncs, oficialment descentralitzats, però fins i tot estats que oficialment no són descentralitzats, sinó que són perfectament i reconegudament centralitzats, que també en certa manera ho tenen, si més no, molt més resolt que nosaltres, que passem per ser «el Estado de las autonomías y el variopinto mosaico de las regiones», que es deia en unes altres èpoques.

La constitució portuguesa, posem per cas, garanteix a les seves regions autònomes poder participar en la construcció europea a través de representació a les delegacions involucrades en els processos de decisió co-

munitària. La Llei fonamental de Bonn ho tracta també, doncs, en el sentit d'afavorir els *Länder* alemanys en la participació a les institucions europees quan s'hi debaten qüestions del seu interès. A Bèlgica, la comunitat francesa disposa d'una figura pròpia a la representació permanent belga, allò que se'n diu l'«Attaché», el qual és present també, en nom de Valònia, a les delegacions diplomàtiques belgues a l'estranger. O, per exemple, pel que fa al Consell General del Consell de Ministres de la Unió Europea, Alemanya, Bèlgica, Àustria disposen de mecanismes diversos, segons els casos, a través dels quals els estats transfereixen la seva representació a membres del Govern dels territoris descentralitzats o bé associats a la seva delegació.

És a dir, tots aquests exemples traduïts a la realitat catalana implicaria, posem per cas, que el conseller d'Agricultura, posem per cas, podria ser el representant de l'Estat espanyol al Consell de Ministres de la Unió Europea o bé participar-hi també, com un membre més de la delegació espanyola, en nom de Catalunya. Qui millor que el conseller d'Agricultura del Govern de Catalunya pot defensar uns interessos, doncs, específics, propis, diferents en bona part, segurament, dels de la resta d'altres països de la Unió, posem per cas, amb relació a l'oli d'oliva verge o a la fruita seca, no? Per tant, veu pròpia, veu directa, de la mateixa manera que ho fan altres –altres– estats.

Una altra qüestió també important és el fet de poder recórrer al Tribunal de Justícia Europeu. No podem oblidar que els interessos de Catalunya es podrien veure perjudicats per part d'alguna institució europea, i, per tant, en aquesta circumstància, entenem que hauria de ser la mateixa Generalitat –la mateixa Generalitat– l'organisme més adequat i apropiat per acudir al tribunal dels quinze. Sobretot perquè, a més a més, els interessos de Catalunya, doncs, podrien no ser coincidents, a més a més, amb els interessos d'Espanya. I no tindria cap sentit, per tant, que fos l'Estat espanyol, en nom de Catalunya, qui tingués aquests accés, doncs, reservat al Tribunal Europeu.

Però no tothom ho veu així, és ben evident: hi ha gent que ho veu com el senyor Vendrell, però hi ha gent que ho veu també com el senyor Iñigo Méndez de Vigo, que ho deu veure més o menys com el senyor Vendrell. L'eurodiputat del Partit popular fa poques setmanes ja es va despenjar amb la pretensió que només siguin els parlaments estatals i mai –i mai, i mai– els de les «regions» –puntualitzava molt clarament– qui puguin recórrer directament al Tribunal de la Unió Europea quan hi hagi una invasió de competències per part de Brusselles, malgrat que el Parlament Europeu s'ha manifestat en diverses ocasions a favor que les regions i el Comitè de les Regions puguin recórrer al Tribunal de la Unió Europea quan hi hagi conflictes d'interessos.

Afortunadament, hi ha gent, doncs, hi ha opcions que defensen les tesis del senyor Méndez Vigo, o del senyor Vendrell, però també és una bona notícia... –el senyor Ribó en feia esment no fa gaire–, ahir mateix els parlaments regionals europeus, en una sessió, aprovaren la proposta catalana, la proposta defensada pel nostre president, el president Rigol, amb relació a la relació –si se'm permet, doncs, la repetició– directa

amb l'eurocambra. Hi van participar trenta-sis presidents i, d'aquests trenta-sis presidents de parlaments «regionals» –en terminologia europea–, trenta hi van votar a favor; trenta estan per la relació directa de les regions amb Europa, amb la Unió Europea. Tres, només tres, hi van votar en contra –va ser Madrid, va ser La Rioja i va ser Canàries– i tres més es van abstenir, que van ser València, Castella i Galícia.

Per tant, és bo, senyores diputades i senyors diputats, que el Ple del Parlament aprovi avui aquesta Proposta de resolució; és bo que es porti al Congrés dels Diputats, aquesta Llei. I seria encara millor que els grans partits espanyols la rebessin, a Madrid, convençuts, tots dos, convençuts per igual, de pertànyer a un estat descentralitzat si més no; seria bo perquè l'absència de Catalunya entre els pobles d'Europa que prenen decisions –i decisions importants– en la construcció europea només pot ser corregida a través de mecanismes que en garanteixin la presència directa davant de la Unió.

I com que Catalunya no té estat i, pel que sembla, no té cap interès a tenir-ne, segons asseguren els partits catalans fins ara majoritaris, no hi ha més remei que fer això que estem fent ara; és a dir, aprofitar aquest Estat que paga i aquest Estat que ens representa avui per avui per defensar adequadament, amb veu pròpia, els nostres interessos en tots –en tots– els àmbits possibles.

Això és el que pretén, en part, aquesta Proposició de llei, que, a més a més, doncs, és subscripta per cent vint-i-tres dels cent trenta-cinc diputats i diputades d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Casajuana.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Senyor president, senyores i senyors diputats, crec que en primer lloc ens hem de felicitar i felicitar la delegació del Parlament de Catalunya –el president Rigol, el vicepresident, senyor Clotas–, perquè ahir els parlaments regionals europeus, agrupats a la CALRE, van aprovar la proposta catalana de poder mantenir una relació directa amb el Parlament Europeu, amb l'eurocambra. Crec que és una fita històrica, que complementa molt bé amb el text de la Proposta de resolució que avui sotmetrem a la cambra.

Actualment, més del seixanta per cent de la legislació dels estats que formen la Unió Europea està condicionada per les iniciatives i les decisions de les institucions comunitàries. Les regions amb competències legislatives, com és el cas de Catalunya i les altres comunitats autònomes, tenen responsabilitat en el desenvolupament i aplicació de normes de dret comunitari, i, per tant, estan directament legitimades per participar en la seva elaboració.

La participació en el Consell de Ministres de la Unió Europea és la via que permet a les regions participar més directament a la política europea. I això ho va fer possible el Tractat de Maastricht, que s'aplica a partir del 93, modificant el famós article 203 del Tractat de les Comunitats Europees, i que s'hi especifica: «El Consell de Ministres estarà format per un representant de cada membre de rang ministerial facultat per comprometre el Govern d'aquest Estat.» Aquest és l'element que dona peu a la Proposició que avui presentem.

Tanmateix, som conscients que aquesta participació només serà efectiva si es preveuen instruments de coordinació interna, dins de cada estat, per consensuar la postura que després es defensarà en el Consell de Ministres. D'aquesta manera, els representats de regions i dels *Länder* d'estats descentralitzats políticament, com Bèlgica, Alemanya, Àustria i el Regne Unit –en aquest cas, doncs, Escòcia, Galles i Irlanda del Nord–, estan facultats per assistir en determinades ocasions a les reunions del Consell de Ministres de la Unió Europea quan aquestes afecten les seves competències o els seus interessos.

Aquesta participació, com es tradueix? Es tradueix en el fet que les regions assumeixen la representació de l'Estat membre en el qual estan integrades, o bé formen part de la delegació estatal, tot acompanyant els representants de l'Administració central corresponent.

L'Estat espanyol, en canvi, no ha previst un sistema que permeti la participació de les comunitats autònomes en el Consell de Ministres, tot i que s'ha intentat negociar-ho amb el Govern central. L'impuls d'aquesta participació ha partit sempre de les comunitats.

Breu: la història ha estat la següent. Ara fa deu anys es va institucionalitzar la CARCE, Conferència per a Afers Relacionats amb les Comunitats Europees. El 94 la CARCE acorda la participació de les comunitats en els afers comunitaris mitjançant les conferències sectorials. El setembre del 94 el Ple del Senat sobre l'Estat de les autonomies –que, per cert, ara fa anys que no es reuneix– constata la necessitat que les comunitats autònomes participessin directament en les negociacions comunitàries, incorporant-se a la delegació espanyola, quan els temes tractats afectessin les seves competències. Senat, 1994.

Les conferències sectorials? Haurien de fer el paper d'un fòrum on es decideix l'estratègia negociadora interna de la delegació espanyola, en el Consell de Ministres comunitari, mentre que la CARCE hauria de ser el mecanisme de participació interna de les comunitats en la política europea de l'Estat.

Per l'experiència de com han funcionat fins ara les conferències –que eren la gran troballa, semblava, dels anys noranta–, no poden complir aquest objectiu. Per què? En primer lloc, sovint les reunions es convoquen quan ja s'han conclòs el consells de ministres sectorials corresponents i únicament s'informa dels resultats obtinguts. O bé, es convoquen just abans que se celebrin, quan ja no es pot intervenir en la formulació que l'Estat defensarà, ja que no hi ha temps material per acordar una posició comuna interna.

El senyor Ribó ha parlat de l'acord majoritari –unànim– del Congrés dels Diputats de l'any 98. Era una altra conjuntura política; era una proposta del Partit Nacionalista Basc; fins i tot el PP hi va votar a favor –situació de minoria majoritària en què el PP governava gràcies als vots de Convergència i Unió i el Partit Nacionalista Basc.

El setembre del 99 els representats de *totes* les comunitats autònomes van defensar en un document que la participació en el Consell de Ministres comunitari s'hauria de dur a terme a tots els nivells: grups de treball, el Coreper –la comissió de representants permanents dels estats membres de la Unió– i la reunió..., el Consell de Ministres. Aquesta participació s'articulava a través de la delegació de l'Estat i en representació de les comunitats autònomes que en cada moment tinguessin competències en la matèria en qüestió.

L'any 2000, en el marc de la CARCE, es va crear un grup de treball format per Catalunya, Extremadura, La Rioja i Madrid, amb l'objectiu de perfeccionar i millorar la participació autonòmica en la política europea de l'Estat, i que inclou la millora de funcionaments de les conferències sectorials i analitzar perspectives de participació autonòmica en el Consell de Ministres de la Unió Europea.

El cert és que en la darrera reunió de la CARCE, el 13 de desembre de l'any passat, a Madrid, el Govern central va assenyalar que descartava qualsevol via de participació de les comunitats en el Consell de Ministres de la Unió Europea. Amb quin argument? Que no seria ni constitucional ni pràctic.

Ens trobem, doncs, amb l'únic estat amb una estructura política fortament descentralitzada, l'espanyol, que, malgrat els esforços i les propostes constructives i consensuades de les seves comunitats autònomes, no té encara resolta la participació en el Consell de Ministres.

Catalunya, mentrestant, ha vist com la transferència progressiva de competències de l'Estat central a la Unió Europea ha anat laminant el seu propi sostre competencial sense que aquest fet s'hagi vist compensat amb mecanismes de participació interna i directa en la política europea impulsada pel Govern espanyol.

En l'actual marc polític institucional espanyol i europeu, quina ha de ser l'ambició de Catalunya? Catalunya necessita compartir els instruments de poder i d'actuació propis de l'Estat, sobretot els que afecten les competències de la Generalitat o els seus interessos.

La política europea és un àmbit competencial compartit en què les comunitats autònomes han de tenir garantida aquesta participació directa i efectiva. I això no ho diem nosaltres, això ho diu el Tribunal Constitucional en la seva Sentència 165/94, en què reconeix que les relacions amb les institucions de la Unió Europea no formen part de l'àmbit de les relacions exteriors de l'estat, sinó de les polítiques internes que les comunitats autònomes poden tenir atribuïdes, a través dels seus estatuts d'autonomia.

Volem destacar que la capacitat d'incidència de Catalunya en les polítiques de la Unió Europea passa per articular aquest sistema multilateral de participació, que

incorpori totes les comunitats autònomes d'Espanya, i que la Proposta de resolució que portem a votació reculli. Per això, potser, ha sigut laboriós, però finalment jo crec que és una proposta raonada i assumible, ben segur, en el futur.

Aquesta Proposta de resolució ha de permetre avançar més i millor en l'encaix de la pluralitat nacional, cultural i lingüística dels pobles d'Espanya. La Proposta que avui portem al Ple té la força que li atorga la cultura política del catalanisme que compartim les organitzacions polítiques que hi votarem a favor.

Com a catalanista m'hauria agradat una votació unànim, perquè la Proposta no va contra ningú, sinó a favor d'una Espanya plural, cap a l'Espanya gran, més unida, perquè es forja des de la llibertat i el respecte a la seva diversitat. O Espanya la fem entre tots els pobles que la composem o no ens hi reconeixem, perquè ens obligaria a desnaturalitzar-nos, a deixar de ser nosaltres mateixos; i als catalans, com deia Jaume Vicens Vives, ens singularitza la voluntat de ser.

Per últim, agraeixo al lletrat senyor Santaló pels seus bons oficis, per ajudar-nos a arribar a bon port.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el senyor Enric Millo, en nom de Convergència i Unió.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui arribem a aquest punt, on debatem una proposta important de resolució per portar a Madrid una proposició de llei sobre la participació de les comunitats autònomes en la Unió Europea, i ho fem en un context, al meu entendre, molt significatiu, per dos motius.

En primer lloc, perquè, com tots vostès saben, recentment hem estat i estem celebrant el vintè aniversari de la creació del Patronat Català Pro Europa, una institució de forta participació social que durant aquests vint anys ha fet un gran treball d'aproximació a Europa de Catalunya i que ha estat, de fet, model de referència, pres per molts altres països a l'hora de crear els seus vincles i lligams amb la Unió Europea. Patronat, per tant, que, com vostès saben, ha estat realitzant i realitzarà en el futur una gestió eficaç al servei del país.

I, també, en el context d'un acord important, que s'ha esmentat abans, per part de la CALRE, ahir mateix, on els diferents parlaments de les regions amb poders legislatius assumien un acord important, també, amb relació a la dinamització de la seva relació amb el Parlament Europeu. I aquest acord, com s'ha dit abans, partint d'una iniciativa del nostre Parlament, del Parlament català, que presideix el molt honorable senyor Joan Rigol.

Per tant, dos esdeveniments que, al meu entendre, contextualitzen molt bé el moment en el qual portem a votació en aquesta cambra aquesta Proposició de llei, aquesta resolució.

De fet, com s'ha esmentat ja, des del 86, amb l'entrada d'Espanya a la Unió Europea, són moltes les tasques realitzades per tal d'aconseguir una millor presència i participació de Catalunya, però és reconegut per tothom que aquesta és, encara, en aquests moments, insuficient.

El diputat que m'ha precedit fa un moment en l'ús de la paraula, el senyor Casajuana, ha fet una cronologia molt extensa dels fets històrics, en la mesura que s'han anat produint, i, per tant, no m'hi estendré, no hi tornaré a passar. Només voldria recordar que l'origen d'aquesta ponència conjunta, que ha vingut treballant durant aquests dos anys –efectivament, és molt de temps, com s'ha dit abans, però crec que el temps està ben emprat si arriba a bon port–, és una ponència que va sortir, de fet, com a conseqüència de la gran existència d'iniciatives dels diferents grups parlamentaris al voltant d'aquest mateix tema. I, com a conseqüència d'aquesta proliferació d'iniciatives, va semblar, ens va semblar que podria ser important, útil, poder fer aquesta ponència conjunta per tal de treballar amb la màxima voluntat de consens per aconseguir una posició comuna, una posició única en l'àmbit del Parlament català.

Val a dir, cal recordar, però, que precisament el dia que vàrem votar en la Comissió de la Unió Europea la creació d'aquesta ponència conjunta vàrem tenir ja l'absència d'un dels grups, concretament del Grup Popular, la qual cosa ja feia preveure una mica quin podia ser el seu posicionament amb relació a aquesta matèria.

De fet, són molts els elements que es podrien comentar amb relació a l'objecte del treball. S'ha esmentat també l'existència d'altres estats membres de la Unió que tenen aquest tema resolt de manera prou eficaç –com Alemanya, Bèlgica, Àustria, fins i tot Escòcia en relació amb Gran Bretanya comença, també, a caminar en aquest camí–, s'ha esmentat ja que el Tractat de la Unió Europea evidentment permet que els estats puguin estar representats a través d'un representant de les seves entitats autonòmiques o regionals. També, ja, els principis constitucionals han estat presents en aquesta tribuna al llarg de les exposicions anteriors, però, en qualsevol cas, és evident, com deia, que la situació actual, les disfuncions i la manca de voluntat política dels governs centrals no garanteixen una participació real i fan necessari –imprescindible, diria jo– donar aquest pas, aprovar aquesta resolució i presentar-la davant del Congrés dels Diputats.

Quin és el contingut de la Proposició de llei que volem presentar a Madrid? Tots vostès la tenen a les mans i la coneixen. El senyor Vendrell ha volgut treure una mica la importància del paper que Convergència i Unió pugui haver jugat en aquesta Comissió fent, doncs, lloances d'altres dos grups parlamentaris. No es preocupi, senyor Vendrell, cap interès a protagonitzar ni capitalitzar precisament una resolució que és mèrit de tothom –que és mèrit de tothom, no?–, ara, tampoc no cal amagar el mèrit de qui, en el seu moment, doncs, va presentar un text de base que ha estat, doncs, utilitzat per part de tots, i recordar que altres grups havien presentat proposicions no de llei concretes, com el cas d'Iniciativa per Catalunya, i esmenes concretes i proposicions de tots els grups. Però, en tot cas, més que atribuir-se el

mèrit ningú, crec que cal reconèixer que és mèrit de tothom, almenys d'aquells que la signen.

Què és el que nosaltres volem? Què és el que hem defensat en els treballs d'aquesta ponència? Nosaltres, bàsicament, hi ha tres elements que volem que quedin molt clarament definits en aquesta llei. Primer, garantir que les comunitats autònomes rebin immediatament tota la informació de què disposi el Govern central amb relació a l'inici i desenvolupament de qualsevol procediment o iniciativa política que s'emprenghi en l'àmbit de la Unió Europea, des del començament, com dic, de cada una d'elles, i per a tal fi s'estableixen els mecanismes oportuns.

En segon lloc, volem garantir que les comunitats autònomes participin de manera real en el procés de configuració de la voluntat espanyola i, per tant, de la seva posició davant de la Unió Europea en tots aquells assumptes que siguin competència autonòmica o que afectin llurs interessos legítims.

I, finalment, volem garantir que en totes les reunions dels grups de treball dels òrgans i les institucions de la Unió Europea en què es debatin afers que siguin competència de les comunitats autònomes, o que alguna d'aquestes hi manifesti un interès legítim i raonat, les comunitats autònomes hi puguin participar directament a través de la seva presència en la delegació espanyola.

I això no és un poti-poti, com algú intentava descriure abans. Això, com ja s'ha esmentat, està jurídicament fonamentat; està proposat el mecanisme a través del qual es pot elegir, en cada moment, el representant autonòmic que participi en la delegació espanyola. I això, sens dubte, serà en benefici de la capacitat que aquestes tenen de poder estar representades en tots aquells debats, en totes aquelles discussions que afectin competències autonòmiques. Òbviament, això inclou els comitès de la Comissió Europea i el Consell de Ministres.

I volem, finalment, que –i això em sembla que és de vital importància–, quan es tractin afers que afectin només competències autonòmiques exclusives, el representant autonòmic, és a dir, per exemple, el conseller de Medi Ambient o el conseller d'Agricultura de la Generalitat, si es tracta de les seves competències exclusives, sigui el cap de la delegació espanyola; és a dir que sigui qui dirigeix les negociacions a Brussel·les o, dit d'una altra manera, que sigui aquest representant autonòmic present en la delegació... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's, esperi's un segon, senyor diputat. Prego als senyors diputats que guardin silenci. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Com deia, el que volem, en definitiva, és que sigui aquest representant autonòmic present en la delegació espanyola qui finalment representi l'Estat en aquelles negociacions; òbviament, salvaguardant la fixació prèvia de la comissió comuna, entre tots, amb els mecanismes que s'estableixen també en el text i que el representant autonòmic, òbviament, no actuï només en defensa dels interessos de la

seva comunitat autònoma, sinó que ho faci d'una manera clara, en defensa de l'interès general de l'Estat.

Únicament dir que ens hauria agradat comptar amb la concurrència del Partit Popular, perquè és evident que amb l'actual situació política a l'Estat, sense això, difícilment aquesta iniciativa pot tirar endavant.

Només vull recordar que hi han molts acords –que abans s'han esmentat aquí– que hi caldria donar compliment i que el Govern central, en això, hi té una forta responsabilitat. La seva posició amb relació a l'aprofundiment de l'autogovern també queda reflectida en aquest vot particular. Però, en qualsevol cas, hi ha un tema que està molt clar, que depèn únicament i exclusivament de la voluntat política que vostès hi vulguin posar.

Voldria, tan sols, fer una referència a la voluntat que el Partit Socialista manifesta avui en aquesta cambra. Nosaltres felicitem aquesta voluntat expressada des d'aquesta tribuna per tal de coincidir amb tots en aquesta iniciativa. Permetin-me que nosaltres tinguem encara una petita, petita, petitíssima desconfiança, justificada –no s'ho prenguin malament–, perquè, fins ara, en totes i cadascuna de les votacions que s'han produït en l'àmbit del Congrés dels Diputats vostès ens han deixat sols. Estem segurs que aquest canvi d'actitud que avui s'ha manifestat aquí seran vostès capaços de mantenir-lo també quan anem a presentar aquest tema a Madrid, al Congrés dels Diputats.

En definitiva, valorem positivament l'aprovació d'aquesta resolució, que no s'ha d'entendre com una simple qüestió reivindicativa, sinó com l'exigència del compliment de la legalitat constitucional i estatutària vigent, amb relació al dret que té Catalunya i la resta de les comunitats autònomes, si ho volen, a participar en la presa de decisions de la Unió Europea en totes aquelles qüestions que ens afecten com a nació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Passem, per tant, ara a la votació. Primer, votarem el vot particular presentat pel Grup Popular.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 12 vots a favor, 121 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació el text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 121 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei de programari lliure en el marc de l'Administració pública de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00148/06)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de

programari lliure en el marc de l'Administració pública de Catalunya. Per presentar-la té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

(Pausa.)

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

La vicepresidenta segona

Té la paraula el senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, a algú li pot estranyar que presentem aquesta llei, que ja s'havia entrat fa temps, després d'aprovar una moció subsegüent a una interpellació bàsicament sobre el programari lliure, però des del Grup d'Esquerra Republicana entenem que aquest era un tema urgent, que hi han aspectes legals importants que s'han de regular, que necessitem definir, com defineix també l'article primer de la llei que presentem, necessitem que hi hagi una definició pròpia del que entenem que és el programari lliure, dels codis de fonts oberts, etcètera, que planteja aquest nou sistema, i el que sí que m'agradaria, en primer cas, és fer una exposició de motius del perquè presentem aquesta llei sobre el programari lliure.

Ja fa més de quinze anys que es parla, des de diferents fóruns tècnics mundials, sobre l'anomenat «model de llicència de programari lliure», el *free software*, i ja des de l'any 84, 1984, era impensable fer servir un ordinador modern utilitzant-hi un sistema operatiu propietari protegit mitjançant llicències restrictives d'ampli espectre. Ningú podia compartir el programari lliurement amb altres usuaris d'ordinadors, i, per descomptat, amb aquests tipus de llicències propietàries era totalment impossible modificar el programari per tal d'adaptar-lo a les necessitats operatives específiques o concretes de cadascú.

El projecte GNU, el projecte Linux, va marcar el que seria el primer objectiu i va desenvolupar un sistema operatiu portable, compatible, que fos totalment lliure quant a llicència d'ús, distribució i modificació.

Des d'aleshores, en paral·lel, i gràcies a la col·laboració de milers i milers de persones, s'han anat desenvolupant una gran quantitat de programes i utilitats basats en el mateix concepte del que és el programari lliure.

Paral·lelament amb el desenvolupament i la difusió d'Internet, va aparèixer un nou concepte, diferent, però, alhora, profundament relacionat amb el programari lliure, que era el que en denominaven «protocols lliures». Aquest tipus de protocols, sobre els quals es fonamenten tots els serveis d'Internet, el que és la web, el correu, etcètera, la transferència de fitxers i d'altres, tenen el mateix origen i la mateixa filosofia que el programari lliure: la informàtica pública, la informació pública. És per això que el programari lliure i Internet han estat, des d'un principi, íntimament lligats. No seria possible l'Internet actual sense programari lliure, i

no seria possible el programari lliure sense els protocols lliures d'Internet.

A l'actualitat, el grau de fiabilitat, d'operativitat, afegits al baix cost que el programari lliure incorpora, l'esmentat tipus de llicència, ha fet que el sistema operatiu Linux i tot un seguit de programes desenvolupats sota el mateix concepte gaudeixin d'uns avantatges tècnics i d'explotació molt superiors a la majoria de sistemes propietaris existents, especialment en l'àmbit d'aplicació d'Internet i totes les tecnologies associades, entre les quals, els servidors de correu electrònic i els fitxers. En aquest sector d'aplicació cal esmentar que, per exemple, el 70% dels servidors en l'actualitat funcionen per programari lliure.

L'alt grau de consolidació del programari lliure assolit en l'actualitat no pot explicar-se sense conèixer els avantatges econòmics, estratègics i socials que l'ús, la promoció i el desenvolupament d'aquest tipus de programari proporciona, en especial a les administracions públiques, en contraposició al programari de llicència propietària. Estem parlant d'una proposició de llei que va adreçada, bàsicament, a l'Administració pública catalana. I per què? Doncs perquè entenem que aquesta ha de ser el motor, l'impulsor, en el qual s'ha de recolzar i s'ha donar suport a aquest tipus de llicències. Jo crec que si alguna cosa defineix la benevolència d'aquesta llei és, precisament, els objectius que definim. L'objectiu de la present llei és que les institucions públiques catalanes esdevinguin els principals eixos motors d'aquests canvis tecnològics, i incentivin el desenvolupament, la distribució i l'ús d'aquest tipus de programari basat en llicències de codi obert, que en diríem el *free software* o l'*open source*.

Evidentment, entenem que aquesta és una presa en consideració de la llei, que aquest tema per nosaltres no és un tema de partit ni de grup parlamentari, que és un tema de país molt important, perquè al darrere de l'adopció d'aquestes mesures d'incentivació del programari lliure hi ha tot un model de política nacional sobre noves tecnologies, i que, per tant, per nosaltres, aquesta presa en consideració voldria dir que entre tots, i amb el màxim consens, hauríem de fer una llei el suficientment flexible, amb la suficient disponibilitat, i, sobretot, una llei possibilista que permetés, amb el temps, anar incorporant, d'una manera positiva, aquest programari lliure en el si de l'Administració –en el si de l'Administració–, però, també, de retruc, en el si de moltes empreses de nova tecnologia, i, sobretot, de la nova tecnologia que s'incorporés a aquest programari.

Les llicències de programari lliure tenen aspectes molts positius des del punt de vista..., pel que fa a polítiques nacionals. Un és l'optimització de la inversió. Al programari de propietat, gran part de la inversió econòmica recau sobre el cost de la llicència del producte, que només beneficia l'empresa propietària del programa. En canvi, el programari lliure té un cost gairebé gratuït, o un mínim cost en la seva aplicació. Al darrere del programari lliure hi ha, evidentment, el foment de la innovació tecnològica. En el cas que es facin adaptacions o millores d'un programari lliure es fomenta la innovació tecnològica del país. D'aquesta ma-

nera, també contribuïm a la formació de professionals en noves tecnologies i al desenvolupament local sota els nostres propis plans estratègics. Pel fet que les millores que realitzin no tenen restriccions, qualsevol altra Administració, empresa, institució o organisme es pot beneficiar de les millores introduïdes.

Un altre efecte important que té el programari lliure és la independència del proveïdor. Com que es disposa del codi font del programa, qualsevol empresa o professional amb coneixements adequats pot continuar oferint desenvolupament o servei per a l'aplicació. En el món del programari de llicència propietària, només el desenvolupament de l'aplicació pot donar aquests serveis. Amb el programari lliure no s'està supeditat a les condicions del mercat del proveïdor. El programari lliure, per la seva naturalesa, no és més inestable pel que fa a la continuïtat que el programa de llicència propietària. Al contrari, el programari lliure es pot continuar utilitzant després que hagi desaparegut l'empresa o grups d'usuaris que el van elaborar, ja que el personal tècnic i informàtic de qualsevol institució pot continuar desenvolupant-lo. En canvi, quan l'empresa que va elaborar el programari de llicència propietària deixa de treballar-hi, aquest programari està abocat inexorablement a la desaparició, ja que no s'hi pot fer res.

Seguretat i privacitat de les dades. Aquesta és una de les altres grans virtuts del programari lliure. No es podria entendre qualsevol institució o organització, sigui de seguretat nacional o sigui del món financer, o de qualsevol altre tipus que necessiti una privacitat, que no funcioni amb programari lliure, perquè el programari lliure, en disposar del codi font de programa, garanteix els drets civils dels ciutadans, també. Els sistemes d'emmagatzematge i de recuperació de la informació són públics, qualsevol persona pot veure i entendre com s'emmagatzemen les dades en un determinat format o sistema i no estan lligats a sistemes tancats, que són tan habituals en el programari de llicència propietària. Amb això es garanteix la durabilitat de la informació.

És més difícil d'introduir-hi qualsevol codi maliciós, qualsevol codi espia o de control remot, ja que el codi font pot ser revisat. Es poden detectar possibles portes posteriors, el que en denominem *backdoors*. En el programari de propietat mai no podem saber si els programadors originals van introduir, ja sigui a títol personal o per encàrrec de l'empresa, portes posteriors que posin en perill la seguretat del sistema o la confidencialitat de les dades.

Un altre dels avantatges i especificitats importants a la incorporació del programari lliure a l'Administració catalana és el foment de la cultura i la llengua pròpies. Actualment, les llengües minoritzades, com el català, tenen poques possibilitats de desenvolupar-se en el món del programari en propietat; en canvi, el programari lliure representa clars avantatges per a les llengües minoritzades: qualsevol persona i institució pot traduir i adaptar un programari lliure a qualsevol llengua, a diferència del programari de propietat, en què només l'empresa productora té els drets per realitzar la traducció. Per altra banda, si el programa no disposa del corrector ortogràfic en català, es pot desenvolupar el pro-

pi corrector o adaptar algun dels existents en el món del programari lliure. Finalment, millora la presència del català en el món de les noves tecnologies, ja que quan es crea un nou recurs lingüístic en l'àmbit del programari lliure –sigui una traducció o sigui un diccionari, etcètera–, en quedar a disposició de tothom, pot ser reutilitzat en futures aplicacions. En aquest sentit, hem d'agrair la tasca d'entitats com Softcatalà o Hispalinux, que fan una tasca important en el fet de la normalització del català en el camp de les noves tecnologies.

Aquests i d'altres avantatges han fet que l'ús, el desenvolupament i la difusió del programari lliure hagi arribat, evidentment, a les administracions públiques de molts estats: el Govern xinès ha optat per una versió en xinès de Linux; els governs del Perú, de Mèxic i del Brasil; al Parlament francès s'ha presentat una iniciativa, que és la Llei Laffite - Tregouet - Cabanel i el Projecte de Llei Le Deaut - Paul - Cohen, que van en aquest sentit, l'adequació del programari lliure al sistema administratiu francès, i d'altres administracions, com l'Administració alemanya, etcètera.

La Generalitat de Catalunya, com a institució responsable del foment i desenvolupament tecnològic i de la democratització de l'accés a les noves tecnologies de la societat catalana, no pot mantenir una actitud passiva davant dels canvis successius i dels avantatges tecnològics que la irrupció del programari lliure, el que en diem *free software* o *open source*, i el codi de font obert han portat en aquests darrers anys.

És per això d'aquesta persistència, per això, perquè entenem que, com vam dir a la interpellació, estem en un temps d'oportunitats, no podem perdre el tren de les noves tecnologies, aquesta és una aposta de futur per al país de primera divisió i de primer ordre. És important que puguem desenvolupar un sistema propi de noves tecnologies, amb el que comporta de retruc tot això, de formació, de recerca, i no hem d'oblidar que en aquest país hi han persones molt qualificades en aquest camp. Avui mateix llegíem o sentíem la notícia que a la Universitat Rovira i Virgili s'havia desenvolupat un aplicatiu de làser per a CD que multiplicava molt la capacitat d'emmagatzematge, la qual cosa vol dir que en molts camps, a títol privat i amb l'esforç de moltes persones a nivell individual, doncs, hi ha molta gent que estan a primera divisió, també en el camp de les noves tecnologies, i hem de saber aprofitar aquests recursos.

Per tant, l'Administració pública té el deure de recolzar, de donar suport, d'incentivar, i ser la primera, il·lusionadament, d'una manera, diguem-ne, amb una promoció il·lusionada del programari lliure, perquè tota la gent que en aquest camp vol tenir precisament un protagonisme important a nivell mundial, disposin d'un instrument, disposin d'una eina capacitada per fer-ho.

L'articulat d'aquesta Llei, que ja ens agradaria que es pogués aprovar tal com el tenim –tot i que entenem i torno a dir que estem en una presa en consideració, no estem votant la llei–, ja ens agradaria que fos aquesta la Llei que s'apliqués, però també entenem que necessitarà flexibilitat, necessitarà una adaptació en el temps, una adaptació a les empreses, a l'empresa pública catalana, i al mateix Govern de la Generalitat, i que, per tant,

això serà un incentiu important. El que és important és que no perdem temps, que comencem a discutir-ho, que s'accepti aquesta presa en consideració perquè tots els grups puguem dir la nostra en aquesta Llei que –ho torno a dir– no pretén ser una llei d'Esquerra Republicana, pretén ser una llei de país, perquè entenem que el tema és suficientment important, entenem que estem davant un repte, que si perdem l'estrep del tramvia no en passarà un altre fins d'aquí a molt temps, i que no podem badar en un tema tan important i de país com és aquest.

Per tant, jo demanaria als grups que en principi tinguin intenció de recolzar-ho, que amidin la bondat que representa aquesta Llei quant a una aposta de futur per al futur desenvolupament tecnològic del país, i que, evidentment donin suport a aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Molt bé, moltes gràcies. Per a un torn en contra, crec que no hi ha cap paraula demanada. Per tant, passariem a fixar la posició. Té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies. Senyor Vigo, la seva proposta és positiva en la mesura que planteja un tema important. Ja li anuncio un vot a favor de la presa en consideració d'aquesta, no? Estem parlant de quelcom que podria ser comparable als genèrics en farmàcia, o a moltes altres polítiques que han anat obrint camins democratitzadors de la vida pública.

Dissortadament, el Govern de Catalunya, fins ara, ha apostat pel monopoli. El monopoli que tothom sap que és Microsoft. De vegades se'ns justifica aquesta aposta per raons lingüístiques, perquè es persegueix la traducció al català de determinats programes –entre parèntesi recordin vostès que en aquesta mateixa casa vam tenir serioses dificultats tècniques amb els ordinadors de què disposava cada diputat a partir d'un cert nyap amb un dels programes en català–, però creiem que fins i tot per a aquest tema s'estan menystenint col·lectius com el de la UPC o com el de Softcatalà, o altres que podrien fer un bon treball també, en el camp de la traducció.

Vostè ho ha citat: països com França, com Dinamarca, com Finlàndia, han optat per aquest camí del programari lliure, nosaltres creiem que seria bo que hi anéssim, també, en la discussió, si superéssim la presa en consideració d'aquest text, amb tot el que es pot millorar, via esmenes.

Ja li anuncio que nosaltres creiem que caldria tractar amb més intensitat totes les necessitats que afecten la formació. És curiós que a casa nostra els nens, a l'escola, poden arribar a creure que informàtica és igual a Microsoft. O sigui, en certa forma és com demanar si estem formant la gent en noves tecnologies, o els estem formant com a futurs consumidors del monopoli.

Nosaltres creiem que la Generalitat té molt a veure amb el que es planteja aquí, i que, per tant, és encertat. Creiem que hi hauria d'haver un canvi d'actitud per apostar per sistemes –vostè ho ha dit– més oberts, més operatius, amb el codi disponible, etcètera, crec que ha estat una bona explicació. Això afecta l'Administració. Fins ara hem utilitzat una..., a partir del portal, una tecnologia com la britànica, que ens allunya del que vostè ha plantejat, afecta l'ensenyament, afecta la investigació, afecta els contractes per a determinades subvencions públiques, per què no posar-ho com a condicions? Per què no exigir a l'Administració garanties de lliure distribució, o campanyes d'informació a la ciutadania d'això que ara sembla com xinès, com si fos una cosa que ningú no entengués. Molts m'han demanat de què va això que anem a discutir. Per què no exigir autèntiques campanyes formatives i per què no fer-ho també a nivell local? Li ho dic sabedor que vostè està al front d'un ajuntament, que han treballat temàtiques que tant de bo s'universalitzessin a moltes de les entitats locals de Catalunya, però hauríem d'anar, també a nivell local, a substituir esglaonadament els sistemes operatius cap a un programari lliure, formant el personal, divulgant-ho entre la població, etcètera.

És per tot això que nosaltres considerem –torno a dir-li-ho– que, amb tota la voluntat d'aportar en les nostres mesures proposades per millorar el text, si supera la presa en consideració, m'afegiria a la demanda que vostè fa que tingui aquest vot positiu de la cambra.

Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies. Tot seguit té la paraula, en representació del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies. Senyora presidenta, senyories. Sí, senyor Vigo, ens ha sorprès una mica aquesta iniciativa, aquesta Proposició de Llei, i ens ha sorprès perquè, com vostè sap, hi ha una moció aprovada, en aquesta cambra, a propòsit d'aquest mateix tema, que no ve de la nit dels temps, sinó que fou debatuda i recolzada el prop passat mes de juny, en què es deia que s'havia «d'elaborar un estudi que analitzés tècnicament» –li ho lleigeixo des de la textualitat– «les possibilitats reals d'incorporar el model de llicència de programari lliure en el Projecte d'Administració oberta de Catalunya, amb la finalitat de promoure la producció del programari, vetllar per la difusió del programari en català», etcètera, etcètera.

Vagi per endavant que nosaltres, pel que fa al programari lliure, hi estem absolutament d'acord, i ho vàrem dir en el seu dia, ho diem ara, ens ratifiquem tantes i tantes vegades com sigui necessari. El que ens sembla, el que ens sembla és que aquesta Proposició de Llei, ara com ara, és extemporània. És extemporània per la senzilla raó que encara no disposem de les dades suficients com per escometre l'elaboració d'un cos legal que vingui a establir i a articular el procediment que hem de fer servir per a la seva utilització, tota vegada que encara no sabem com aquesta s'ha d'implementar, de quina

manera s'ha de promoure. Suport, promoció, viabilització, tot el que calgui! Escolti, i estic segur que, a més, ens posarem d'acord sense cap mena d'entrebanc i sense cap tipus de dificultat, però, ara com ara, això no és possible.

Vostè sap, senyor Vigo, que ens trobem en presència d'una iniciativa que ha estat àmpliament debatuda per diversos sectors de la societat. Això no és cap secret. I no només per al món de les noves tecnologies, sinó per al conjunt dels ciutadans –si més no dels ciutadans relacionats d'una forma significativa amb aquest assumpte, no?

El *software* obert ha estat motiu de nombrosos pronunciaments per part de molts col·lectius, inclosa la majoria de les empreses d'alta tecnologia –no ens oblidem que també n'han parlat, d'això–, i estic referint-me a companyies del nivell de la IBM, de la Microsoft, i de l'Apple, per exemple, no? I tothom coincideix a assenyalar que presenta avantatges importantíssims. A nosaltres ens consta que un elevat percentatge de servidors del web del món ja utilitzen aquest sistema a què vostè feia referència, el GNU/LINUX, basat en aquest tipus de *software* lliure, i, com deia, són indubtables els avantatges econòmics, estratègics i de caràcter social que aporta aquest sistema, conseqüència del qual és l'optimització de les inversions –cosa important–, el foment de la innovació tecnològica –doncs, escolti, tan important com l'anterior–, la independència del proveïdor, i la seguretat i privacitat de les dades.

El que passa és que en la seva implementació cal establir les fórmules que permetin garantir aquesta compatibilitat, i el que és més important encara, la seguretat de tenir allò que se'n diu la certesa que això no podrà ser objecte de manipulacions interessades, de «hackeisme» salvatge i de qualsevol tipus, diguem-ne, d'intrusió indesitjada.

El Govern d'Espanya, que vostè sap que en aquests moments la responsabilitat de dirigir-lo correspon al Partit Popular, en aquests moments està duent a terme també, i com fa la Generalitat a través d'aquesta plataforma, un estudi a propòsit de la utilització dels programes de fons oberts en el sector públic. I es tracta, dins el programa IDA, que vostè coneix perfectament perquè és el programa d'intercanvi de dades entre les administracions, que desenvolupa línies de treball en aquest àmbit, en què el Ministeri d'Administracions Públiques, com és natural, doncs, té un paper protagonista.

Per tant, li vull dir que des del Grup Parlamentari Popular assumim clarament els avantatges que suporta la progressiva substitució del *software* de llicència propietària pel de caràcter lliure o obert, encara que aquesta Proposició de Llei que presenta vostè ens sembli susceptible –per dir-ho d'alguna manera– de millora. Millora sobre la base, com és natural, del coneixement que es derivi dels estudis que s'estan fent a hores d'ara.

Si analitzem l'articulat d'aquesta Proposició hi ha una cosa que sí que li voldria assenyalar, senyor Vigo: és que no trobem cap lligam amb la Llei 30 del 92, la del Règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, que tracta, precisa-

ment, de «la recomanació d'impulsar l'ús i les aplicacions de les tècniques i dels mitjans electrònics, informàtics i telemàtics», i que ja s'hi refereix, i que ja s'hi refereix. En un altre sentit, i encara que els avantatges teòrics del *software* lliure siguin més que evidents, la idea d'avançar en aquest camí mitjançant la proposta de convertir l'Administració pública en un camp d'assaig i d'experimentació pràctica del *software*, pensem nosaltres, pensem nosaltres, que potser no és allò que podria considerar-se més recomanable. Una cosa és que l'Administració estigui disposada a dedicar recursos i esforços per desenvolupar el *software* lliure, i una altra diferent que s'estableixi l'obligació que les administracions públiques utilitzin forçosament aquest *software* lliure, sense examinar prèviament les diferents necessitats que han de satisfer-se i les possibles solucions que existeixen a aquest propòsit en el mercat.

En conclusió, senyor Vigo, malgrat estar conformes amb l'aplicació progressiva del *software* lliure, el nostre Grup Parlamentari considera prematur –aquesta fóra la paraula– considera prematur acceptar aquesta Proposició de llei perquè, al nostre entendre, una llei d'aquestes característiques ha de ser tractada amb molt deteniment, la qual cosa pensem nosaltres que no succeeix encara, encara, amb el text que sotmetem a la consideració, perquè –com li deia– ens falten totes aquestes dades a què feia referència.

Creiem, per tant i en definitiva, que per l'interès públic que pugui tenir la implantació d'una norma d'aquesta naturalesa, la proposta s'hauria de desenvolupar fins a arribar a un nivell de maduresa adequat al previsible impacte d'aquesta.

El Grup Parlamentari Popular coincideix plenament en la necessitat i en l'avantatge que sens dubte té aquesta implantació, però, alhora considera que una llei d'aquesta complexitat, i de conseqüència tan notable i de tan alt nivell de compromís per part de l'Administració pública, requereix més reflexió i un projecte –això també és molt important– àmpliament consensuat, l'articulat del qual hagi estat àmpliament treballat, i que no entri en col·lisió amb les competències d'altres administracions –i estic pensant en l'Administració de l'Estat, i estic pensant en l'Administració local. En aquest sentit hem de fer els esforços necessaris per tal que tots estiguem –diguem-ne– interpretant una simfonia, no escrita de forma equivalent, però sí damunt d'una partitura o d'un pentagrama –per dir-ho amb més exactitud– que resulti perfectament comprensible, sigui qui sigui aquell que en un determinat moment estigui amb la necessitat de llegir-lo.

Es necessita, nosaltres pensem, una llei elaborada a l'empara del que s'està desenvolupant en altres països –hi ha iniciatives en aquest sentit molt eloqüents–, de les necessitats reals dels ciutadans i de les necessitats que es deriven de les que resulten pròpies a l'Administració.

En definitiva, tot i estant favor de la implantació d'aquest *software* lliure, no ho estem en la pràctica, a propòsit de la Proposició de llei, per entendre que el seu desenvolupament, la seva formulació, el seu articulat, segur –segur–, necessitaran una nova formulació.

El tema del català. Escolti, hi ha programes desenvolupats, hi ha programes que estan en ús a hores d'ara que utilitzen la llengua catalana sense cap tipus de problema... (*Pausa.*) Sí, sí. Vostè em fa amb els dits de la mà indicació del cost que això suposa, i de la possibilitat de resoldre-ho sense esmerçar-hi tants diners. D'acord, estic d'acord amb vostè, però en el sentit que vostè ho formula podria desprendre's que només a través d'aquest procediment estarem en condicions de difondre uns continguts de *soft* en condicions d'utilitzar-se des de l'ús de la llengua catalana, i això no és així –això no és així. I, a més, pensem que s'ha de formular des d'un punt de vista del dret positiu, negre sobre blanc, doncs, a partir d'iniciatives separades.

En fi, vostè ens sabrà entendre –estic segur–; comprendrà, per tant, el sentit del nostre vot, que en aquesta oportunitat no podrà ser més que negatiu, a propòsit del seu requeriment.

Moltes gràcies, senyor diputat, senyores i senyors diputats, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Molt bé, moltes gràcies. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per fixar la seva posició, té la paraula la il·lustre diputada senyora Teresa Serra.

La Sra. Serra i Majem

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, a l'exposició de motius, el diputat Pere Vigo ja ha explicat àmpliament, detalladament, el perquè de la utilització del programari lliure, però voldria afegir algunes consideracions.

Crec que tots estem d'acord que el programari lliure contribueix a la promoció del sector de les empreses de desenvolupament de *software*, que poden assumir-ne el manteniment, la seva evolució, la traducció a la llengua local i l'adaptació als requeriments específics dels usuaris; els ofereix la possibilitat d'ampliar la seva activitat.

També estem –crec– tots d'acord que la utilització de programari lliure promou també l'ús del català a les aplicacions informàtiques, vist que l'existència del codi font permet –com he dit abans– la seva traducció.

També estem d'acord que l'ús del programari lliure redueix, ara per ara, els costos de la inversió informàtica de les organitzacions en no estar subjecte a un pagament per llicències o per màquines, tot i que hi ha poques organitzacions que puguin assumir directament la utilització, personalització, adaptació o manteniment d'aquest *software* per elles mateixes. És més, l'assumpció del programari lliure ve sempre acompanyada d'un contracte de serveis a empreses de desenvolupament informàtic; ens estalviem el cost de la inversió, però ens obliguem a uns serveis evidentment d'un cost infinitament menor.

És una realitat que actualment hi ha una onada creixent per impulsar la promoció i utilització del programari lliure a tot el món, recolzada algunes vegades per iniciatives legislatives que assegurin la seva introducció en les organitzacions governamentals. Ja s'ha comentat abans: a Alemanya, al Regne Unit, a Taiwan, a Finlàndia, a la

Xina, al Perú..., la mateixa Junta de Extremadura ha desenvolupat un *software* propi, Linex, basat en programari lliure, el Parlament de Canàries, el Govern central, diferents instituts municipals d'aquí, de l'Ajuntament de Barcelona... Els governs d'aquests països i d'aquestes entitats –per posar algun exemple– estan considerant seriosament la introducció en diverses parts de les seves organitzacions el programari lliure, i algunes ja ho han fet.

També empreses i indústries a tot el món estan apostant per aquesta via. I les raons són principalment econòmiques, però també polítiques, ja que, d'una banda, abarateix radicalment el cost de la inversió en informàtica i, de l'altra, es donen noves oportunitats a empreses del sector, i, evidentment, també s'intenta frenar la dependència tecnològica i dels grans monopolis.

No podem girar l'esquena a aquesta realitat; ja no es tracta –com hem mantingut durant anys parlant– d'un *software* que només serveix per a entesos de la informàtica i per a *hackers*: grans empreses multinacionals, i altres, donen suport i continuïtat a aquestes aplicacions, i algunes, fins i tot, tenen departaments sencers dedicats a aquesta nova activitat comercial, i centres de proves i validació d'aquestes noves plataformes.

D'altra banda, també la majoria de fabricants d'ordinadors ja preparen i optimitzen les seves màquines perquè acceptin aquests nous desenvolupaments.

En definitiva, la pròpia dinàmica del mercat, la competència empresarial, aposta i ens condueix definitivament a considerar seriosament la introducció del programari lliure a les nostres organitzacions.

Per això creiem que el Govern català i les organitzacions que en depenen ha d'obrir els ulls i estudiar les possibilitats que ens ofereix. Ja s'ha dit abans: es va aprovar per unanimitat una iniciativa en aquesta línia específicament centrada en l'elaboració d'un estudi per a l'ús del programari lliure en el projecte de l'Administració Oberta de Catalunya; ara cal estendre aquestes valoracions a altres àmbits, per complementar o reemplaçar part de les plataformes del *software* propietari.

També és veritat que la iniciativa d'avui, tal com està plantejada, força una mica massa la màquina en aquesta via, obligant, des de la seva aprovació, si és que fos el cas, les administracions catalanes i les seves empreses a la utilització preferent del programari lliure en català en els seus equips informàtics, influïnt l'aplicació d'aquesta mesura en tots els concursos i licitacions.

Tot i així, el nostre Grup Parlamentari votarà a favor de l'admissió a tràmit amb la certesa que, si finalment la decisió d'aquesta cambra és acceptar-la, podrem fer les esmenes i arribar a acords en el sentit que he expressat abans; és a dir, començar a caminar en aquesta via, però també ser cauts i prudents, dos qualitats que en el món de la informàtica tenen un gran valor.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Manuel Carrera.

El Sr. Carrera i Pedrol

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, davant la Proposició de llei que avui ens presenta el Grup d'Esquerra Republicana sobre l'adaptació a l'Administració dels programaris lliures en el si d'aquesta, el nostre Grup proposa el rebuig d'aquesta premsa en consideració.

I no pas perquè es consideri una matèria en què estem en desacord, sinó perquè, la forma que es vol donar a aquesta iniciativa, creiem que és desproporcionada. No considerem proporcionat establir per llei el tipus de subministraments informàtics que ha de tenir l'Administració de la Generalitat quant al tipus de llicència dels programes que han d'utilitzar-se.

Encara que els avantatges tècnics –com s'ha dit repetidament en les diferents intervencions– del *software* lliure semblen evidents, la idea d'avançar en aquest camí, convertint l'Administració pública –com deia el senyor Fernández Deu– en un camp d'experimentació pràctic del *software* lliure, sembla, si més no, arriscat. Una cosa és –com també deia el senyor Fernández Deu– que l'Administració dediqui recursos, dediqui esforços a desenvolupar, a difondre el *software* lliure, i l'altra és, òbviament, establir l'obligació que aquestes administracions utilitzin el *software* lliure sense abans haver analitzat les necessitats i buscar les possibles solucions que, dintre del món tecnològic, siguin més adients.

Per altra banda –i també s'ha dit–, el Parlament de Catalunya ja es va pronunciar respecte d'això en una moció que el mateix Grup d'Esquerra Republicana va presentar –per cert, amb posterioritat a la presentació d'aquesta Proposició de llei.

Amb aquesta Moció s'instava el Govern a elaborar aquest estudi –que nosaltres reclamem abans de començar aquesta tasca– que analitzaria les possibilitats reals d'introduir el *software* lliure dintre dels programes informàtics de l'Administració de Catalunya. Entenem, doncs, que primer s'hauria de veure l'eficàcia de les resolucions acordades per tots els grups d'aquesta cambra i en aquest Parlament el dia 28 de juny passat.

Per altra banda, també hi han consideracions..., i ja que se n'han esmentat algunes, jo també podria fer algunes consideracions respecte de l'exposició de motius que poden induir a confusió i que crec que s'haurien de matisar. Per exemple, respecte de l'optimització de la inversió, s'ha de tenir en compte que quan es compra una llicència d'un producte informàtic s'està comprant i pagant el preu de la qualitat del servei, és a dir, la garantia que algú respondrà davant de qualsevol problema que pugui sorgir en la utilització de la llicència. Sovint, quan s'utilitza el *software* lliure, l'autor no es responsabilitza del que pugui passar en la seva utilització. Si es vol que això es garanteixi, llavors s'ha de contractar una empresa especialitzada en el desenvolupament d'una aplicació basada en el *software* lliure.

Quant a la innovació tecnològica, també sembla que sigui una exclusiva del *software* obert, i la innovació també es pot produir amb la utilització del *software* de propietat, o *software* tancat.

La utilització del *software* lliure també s'ha dit que garanteix la privacitat. Jo, això, no ho veig tan clar: la privacitat de les dades que manipula, doncs, depèn que..., en el cas del *software* propietari, l'autor queda clarament definit o identificat, i, per tant, davant de qualsevol eventualitat o de qualsevol illegalitat que es pugui produir en el desenvolupament d'aquesta aplicació, sabem a qui hem d'anar a perseguir per demanar-li'n les responsabilitats.

És cert també –això, sí que estic d'acord– que, des del punt de vista lingüístic, el *software* obert facilita la localització idiomàtica, però s'ha de tindre clar que el foment de la llengua pròpia s'ha de fonamentar també a partir d'imposar l'obligatorietat que qualsevol producte que es comercialitzi a Catalunya estigui degudament etiquetat en català, sistema que han emprat els països que abans s'han esmentat, Dinamarca i Holanda. I sembla com si el foment de la utilització del català en el programari fos únicament i exclusivament una conseqüència de la utilització dels programes oberts.

En definitiva, el Govern de la Generalitat està donant compliment a la corresponent Moció que es va votar a finals de juny sobre política tecnològica i de la societat del coneixement. I, a través de la Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació i del Departament de Cultura, s'està recolzant diferents iniciatives de col·lectius promotors del programari lliure i de la seva adopció i normalització. L'associació Softcatalà rep un recolzament explícit de la Secretaria de Telecomunicacions i de la Societat de la Informació en diferents iniciatives tot just inaugurades.

Ahora, i molt important, està previst que la plataforma que s'ha configurat per a l'Administració Oberta de Catalunya sigui compatible amb els diferents sistemes operatius i programaris, siguin de codi obert, tancat o propietari, de manera que s'hi puguin prestar els serveis previstos en la filosofia del portal a través de qualsevol plataforma de programari existent en el mercat tecnològic.

El qui ha impulsat aquesta iniciativa va ser el mateix Govern, en posar al front de la iniciativa del portal una persona de reconegut prestigi, que està clarament a favor dels moviments d'avantguarda pel que fa als sistemes tecnològics de la informació i d'Internet, i que abans s'ha citat implícitament, que és el senyor..., em refereixo al senyor Manuel Sanromà, que és catedràtic de la Universitat Rovira i Virgili, de Tarragona.

Amb tot això, el Govern vol demostrar el seu compromís amb l'evolució tècnica i social de les noves tecnologies, i també en l'adaptació de l'Administració a les noves tendències. Tanmateix, el Govern no pot oblidar que ha de vetllar per la seguretat dels seus sistemes i de la informació que gestiona, alhora que ho ha de conjugar, òbviament, amb un cost raonable i amb la garantia de mantenir aquests sistemes d'informació per al futur.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tot això, el nostre Grup –i com queda evident– votarà en contra de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyors...

El president

Gràcies, senyor diputat.

Fet el debat, passem, per tant, ara, a la votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de programari lliure en el marc de l'Administració pública de Catalunya.

Comença la votació.

Ha quedat rebutjada per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei per a la protecció, la conservació i la gestió del paisatge de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00157/06)

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei per a la protecció, la conservació i la gestió del paisatge de Catalunya. Per presentar-la, té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Oriol Nello.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. «Un mosaic matisat, que dóna una vistositat graciosa als panorames i caracteritza el país amb una varietat de paisatges que sorprèn l'observador», així veia Pau Vila l'espai català; un territori en què els factors naturals s'han unit a l'acció humana per produir una riquesa i una diversitat paisatgística extraordinària.

Aquesta riquesa constitueix un patrimoni cultural, històric, que és un element fonamental de la nostra qualitat de vida i –per què no dir-ho?– un element, també, de la nostra identitat, de la nostra identitat col·lectiva.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El paisatge és, també, un recurs essencial per al desenvolupament econòmic de moltes àrees: del delta de l'Ebre al Pirineu, de la Cerdanya al Maresme, ens hi guanyem la vida, amb el paisatge. I, encara, la varietat del paisatge –ens diuen els experts– contribueix a la preservació de la biodiversitat i constitueix un factor positiu en la prevenció dels riscos naturals, com els incendis, l'erosió del sòl, les inundacions.

Patrimoni, recurs econòmic, indicador ambiental, aquests són els valors del paisatge. Doncs, bé, aquests valors, senyores i senyors diputats, es troben avui en perill. I és per això, senyor president, que el nostre Grup ha volgut presentar aquesta Proposició de llei, per tal de donar protecció jurídica als nostres paisatges i per tal de dotar les administracions de finançament i instruments per a la seva gestió.

Diem que els valors del paisatge es troben en perill. Per quines raons? Raons de tres tipus: en primer lloc, per l'abandonament de les activitats agrícoles i ramaderes en parts molt extenses del territori català, que ha privat el territori de l'acció d'aquells que durant segles n'han tingut cura –primera–; segona, per l'impacte de determi-

nades infraestructures, i sobretot –tercera– per l'extensió desmesurada, inculta, maldestra, de la urbanització.

Aquests factors s'han aliat per banalitzar, per homogeneïtzar, per enlletgir el nostre entorn. I avui, quan des de Sant Llorenç observem allò que era la plana del Vallès, o quan correm entre centres comercials, entre concessionaris d'automòbils, entre erms, entre càmpings, entre benzineres, entre deixalleries, pel Tarragonès o per l'Empordà, tenim un sentiment, tots plegats, de pèrdua i d'incomoditat.

Les àrees turístiques, en especial, són unes en què de manera més notable s'ha donat aquesta transformació. Hi ha un estudi recent de la Universitat de Girona que ens ha ofert xifres escruixidores sobre la transformació dels municipis del litoral de la Costa Brava. Dels anys setanta a mitjan els noranta alguns municipis –com Begur, com Calonge, com Lloret– han multiplicat per cinc la seva superfície urbanitzada, mentre que altres –com Blanes, com Sant Feliu, com l'Escalà– l'han doblada. I a quin ritme anem? Ens diuen: «Anem a una hectàrea/dia; a la Costa Brava urbanitzem una hectàrea al dia.» Vet aquí una paradoxa ben notable. L'activitat turística, que té com a recurs essencial el paisatge, el transforma i el degrada fins al punt de posar en perill la seves mateixes bases de desenvolupament.

Hi ha aquella geògrafa francesa, Ivette Barbaza, que va fer la seva tesi doctoral sobre la Costa Brava, i les seves paraules vénen tristament a la memòria: «L'esquer del profit» –deia Barbaza– «immediat preval, finalment, sobre el seny.»

Davant d'aquesta evolució, davant d'aquesta evolució preocupant, l'actuació dels successius governs de Convergència i Unió ha estat, dissortadament, desgraciadament, molt insuficient. El seu interès es mostra també avui. No s'han redactat els plans territorials que haurien hagut de proporcionar el marc per a les polítiques de paisatge; aquells plans territorials que nosaltres sabem des de la Llei de política territorial, des de l'any 1983, que hem de fer, no s'han fet. Dos: la preocupació paisatgística de moltes actuacions infraestructurals, econòmiques, ha estat nul·la. I tres: massa sovint s'ha cedit davant de les pressions dels privats per permetre l'extensió de la urbanització cap a espais que n'haurien hagut de quedar lliures.

Vet aquí, senyores i senyors diputats, una altra paradoxa: aquells que es diuen nacionalistes permeten, i a vegades encoratgen, la destrucció del patrimoni nacional.

I així les qüestions de paisatge esdevenen cada vegada més motiu de conflicte: de la vall de Ruda, a l'Aran, a la serra de Pàndols, a la Terra Alta; de la Torre Negra, al Vallès, al Montsant, al Priorat; del Camp de Tarragona al cap de Creus.

I aquesta inactivitat de la nostra institució, aquesta inactivitat del nostre Govern, contrasta cada vegada més amb la munió d'iniciatives que des d'altres àmbits –des d'àmbits ciutadans, des d'àmbits acadèmics, des d'àmbits locals– s'estan desplegant.

A l'Escola d'Arquitectura de Barcelona ja fa anys que la malaguanyada professora Rosa Barba va iniciar uns estudis de paisatge. I després altres universitats –la de

Girona, l'Autònoma, la Rovira i Virgili– s'hi han afegit. Alguns municipis –Barcelona, Girona...– han realitzat molt exitoses campanyes de millora del paisatge urbà. I organismes de cooperació local, com la Diputació de Barcelona, la Mancomunitat de Municipis de l'àrea de Barcelona –que ha rebut el premi de la Bienal del Paisatge–; consells comarcals, com els de l'Alt Penedès, el Priorat, han mostrat la seva voluntat d'incorporar la preocupació paisatgística en les seves intervencions.

I el mateix Parlament de Catalunya s'ha volgut fer ressò d'aquest estat d'opinió. I així, a començaments de legislatura, el mes de desembre de l'any 2000, a iniciativa del nostre Grup, vàrem acordar adherir-nos a la Carta europea del paisatge. Aquella Carta europea, aprovada pel Consell d'Europa a Florència el mes d'octubre de l'any 2000, va ser referendada pel nostre Parlament el mes de desembre d'aquell mateix any. Vàrem ser la primera assemblea legislativa europea a afegir-se, a adherir-se a aquesta Convenció.

La Carta què fa? La Carta reclama a tots els països que s'hi adhereixen de posar en pràctica polítiques específiques per a la conservació i la millora del paisatge, i defineix el paisatge com un element essencial per al benestar individual i social, la protecció, gestió i planejament del qual comporten drets i deures per a tothom.

La Proposició de llei que presentem té per objectiu omplir de contingut aquella adhesió. Varen tractar de fer-ho diversos grups, no? –el Grup d'Esquerra Republicana, el Grup d'Iniciativa per Catalunya, nosaltres mateixos–, en ocasió de la Llei d'urbanisme de Catalunya. No ens en vam sortir –no ens en vam sortir. El que volem fer, doncs, és ara introduir una peça de legislació específica amb dos objectius: primer, donar protecció jurídica efectiva al paisatge, i, segon, dotar les nostres institucions d'instruments i de finançament específic, d'acord amb el que ja es fa a Itàlia, d'acord amb el que es fa a França, d'acord amb el que es fa en altres països europeus; instruments i finançament específic per a la gestió del paisatge.

Quines són les principals característiques de la Llei que sotmetem a la seva consideració? Vegem-les. Primer, àmbit d'aplicació: tot el territori de Catalunya. Algú s'exclamarà: «Home!, el paisatge no era allò que era pintoresc, no era allò que era particularment...?» No. Nosaltres partim d'una concepció integradora del paisatge, segons la qual l'entorn que mereix atenció i gestió no és només aquell que nosaltres considerem particularment pintoresc o conegut, sinó tot el territori: dels paisatges naturals als urbans, dels rurals als periurbans o als agraris; tant els paisatges singulars com els quotidians o els degradats.

Segona: l'abast. La Llei no pretén regular de forma omnicompreensiva tots els elements que influeixen en la producció i en la transformació del paisatge. Les legislacions sectorials –la urbanística, la industrial, l'agrària– hi tindran molt a dir. L'objecte de la Llei és més aviat proveir un marc de referència per a aquestes legislacions, dotar el Govern de la Generalitat d'instruments i de finançament específic per intervenir-hi.

Àmbit d'aplicació, abast..., planejament. La Llei crea, d'acord amb el que estableix la Carta europea, els plans directores del paisatge, que s'incorporaran als plans territorials parcials –aquells que hem de fer i que vostès no han fet, però ja farem nosaltres. (*Remor de veus.*) Aquests plans constaran d'una diagnosi, d'un catàleg –que ens diu la Carta europea– i d'uns objectius de qualitat: com està el paisatge i com volem que sigui; lluny, per tant, de voler congelar o museïficar el paisatge, el que preveuen és la seva transformació, atenent, però, a paràmetres de qualitat, patrimonials i ambientals. Perquè no és qüestió de preocupar-se només per l'aspecte, no és qüestió de preocupar-se només –algú podria dir– per l'escenografia, sinó d'incidir en els processos que hi subjauen.

Quart: instruments. Per a l'elaboració dels plans i per impulsar les polítiques del paisatge, la Llei preveu la creació d'un institut català del paisatge, dependent del Departament de Política Territorial. Aquest serà el principal instrument d'actuació del Govern en aquest àmbit. I la Llei preveu, així mateix, la forma com els ajuntaments, com els empresaris, com les organitzacions socials, com les entitats ambientalistas, participaran en l'elaboració i la gestió de les polítiques de paisatge.

Finalment: el finançament; perquè una llei d'aquesta mena ha d'anar acompanyada clarament d'instruments de finançament. Per tal de finançar les intervencions de l'institut –aquelles que realitzi l'institut directament o aquelles que es realitzin a través dels ajuntaments o d'altres entitats–, es crea el fons per a la conservació i millora del paisatge; un fons que es finançarà a través d'un impost que gravarà les intervencions infraestructurals o les edificacions realitzades en sòl no urbanitzable. Vostès saben que, d'acord amb la nostra legislació urbanística, en sòl no urbanitzable s'hi poden fer molt poques coses, però algunes se n'hi poden fer. Bé, aquestes intervencions tenen un impacte, tenen un impacte que és ambiental, que és paisatgístic; nosaltres proposem de gravar-les amb un petit recàrrec, un 1% sobre el seu pressupost total, similar, doncs, a l'1% cultural que en aquest moment existeix per a algunes obres infraestructurals. L'objectiu del fons és finançar actuacions específiques per a la conservació i la millora del paisatge, tot donant prioritat a les actuacions en aquelles àrees que els plans directores considerin mereixedores d'especial atenció.

Acabo, senyor president. Potser algú pensarà que allò que proposem és un instrument molt modest per a un problema molt de gran abast. Però nosaltres pensem com deia Nicolau Maria Rubió i Tudurí, que l'any 1934 reclamava ja una legislació paisatgística. Deia Rubió: «Aquesta legislació protectora no pot ser una legislació de combat.» Afegixo jo: tampoc hauria de ser de combat entre nosaltres. No pot tractar-se d'imposar la protecció a ultrança del paisatge contra les altres activitats. En aquestes matèries és molt millor tenir una llei enraonada i un mètode que pugui servir que no un monument de preceptes. Als atemptats incivils cal respondre amb acció civilitzadora. És més llarg, més treballós, però en triar, els catalans, el camí de governar-nos nosaltres mateixos, no triàrem el camí de la facilitat sinó del treball feixuc i honorós, que és el que m'agradaria

que seguíssim en la protecció dels nostres paisatges. Fem-ho, senyores i senyors diputats, fem-ho ara possible.

Res més.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Nel·lo. Ara, per posicionar-se, té la paraula, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor Nel·lo, és simptomàtic, com deia vostè, que aquí, al banc del Govern, no hi hagi absolutament ningú; no hi ha més sord que qui no vol escoltar, i ja ens hi estem acostumant per part del Govern de la Generalitat.

Bé, nosaltres votarem favorablement aquesta Proposició de llei, com no podia ser d'altra manera. De fet, en aquestes propostes bevem de les mateixes fonts, no? I, sobretot, una aportació importantíssima..., que aprofito, doncs, per saludar en Joan Nogué, catedràtic de geografia de la Universitat de Girona, que està avui present aquí, i que ens ha il·luminat –si se'm permet l'expressió– a tots una mica a l'hora de parlar del paisatge, i sobretot perquè viu en un lloc d'un gran paisatge, que és a la Vall d'en Bas, i concretament als Hostalets d'en Bas, i que també aprecia encara molt més, doncs, el valor econòmic que té el paisatge.

Nosaltres, a part d'això, a part de beure de les mateixes fonts en aquest tema, ja ho vàrem plantejar..., ho hem plantejat des de fa molt de temps i ho vam plantejar també molt expressament a partir de la Llei d'urbanisme, no?, que no va ser acceptada cap de les propostes que vàrem voler, perquè la Llei va tirar endavant amb els vots del Partit Popular, Esquerra Republicana i Convergència, i no va ser possible, potser, introduir-hi temes d'aquests, que haurien estat molt interessants en aquesta Llei d'urbanisme, no? Perquè nosaltres pensàvem que..., a vegades dona la sensació que aquesta Proposició de llei del paisatge i aquest cànon pot ser *a posteriori*: una vegada s'ha fet la destrossa del territori, aquest cànon ens podria servir per arreglar alguna cosa.

Nosaltres plantejàvem ja, en un primer moment, la necessitat d'elaborar una llei d'avaluació d'impacte ambiental. Nosaltres ho hem fet. Som modestos, no som molts diputats i diputades, però hem presentat en aquest Parlament, i ho discutirem en un proper Ple, doncs, la creació d'una llei d'avaluació d'impacte ambiental de totes les infraestructures que es fan en el territori, i que, evidentment, condicionarien la manera en què es fa en aquest territori; fins i tot després, possiblement, ens estalviàrem haver de pagar cànon o haver de pagar..., o haver de patir la destrucció que hi ha en aquests moments a Catalunya.

Per l'altra, també plantejàvem..., i aquí sí que coincidíem... (*Veus de fons.*) No, però dèiem «en la llei d'avaluació d'impacte ambiental», senyor Nello, dèiem, perquè nosaltres... (*veus de fons*), quan parlàvem de l'abast d'aquesta llei d'avaluació d'impacte ambiental –seguint una directiva europea, per cert–, doncs, parlàvem que ha de comprendre els efectes directes i indirectes sobre la població humana, la fauna, la vegetació, el sòl, l'aigua, l'aire, el clima, el paisatge, l'estructura i funció dels ecosistemes, i també el patrimoni històric, artístic, arqueològic, les relacions socials, les condicions de benestar públic, etcètera. Vol dir que alguna d'aquestes qüestions estaven subsumides, també, en aquesta proposta que plantejarem nosaltres de llei d'avaluació d'impacte ambiental. Però també dèiem, i vostè ho ha dit, una llei que reguli el sòl no urbanitzable en situació periurbana, també formaria part d'aquest paisatge, que tampoc va ser acceptada i que ens semblava que seria una llei importantíssima, sobretot, també, en zones més densament poblades, no?, com pot ser l'àrea metropolitana o les diferents àrees metropolitanes que hi ha al nostre país.

Però també plantejàvem la modificació de la Llei d'ordenació territorial que donés caràcter de planejament als plans directors, que en aquests moments, doncs, no el tenia –des de l'ordenació territorial, no des de la Llei d'urbanisme, que són dos conceptes diferents.

I dèiem, plantejàvem el cànon ambiental. En aquest cas, senyor Nello, benvinguts a la proposta que fèiem nosaltres, que és semblant a la que plantejava, doncs, Iniciativa per Catalunya Verds a la Llei i que no va ser aprovada. Nosaltres dèiem que les obres d'implantació, d'activitats, d'instal·lacions i infraestructures d'ús col·lectiu i d'interès general compatibles amb el sòl no urbanitzable estaran subjectes a un cànon ambiental corresponent a l'1% del pressupost de l'obra, el qual tindrà un caràcter finalista i s'integrarà en un fons ambiental gestionat pel Departament de Medi Ambient –aquí ja no hi coincidíem– als afectes d'impulsar millores ambientals a Catalunya. De totes maneres, tot és discutible, però ja ho plantejàvem a principis d'aquest any, al febrer, amb les esmenes que no varen ser acceptades, doncs, per la majoria que formava..., la que va aprovar la Llei d'urbanisme.

I, que és importantíssima aquesta Llei del paisatge? Evidentment. Patim en aquests moments en el nostre país una depredació i un trinxament del territori mai vistos, ja s'ha dit i ho ha explicat, i el mateix Joan Nogué ens posava exemples del que està passant a la Costa Brava en aquests moments, no? En podríem donar excessius exemples, no?: cap Ras amb la seva urbanització, la urbanització de Tamariu –si miraven vostès el diari de *La Vanguardia* ahir, a les pàgines sèpia, hi podien veure l'impacte terrible que provoca la construcció d'aquells habitatges, aquell paisatge ja no existeix, tal com estava, sinó que és una altra cosa–, o el tema de Fluvianàutic, a la desembocadura del Fluvià, etcètera, o altres actituds erràtiques per part del Govern de la Generalitat, que quan volen protegir es dediquen, doncs, a comprar la Plana i el paratge de Castell per 6.000 milions de pessetes, 6.000 milions de pessetes per alguna cosa que per protegir no feia falta comprar. Aquesta és l'actitud que hi ha en aquests moments.

Però, senyor Nello, em permetrà que sigui una mica crític. Per mi, en aquest cas, ho haig de ser, de crític amb aquesta proposta, perquè a vegades no s'adequa a la realitat. Perquè, és clar, què passarà amb aquest 1%? Farem l'eix Vic - Olot per Bracons i en traurem l'1% de cànon ambiental? Millor no fer-lo –millor no fer-lo– i, en aquest cas, aquells que hi donen suport –i concretament, doncs, Convergència i Unió i el Partit dels Socialistes i el Partit Popular i sobretot l'alcalde d'Olot, socialista–, perquè també podríem evitar crear aquesta via desdoblada, una via internacional, no de comunicació entre comarques, entre Figueres i Vic i cap a l'Estat espanyol, que trinxarà les millors terres agrícoles de Catalunya –no ho dic per Iniciativa per Catalunya Verds sinó per gent que hi entén, que són les de la vall d'en Bas– i que provocarà un impacte irreversible en aquell paisatge, aquell gran paisatge de la Garrotxa i de la vall d'en Bas per una infraestructura del tot innecessària que només obeeix a interessos privats, a interessos d'alguns sectors econòmics o a una obsessió del senyor Pere Macias i a altres obsessions de personatges d'aquella zona, inclòs el mateix alcalde, senyor Sacrest, d'Olot.

Que trist que hauria de ser que aquest 1%, aquesta barabassada que es vol fer en aquell territori, que aixafarà la vall d'en Bas i la vall del Ges, doncs, aquest 1% serviria perquè l'Ajuntament d'Olot, que dona suport a l'execució de l'obra, pugui fer plans de protecció del paisatge. Quin paisatge? N'hi quedarà, de paisatge, en aquella zona? Doncs, és difícil, i si no... No, no riguin perquè m'agradaria que poguessin anar a veure la vall d'en Bas i puguin veure què representa la construcció d'una autovia que travessi aquell territori, llavors, segur que no riuran –no tant com riuen en aquests moments– i potser s'ho pensaran una mica més abans de donar suport a aquesta bestiesa que es farà en el territori.

Per això que, senyor Nello, ja em perdonarà, tot i abans dir-li que em sembla molt bé la proposta aquesta, però hi ha d'haver una postura... Aquesta postura, potser, aquest suport a aquest eix Vic - Olot treu credibilitat, potser, a aquesta proposta. Seria molt millor que ens creguéssim veritablement el que significa la protecció del paisatge, que evitéssim la construcció d'aquesta irracionalitat d'infraestructura que és crear aquest eix Vic - Olot per Bracons, i d'aquesta manera, potser, ens estalviaríem la destrucció d'un territori, no hi hauríem d'aplicar aquest 1% i tots plegats, nosaltres i els nostres fills i néts, també «disfrutaríem» d'aquest paisatge, que no només és a trossets, el de la vall d'en Bas, la vall del Ges, la que destrossarà l'eix Vic - Olot també ho és, i a protegir.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre posicionament respecte a aquesta Proposició de llei serà favorable a la seva presa en con-

sideració. Creiem que és una proposta lloable, comparim la seva intenció, però considerem que hi ha bona part dels seus continguts, perquè són..., en alguns casos, potser, segurament, no s'ajusten a les necessitats que hauria de desenvolupar una llei del paisatge, perquè en molts casos són coses que ja estan legislades i, per tant, tenint en compte que hi ha alguns elements que seria positiu tenir-los presents i poder debatre en una ponència de llei aquests aspectes, creiem que altres serien innecessaris o poden ser erronis.

Evidentment que partim d'un handicap que és que, potser, com he dit abans, aquesta llei, que en principi ho veiem positiu, però que potser en el fons no tindria sentit una llei d'aquestes característiques, pren sentit des del moment que hi ha hagut durant tots aquests anys una manca de planificació en el territori. Potser sense aquesta manca de planificació en el territori, si després de més de vint anys d'aprovació de la legislació de política territorial s'haguessin els plans territorials, potser no hauríem en aquests moments de parlar de propostes d'aquestes característiques.

Hi ha hagut aquesta manca de planificació per part del Govern, però també hem de dir que ningú pot donar lliçons de res, perquè hi ha hagut ajuntaments de diferent signe polític, tant alguns ajuntaments convergents, com alguns ajuntaments socialistes, que no s'han caracteritzat, precisament, per polítiques de conservació del territori, de conservació del paisatge i de sostenibilitat.

Hi han alguns elements que parla aquesta Proposició de llei que voldria comentar. Es diu: «L'existència del Pla director del paisatge.» Creiem que pot tenir elements positius però que creen una certa confusió, perquè l'actual legislació ja té els plans directors recollits en l'actual llei d'urbanisme de Catalunya. En el qual, evidentment..., jo crec que les funcions que podria tenir un pla director d'aquestes característiques serien perfectament assimilables o molt similars partint de la base que el paisatge no és una abstracció; el paisatge és territori i, per tant, un pla director està parlant i ha de parlar dels usos del territori, no? Per tant, ens podria semblar una figura completament sobrerera.

Es parla dels catàlegs del paisatge. Segurament podria ser similar al que s'ha parlat altres vegades, com el catàleg del sòl no urbanitzable, que també està recollit en la legislació, però també s'oblida d'una cosa, que ja està legislada en l'article 69 de la llei d'urbanisme de Catalunya una proposta similar. Recordar que aquest article 69 va ser rebutjat pel Grup Socialista i em sembla que fa uns avenços molt importants pel que fa a la conservació del paisatge. M'agradaria recordar l'article 69, que diu: «Per aconseguir l'efectivitat de les mesures urbanístiques de protecció de monuments, edificis, jardins, paisatges o béns culturals les administracions competents han d'incloure en un catàleg els béns culturals a protegir.» Els catàlegs, juntament amb les normes específiques i d'acord amb les categories establertes per la legislació sectorial aplicable, són part integrant de la documentació imperativa del pla corresponent. Em sembla que aquest va ser un avanç important de la llei d'urbanisme de Catalunya, que el catàleg sigui una cosa imperativa a l'hora de fer el planejament i ens sembla

que, si no ens falla la memòria, va ser votat en contra per part del Grup Socialista.

Ens sembla interessant la proposta de l'Institut Català del Paisatge. En aquest apartat sí que creiem que seria una bona proposta a treballar. Pel que fa referència al fons de conservació i millora del paisatge, el que s'ha anomenat aquest 1% sobre actuacions en sòl no urbanitzable, evidentment compartim la proposta. Cal dir que, a través d'una interpel·lació que vam fer en aquest Ple, una moció que es va aprovar, el Govern també té l'obligació de presentar en aquest Parlament, abans que finalitzi l'any 2002, la seva proposta pel que fa referència a la possibilitat de contemplar aquest 1% aplicable en el sòl no urbanitzable, que seria una proposta similar a l'1% cultural.

També recordar, pel que fa referència a la regulació del paisatge, que s'han aprovat dues proposicions no de llei d'aquest Grup Parlamentari, d'Esquerra Republicana, una que fa referència al desplegament de les directrius estratègiques per al manteniment de les connexions ecològiques i paisatgístiques entre els espais protegits de Catalunya, i una altra que fa referència a l'elaboració d'un inventari dels espais naturals que conserven valors ecològics i mediambientals i de progressió d'aquests espais.

En definitiva, ens sembla una proposta interessant, malgrat que si s'hagués desenvolupat tota la situació de política territorial en aquests darrers anys ens semblaria una proposta que no caldria tenir en compte, però dissortadament hi ha hagut una manca de planificació en aquest país. Malgrat tot, considerem que bona part de la llei que es proposa ja està recollida en l'actual legislació.

Dissortadament, a vegades es legisla sobre coses legislades, i legislar sobre coses legislades ens ho podríem estalviar. Però, tot i així, remarco que hi ha algun aspecte que podria ser tingut en consideració. A vegades tenim l'efecte que es fan propostes, proposicions de llei que són més pròpies de jocs florals que no pas del que són lleis, que són, evidentment, instruments que s'han d'aplicar sobre la realitat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Oliveras. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en nom del Grup Popular, per a posicionar-me respecte la Proposició de llei que ha presentat l'il·lustre diputat senyor Oriol Nel·lo.

Senyor Nel·lo, amb tota cordialitat, vostè creu que estem tan malament? Perquè ha presentat un panorama..., desolador. Vostè coneix –m'ho suposo– les valls d'Aneu, o vostè coneix –m'ho suposo– les Gavarres, o vostè coneix el delta de l'Ebre, o vostè coneix les zones d'agricultura del pla d'Urgell, o coneix les zones d'agricultura d'oliveres de les Garrigues, o coneix la

vinya del Priorat i del Penedès, per citar alguns exemples. És a dir, parlant de paisatge, parlant del que tots observem, evidentment, un sempre pot enfocar la seva visió amb un paisatge o amb un altre.

Li dic tot això, senyor Nello, perquè, com vostè hi ha fet referència, aquest Parlament, amb una proposta signada per tots els grups parlamentaris –per tots els grups parlamentaris, també pel Grup Socialista, evidentment–, va fer la Resolució 364/VI, del 14 de desembre del 2000, on es va adherir al Conveni europeu del paisatge, i van donar un pas important endavant.

Vostè ha parlat de tot un seguit d'aspectes que desenvolupa la seva Proposició de llei, sens dubte, molt lloable, però deixi'm que li faci referència d'alguns aspectes ja de caràcter legislatiu que, sens dubte, fan referència a principis jurídics bàsics en el tema paisatgístic. Home, la Llei d'urbanisme parla d'alguns aspectes, la Llei d'urbanisme, en el seu article 3, parla d'un desenvolupament urbanístic sostenible. Aquest és un aspecte important i vostè que va participar, juntament, amb el senyor Oliveras i jo mateix en aquesta Llei sabem les dificultats que hi va haver per introduir aquests aspectes, per desenvolupar tot aquest articulat.

En l'article 48 i 49 parla del concepte paisatge, el qual s'haurà d'incorporar com a element, també, a avaluar. I també en parla en els plans d'ordenació urbanística, i concretament municipal, en l'article 58, i en parla també en els plans especials urbanístics, en l'article 67. És a dir, no em destrossi la Llei d'urbanisme en l'aspecte paisatgístic perquè, sens dubte, hi hem incorporat aspectes importants, i vostès també, Iniciativa per Catalunya Verds també, tots plegats, tots plegats perquè vam arribar a acords importants de consens en aquests articles, acords importants de consens, tots plegats, en aquests articles.

Però hi ha d'altres aspectes també legislatius que fan referència al tema del paisatge. Home, hi ha una llei, la Llei 12/1985, de 13 de juny, d'espais naturals, i nosaltres hem criticat en més d'una ocasió que no s'hagi desenvolupat el que tocava desenvolupar pel que fa referència als espais naturals. Sí que hi té a veure, senyor Boada, evidentment que hi té a veure; evidentment que hi té a veure. Podria dir jo què hi té a veure l'eix Vic - Olot, aquí, no? Doncs també que hi té a veure, no?, doncs, això també hi té a veure, i, evidentment, una llei hi té molt més a veure que una posició que vostè entri pel darrere amb l'eix Vic - Olot. Però, bé, en tot cas és molt legítim que vostè ho faci.

La Llei d'espais naturals considera el paisatge com uns valors a preservar, planificar i a gestionar dins d'aquesta mateixa llei. Hi ha una altra llei: una llei aprovada el mateix any 2002, la Llei 13/2002, del 21 de juny, de turisme de Catalunya. Aquesta llei reconeix formalment la importància econòmica del paisatge i el considera com un recurs estratègic per al desenvolupament del mateix turisme. És a dir, tenim eines per poder treballar en tot el que feia referència a la seva Proposició de llei.

Sí que estic d'acord –sí que estic d'acord–, perquè no podria ser d'una altra manera, en tota la legislació territorial, en el moment que estem de desenvolupar

aquesta legislació territorial, i concretament en els plans territorials parcials, que ho han de tindre en compte, i que fins ara tenim el que tenim en plans territorials parcials, i, sens dubte, tenien d'estar avançats.

Jo crec que vostès s'han deixat de dir dos aspectes; un, l'apuntava el senyor Boada, però han deixat de parlar de dos aspectes importants. Un: què volen fer vostès també amb aquesta Proposició de llei? Volen crear un nou organisme: l'institut català del paisatge; un nou organisme de la Generalitat de Catalunya; com si no n'hi hagués prou, d'organismes, com si el Departament de Política Territorial no pogués integrar tots els aspectes relacionats amb el paisatge pel que fa referència a arquitectura i habitatge, pel que fa referència a ordenació del territori, etcètera, etcètera.

Nosaltres ho considerem del tot innecessari, com considerem del tot innecessari, senyor Nello, el que vostès proposen, perquè polítiques com la que vostè ens proposa no han anat massa bé en alguns llocs. Vostè proposa una ecotaxa –així de clar– d'un 1% en totes aquelles infraestructures que es facin en sòl no urbanitzable, i ho diu: «per finançar plans de conservació paisatgístic».

Bé. Tot el que vostè ens ha fet referència..., escolti'm, senyor Nello, i el món local? Perquè hi té molt a veure el món local. I vostè ha parlat d'alguns ajuntaments, de diputacions... Per cert, sempre ha parlat de les del mateix color polític; també era igual que el tema del paisatge, vostè sempre ha enfocat cap al mateix lloc. És lògic que ho faci, no?, però sempre ha enfocat cap al mateix lloc. I el món local, què diu en tot això? Perquè s'ha fet un gran esforç per tot el conjunt d'ajuntaments i diputacions i de consells comarcals de Catalunya, etcètera, etcètera, pel que fa referència als temes paisatgístics. Que es pot anar més enllà? Sens dubte. Que s'han fet barrabassades? Sens dubte. Però que l'esforç en els últims anys pel que fa referència als temes paisatgístics relacionats amb el que fa referència a impactes amb infraestructures... És a dir, per exemple, home!, tenim les carreteres que tenim, tenim les autopistes que tenim, les autopistes que tenim, però avui dia qualsevol gran obra i qualsevol gran infraestructura pública porta el seu impacte ambiental –porta el seu impacte ambiental–, i dins d'aquest impacte ambiental hi ha totes les referències al que són els temes paisatgístics.

Senyor Nello, nosaltres no li donarem suport en aquesta Proposició de llei; creiem que aquesta Proposició de llei no és necessària avui a Catalunya –no és necessària avui a Catalunya–; que hi ha figures, creiem, a Catalunya... –i he fet referència a tres lleis i concretament a una, a la Llei d'urbanisme–; que hi ha una nova llei que també n'haurà de parlar, sens dubte, com és la Llei de l'habitatge, i que sí que li podríem donar raó en un tema: potser fóra bo –amb alguna figura jurídica..., no és necessari, creiem nosaltres, amb una proposició de llei– integrar tots aquests aspectes que estan disgregats en diferents lleis i anar a fomentar molt més del que s'està fent –però creiem, hi insistim, que s'està fent per part de totes les administracions– els valors paisatgístics i cuidar aquests valors paisatgístics no, sens dubte, pel que veiem ara, sinó pel que veuran els ciutadans i ciutadanes de Catalunya en el nostre futur.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies a vostè, senyor Fabregat. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem escoltat atentament la intervenció, sempre il·lustradora, del senyor Nello; només calia que afegís una cosa: aquesta llei és l'alfa i l'omega, jo sóc l'alfa i l'omega, l'origen i la fi de tot plegat.

A vegades quan el sentim, i quan el sentim a vostè, tenim la sensació que res no existeix, que avui és l'origen de tot plegat, que no existeix el territori; que no existeixen ajuntaments governats pel PSC, que suposo que algun tipus d'impacte en el territori hi deuen tenir (*remor de veus*); que no existeix una legislació en aquest país, una legislació de la qual vostè també és coresponsable, perquè vostè no només l'ha votada, sinó que vostè l'ha elaborada. No existeix, això tampoc no existeix. No existeix el que està fent el mateix Govern. No existeix res. Ens ha vingut a fer una intervenció, avui, absolutament aïllada en qualsevol dels contextos. I escolti, evidentment, aquest plantejament de fons nosaltres no el podem compartir.

Frase literal: «Això no hauria de ser una legislació de combat entre nosaltres.» Escolti, la seva intervenció, justament el to que ha perseguit no anava en aquesta línia –no anava en aquesta línia.

I, per tant, encara que sigui per una qüestió estrictament formal, a nosaltres ens serà molt difícil de votar-li a favor d'aquesta presa en consideració. La hi votarem en contra. La hi votarem en contra per diverses raons: primer, per l'instrument que vostè planteja a l'hora de protegir el paisatge, en el qual sí que podem establir grans nivells de consens –grans nivells de consens–, i, segon, per la filosofia, pel que hi ha al darrere, perquè és una filosofia molt estrictament pròpia de vostès, els Ciutadans pel Canvi, també del PSC, que a vegades sembla que siguin coses que vagin absolutament –absolutament– separades.

Primer, les altres intervencions ja s'hi han referit. És a dir, quan he sentit el senyor Boada i després el senyor Oliveras..., home!, perquè han explicat molt bé que hi donarien suport, a aquesta presa en consideració, perquè escolti, senyor Nello, escoltant-los atentament feia la sensació que no compartien excessivament tot allò que vostè plantejava. I han posat el dit a la nafra; existeix una normativa en aquest país, i una normativa que justament hem elaborat en la present legislatura: la Llei de l'urbanisme; existeix la Llei d'espais d'interès natural, de l'any 1985; la Llei del turisme, que també hem aprovat en aquesta legislatura; la Llei de política territorial; la Llei d'ordenació territorial existeix amb uns mandats molt concrets, molt precisos.

Per què n'hem de fer una altra, de llei? Per què no desenvolupem –i aquesta és la voluntat del Govern– reglamentàriament tot allò que ens permeten, i concretament, aquestes dues lleis extraordinàriament recents? Per què no anem a evitar les duplicitats d'objectius, de principis i de directrius? Aquesta és la filosofia.

Vostès creuen que resoldran les coses fent noves lleis, «hiperlegislant»; nosaltres considerem que, amb els actuals instruments, ja ens permet jugar a fons, i el Govern està elaborant un decret que aprovarà de manera immediata amb relació a aquesta qüestió.

Per tant, des d'un punt de vista d'instrument, nosaltres creiem que l'instrument que s'escau en aquest cas concret és l'instrument del decret, no l'instrument de la llei.

I des del punt de vista de filosofies, exactament el mateix. Què ens demanen? Ens demanen més burocràcia, més administració; ens demanen això, i això respon molt a la seva filosofia, respon molt a la filosofia dels socialistes històricament. I ens demanen a través d'aquest mecanisme de la..., vostè en parlava, o com a mínim ahir en els diaris parlava de l'ecotaxa. Doncs, escolti, més pressió.

No són aquests els mecanismes. Des d'aquesta perspectiva, nosaltres també, evidentment, hi discrepem: una ecotaxa que en molts casos, quan es planteja, quan es fa, té per objectiu dissuadir una determinada activitat. Hem de dissuadir l'activitat de fer infraestructures necessàries en la major part dels casos en el nostre país? Potser seria més sensat –potser seria més sensat–, i és aquesta l'aposta del Govern de Catalunya, de minimitzar aquestes infraestructures, intentar que ambientalment siguin més integrades. Si s'han d'abocar més recursos, que s'estan abocant, que sigui perquè aquestes infraestructures tinguin el mínim d'impacte sobre el territori; no la filosofia correctiva que vostè planteja, sinó una filosofia de caràcter preventiu, que és la que s'està duent a terme. Més burocràcia, més organismes, més visats, una nova llei, més pressió a tots nivells..., no creiem que això sigui una via, ni molt menys, efectiva.

A la seva intervenció vostè també, evidentment, s'ha referit a allò que vam aprovar en aquest Parlament, que era adherir-nos al Conveni Europeu del Paisatge. I, evidentment, el Govern... –malgrat que vostè hi incideix i ho emfasitza de manera sistemàtica i constant: en qualsevol tipus d'intervenció, parlem de paisatge, parlem d'ordenació del territori, parlem de camps de golf, parlem de qualsevol altra cosa, el Govern, des de la seva perspectiva, és inactiu–, doncs, el Govern en aquesta qüestió evidentment que està duent a terme tot un seguit d'actuacions per tal que puguem adaptar a Catalunya aquest Conveni Europeu del Paisatge. Fent una cosa que per nosaltres és molt important, que és la coresponsabilitat social, que és la implicació de tots els agents que intervenen en el paisatge. I això ho estem fent tant a nivell intern, a nivell nacional de Catalunya, com en relació amb altres territoris, a través, per exemple, del programa Interreg III B; buscant mecanismes pels quals aquest concepte de territori més directament mediterrani pugui tenir una posada en comú i pugui tenir elements de consens; coordinació dels experts, de les diverses universitats –vostè pertany, prové del món de la comunitat universitària–, de la Universitat de Barcelona, la de Girona, Rovira i Virgili, Universitat Politècnica, Universitat de Lleida.

Implicació de tots els agents que intervenen en el paisatge. Segon: identificació i caracterització dels paisatges de Catalunya, i aquí també, evidentment, amb l'a-

jut, amb el suport tècnic de la UPC, en concret de la unitat de paisatgisme, per tal d'establir la metodologia més adient per a la identificació dels paisatges catalans i la seva aplicació als plans territorials parcials.

Tercer: establiment dels objectius de qualitat i determinació de les línies prioritàries d'intervenció sobre els paisatges, en el planejament territorial i en el planejament urbanístic; en el planejament territorial mitjançant la incorporació d'objectius concrets i línies d'intervenció sobre els paisatges dels àmbits subjectes a planificació territorial parcial i en el planejament urbanístic –en el planejament urbanístic– donant compliment a aquest article que han anat esmentant tots els ponents, tots els portaveus anteriors, l'article 3 de la Llei de l'urbanisme, amb el desenvolupament de criteris paisatgístics que haurien de regir la redacció i l'aprovació dels plans d'ordenació urbanística.

I, en darrera instància, desenvolupant un sistema de comunicació i de sensibilització.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Aquí discutim dues maneres diferents d'entendre les coses. I acabo tal com començava: avui potser això ens ha servit d'alguna cosa, senyor Nello. A vegades ens ho preguntem des dels escons del grup de la majoria, de Convergència i Unió. Avui ens ha donat molta llum. A vegades fa la sensació –i em permet que li ho digui amb molt «carinyo», si em permet l'expressió– que des de determinada sensibilitat del que vostè representa, de Ciutadans pel Canvi, es fa abstracció de l'existència d'un territori, es fa abstracció de l'existència d'una acció de govern del moviment polític al qual vostè pertany, que no se'n pot desprendre. Vostès també pertanyen al Grup Socialista, i evidentment, el que no pot dir de cap de les maneres és que en el territori hi ha una actuació absolutament neutral; vostès en són responsables. A aquests discursos quasi virginals que ens planteja a l'hora de defensar aquesta iniciativa, escolti, senyor Nello, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió (*forta remor de veus*), evidentment –evidentment–, no hi podem ser sensibles de cap de les maneres.

En qualsevol cas... (*remor de veus*), en qualsevol cas, tindrem la possibilitat, a través de l'acció del Govern, i a través d'altres mecanismes parlamentaris, com les compareixences, com les preguntes, com interpellacions, de veure concretament quina és l'actuació del Govern en aquesta matèria.

Moltes gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

A vostè, senyor diputat. (*Pausa.*) Perfecte, molt bé. No, no. Em demana la paraula, senyor Nello, per...?

El Sr. Nello i Colom

Per un aclariment, senyor..., per una contradicció, per aclarir una contradicció.

(Veus de fons.)

El president

Té un minut, eh?

El Sr. Nello i Colom

No és sobre la qüestió de la virginitat. Alguns dels diputats que han intervingut han utilitzat l'expressió «ecotaxa» per referir-se a l'impost finalista que la Proposició de Llei inclou. A Catalunya, de taxes ambientals, d'ecotaxes, en tenim algunes de molt importants que ens han estat molt útils –el mateix cànon de sanejament, no?–, i, per tant, no podem excloure-les. Però el que es proposa molt difícilment pot ser considerat una ecotaxa. En primer lloc, perquè no grava un servei, per tant, és més aviat un impost, i després, perquè la seva aplicació és més aviat de caire urbanístic que no pas de caire ambiental. Per tant, és un impost urbanístic i no pas una taxa ambiental, no vulguem, doncs, confondre les coses, que per molt que les vulguem confondre no podrem amagar allò que és evident, que els nacionalistes que ens governen, els espanyols i els catalans, permeten la destrucció del patrimoni nacional. Res més.

Moltes gràcies. (*Remor de veus i aplaudiments.*)

El president

Molt bé. (*Forta remor de veus*). Passem, per tant, senyores i senyors diputats, a la votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient, d'Interior, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

La primera pregunta al president de la Generalitat, la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té la paraula.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el capteniment del Govern pel que fa a l'impacte territorial de les infraestructures a Catalunya (tram. 317-00471/06)

El Sr. Huguet i Biosca

Senyor Pujol, els aiguats van provocar el caos al delta del Llobregat. La situació, repetida en altres llocs, mostra la poca cura a planificar i executar infraestructures i urbanitzacions. Què fa el Govern per fer front al problema?

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Nosaltres no tenim una, diguem-ne, sinistralitat més alta que la que hi pugui haver..., com s'acaba de demostrar només llegint el diari, amb el que ha passat en alguns països centreeuropeus, no? El que passa és que de vegades s'adverteix que, efectivament, hi ha un lloc que requereix una correcció, i es fa. Però en conjunt a Catalunya –i ho hem fet estudiar, i jo personalment ho he fet estudiar últimament– no tenim més alteracions d'aquest tipus que les que hi pugui haver en països centreeuropeus, diguem-ne, que tenen un alt *standing* en tots sentits.

El president

Moltes gràcies, honorable president. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Huguet i Biosca

Senyor Pujol, tenim el cas de l'autopista C-32, amb les connexions i col·lectors mai acabats; el de l'abocador del Garraf, que s'esllavissa fins al mar; el de la inundació del centre de control aeri de l'aeroport del Prat, al qual Esquerra va presentar en el seu moment al·legacions no recollides, i el de l'ambulatori de Gavà, inundat dues vegades.

De fet, les inundacions són el símptoma d'un problema. Vostès han beneït molts cops l'obsessió densificadora de molts ajuntaments arreu del país, tolerant irregularitats, que és el cas del CAP de Gavà. O vol que parlem del cas del barri inundable de la vall dels Baus, de Moià? La Generalitat no fa valer la seva competència inspectora ni sancionadora en matèria urbanística, ni planificadora.

Darrerament es parla molt de cultura de govern. És cultura de govern no exercir les competències en matèria de planificació i planejament urbanístic? El Pla general s'acordà fa vint anys, s'aprovà en fa set; només se n'ha desplegat el de les Terres de l'Ebre; lamentablement, impactat pel Pla hidrològic. El Pla regió I, fa dotze anys que està fent-se. Estan obligats, per una proposició no de llei d'Esquerra, a redactar plans directores del Pla de Bages i altres. I el més calent és a l'aiguera, com a Tarragona, al Maresme o al Pirineu.

La Generalitat no planifica ni planeja. El planejament territorial és previ a l'urbanístic, però l'autoritat que la Generalitat té en matèria de planejament i d'aprovació de plans d'urbanisme es fa per compartiments estancs, com si cada municipi fos una autarquia urbanística. No hi ha un projecte escrit de país, però el que és més greu: no hi ha ni un projecte mental de país, sostenible. Hi ha parts del país amb densitats asiàtiques i urbanisme de taca d'oli, sense respecte als accidents geogràfics, als corredors biològics o als pulmons verds. Així, les infraestructures, mal planejades, com les del Baix Llobregat, són un factor multiplicador dels desastres naturals. Cada any que passa sense planificar és un obstacle per poder construir un país endreçat.

Qui són els beneficiaris? Algunes constructores i promotores immobiliàries ben connectades i l'avidesa recaptadora d'alguns ajuntaments...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

...que segueixen les passes del porciolisme tronat...

El president

...se li ha acabat el temps. Senyor diputat... Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Si del que es tracta és de donar espectacularitat al seu discurs, el seu discurs és perfecte. Si del que es tracta és de veure què passa en condicions similars a les nostres arreu d'Europa, el seu discurs no s'aguanta.

Li diré una cosa. Jo estic disposat a defensar també l'abocador del Garraf, que no és responsabilitat del Govern de la Generalitat ni de Convergència i Unió, i sobre el qual també..., hi va haver un problema evidentment, però sobre el qual es va fer, diguem-ne, més xi-varri del que calia pel que havia passat. Estic disposat a dir, a admetre que hi ha allò dels controladors, que és del Govern de Madrid, sigui dit de passada. Però hi ha una cosa que és un desplegament directe de la Generalitat..., li diré que tot això que diu vostè és el que –i repeteixo que en grau inferior– passa en totes les zones de la nostra geografia, de la nostra orografia, de la nostra meteorologia.

Per exemple, escolti, ara què acaba de passar en el sud de França en un lloc que hi ha rieres? Doncs, miri, ha passat el mateix que aquí, amb una diferència: trenta morts –ara acaba de passar. Què va passar a Nimes fa deu o dotze anys en un lloc que també és com el nostre, rius gairebé secs que de tant en tant baixen plens? Doncs, miri, set morts. I dic això, que ho conec bé, perquè nosaltres concretament vam fer unes aportacions d'ajut a l'Ajuntament de Nimes en aquell moment. I com això, doncs, podria anar-li dient tantes i tantes coses.

Per exemple, nosaltres ens hem preocupat, jo personalment, no en tant que pel tema urbanístic, sinó per saber

quin grau d'atracció podia tenir per als executius estrangers que viuen a Castelldefels, per exemple, i en altres indrets, també en el Maresme, per exemple, com ells valoraven urbanísticament aquestes zones, començant per Castelldefels i anant amunt pel Maresme o continuant cap a Sitges. Escolti, fan una molt alta valoració. I a més no només una alta valoració «de boquilla», sinó una alta valoració invertint-hi i anant-hi a viure.

Per tant, crec sincerament que tot això s'ha d'arreglar. Jo mateix vaig dir: «Escolti'm, si aquesta carretera s'ha inundat i ha trigat no sé quant temps que l'aigua se'n vagi, vol dir que això s'ha d'arreglar.» I no em sap gens de greu dir-ho, a mi, això. Molt bé, escolti, aquestes coses s'han d'assumir, tampoc no cal amagar-se'n, no?, com si diguéssim...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

No és cert que hi hagi aquesta mena de desori que vostè explica.

El president

Senyor president, moltes gràcies.

————— Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç de l'actual situació política a Catalunya (tram. 317-00473/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó, del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor Pujol, vostè deu saber que el dimarts vinent, a les cinc de la tarda, es reuneix la Comissió d'Autogovern. (*Veus de fons.*) Sí, li ho repetixo, però demanaria que m'ho descomptessin del temps que he de fer la repetició.

Tornem a començar, senyor president. Senyor Pujol, vostè sap que el dia 5 del mes vinent es reuneix, a les cinc de la tarda, la Comissió d'Autogovern. Què impedeix portar a la Comissió d'Autogovern totes les propostes de reforma de l'Estatut perquè siguin aprovades en aquesta legislatura, solemnement, per aquest Parlament?

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. El molt honorable president té la paraula.

El president de la Generalitat

Miri, jo li diré que la meua atenció en aquest moment està centrada en una altra cosa, que estic segur que a vostè li mereix molt de respecte, que és la Resolució del Parlament votada en l'últim debat de política general,

votada per majoria, no?, que emplaça el Govern a emprendre en la propera legislatura els tràmits necessaris per a la reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i per a la devolució dels drets històrics de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, honorable president. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, l'autogovern, a Catalunya, és com la saba de terror... —torno a demanar descompte en el temps, ja que vostè avui sembla que té problemes d'oïda—, és com la saba de terror. Li ho diré amb paraules que li seran familiars: «Jo vull aquí, ara, declarar la meua intenció, com a candidat a la presidència de la Generalitat, d'iniciar el procés de reforma de l'Estatut, dins del marc estatutari, en el curs d'aquesta legislatura» —24 d'abril de 1980. (*Remor de veus.*) Afegeix: «En el cas, doncs, que per qualsevol motiu, durant la legislatura, en qualsevol moment la presidència de la Generalitat estigués en mans d'una altra persona, nosaltres, evidentment, seguiríem donant suport a una iniciativa d'aquest tipus» —potser era un futurible a llarg termini.

Senyor Pujol, s'hi va comprometre l'any 87 altra vegada. L'any 99 va demanar la investidura posant com a objectiu primordial la reforma de l'autogovern. Al debat de política general darrer se n'ha parlat. A la Comissió primera que hem tingut fa molt pocs dies, vostès han presentat una esmena dient que això cal portar-ho a la Comissió d'Autogovern... Prou de jugar amb la saba de terror, amb l'essència de qualsevol reivindicació d'aquest país, que és l'autogovern. Vostè s'imagina el president de qualsevol estat o comunitat autònoma similar a la nostra jugant cada dos per tres que «ara un nou estatut», ara sí, ara no? Com en diríem, d'això? En diríem «frivolitat» o «partidisme».

Hi ha una comissió formada per tots els diputats i diputades d'aquesta cambra, en la qual hi ha una majoria de quatre grups, sobre cinc, que pot dur endavant ja, demà mateix si cal, la reforma de l'Estatut. Per què no es fa, senyor president? Per què no es pot explicar de forma transparent a l'opinió pública que vostès tenen interessos —legítims— de partit, els quals passen per davant dels interessos de país, de posar amb tots els ets i uts, tècnicament seriosos, una reforma que avui a Europa ens faria anar endavant en el que són competències d'autogovern?

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Per començar, li vull dir que, si vol fer comparances entre el nostre grau d'autonomia i el de les autonomies veïnes, ja ho pot fer demà mateix, no? Si hem de parlar per exemple, què li diré?, doncs, del que hem guanyat en termes, per exemple, de policia, posem per cas, en termes de política lingüística, posem per cas, o

bé en una pila de coses que, per cert, les autonomies veïnes se'n beneficien –per exemple, ara, això del Forcem, perquè nosaltres hem fet recurs, i no ells, ni que fossin socialistes ni del Partit Popular–, bé, aleshores, aquestes comparances, les podem fer sempre que vulgui. I, encara que jo em puc sentir no prou satisfet amb el que és el nostre objectiu, sí que, en canvi, em sentiré aleshores –i tampoc serà del tot consolador– molt satisfet si el punt de referència són les altres autonomies que vostè em posa com a exemple. No, no les posi com a exemple; no tenen ni vocació autonòmica, ni han tingut voluntat de fer-ho, ni ho han tirat endavant.

Bé, nosaltres, la reforma de l'Estatut de l'any 80 –nosaltres i vostès, perquè vostè suposo que hi ha estat d'acord–, mai no hem estat en condicions de fer-la. Avui mateix, concretament el Partit Socialista –em sembla que era el Partit Socialista– explica –i potser, si no és el Partit Socialista, me n'excuso–..., algú explica com ha anat l'evolució, per exemple, dels recursos d'inconstitucionalitat que s'han hagut de fer durant tot aquest període. (*Remor de veus.*) En aquest període, per exemple, del 82 al 86, se'n van haver de fer 112 –112. Això indica fins a quin punt, en una època de majoria absoluta del PSOE, es podia fer cap mena de reforma: absolutament cap. De la mateixa manera que ara, amb una majoria absoluta del PP, tampoc no se'n pot fer absolutament cap.

I aleshores, si del que es tracta és de fer fotos, fer una mica de teatre o fer una mica, diguem-ne, de..., bé, d'allò que en diuen «imatge» i tot el que vostès vulguin, però que al final porta a una frustració, amb això ho podem fer. Però, la reforma, no l'hem poguda fer fins ara.

De tota manera, nosaltres estem compromesos fermament davant d'aquest Parlament, davant de l'opinió pública, del Partit –Convergència i Unió, vull dir–, el Govern, el mateix conseller en cap, etcètera, que la propera legislatura, sí, passi el que passi, nosaltres hem de plantejar això, advertint la població, advertint la ciutadania que aquest serà un procés molt llarg, perquè no volem que es produeixi cap mena de frustració.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president.

————— Pregunta al president de la Generalitat sobre quines mesures polítiques i d'acció de govern té previst impulsar en aquest període de sessions (tram. 317-00476/06)

La següent pregunta, la formula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández, del Grup Parlamentari Popular, que té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, quines mesures polítiques i d'acció de govern té previst impulsar fins al final de la legislatura?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El molt honorable president té la paraula.

El president de la Generalitat

Miri, seguirem fent el que hem fet fins ara. Com que creiem que ho hem fet bé –nosaltres pensem que ho hem fet molt bé–, doncs, seguirem fent el que hem fet fins ara, no? Hem fet una bona feina de govern, hem fet una bona feina legislativa, fàcil de demostrar, hem negociat tot el que hem pogut amb Madrid i hem mirat de mantenir la presència de Catalunya a Europa, cosa difícil, però crec que ho hem aconseguit.

Per tant, seguirem fent..., seguirem en aquesta línia d'acció.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president, s'ha dit ara el que han fet i el tarannà, però jo el que li estic preguntant és què faran fins al final de la legislatura. I a més vostè ho pot contestar no tan sols perquè és el president de la Generalitat, sinó perquè vostè no està en campanya. I, precisament perquè no està en campanya, avui, ara que ja s'ha iniciat aquest curs parlamentari de l'últim any de legislatura, ens podria explicar quin és el seu parer en qüestions cabdals per al futur de Catalunya, perquè, evidentment, és molt difícil, fins i tot en la política, dir una cosa i la contrària, i malauradament això és el que sembla que està impulsant el mateix Govern de la Generalitat.

Quan es parla de les inversions de l'Estat, un dia es reconeixen que són les majors inversions dels últims anys, i el dia següent, si no poques hores més tard, es diu tot el contrari. Quant al finançament autonòmic, es reconeix que és el millor model de finançament autonòmic de la història de Catalunya per, poc després, expressar les queixes d'aquest mateix sistema a què vostès han donat suport. Fins i tot, quan es parla d'inversions critiquen, com si els molestés, que l'Estat faci inversions en matèria cultural a Catalunya.

I què li he de dir en matèria estatutària? És a dir, van començar demanant una relectura de l'Estatut, després demanant nous traspassos, finalment van donar un pas endavant en la reforma, i ara sembla ser que el que reclamen, simplement, és un nou estatut.

Per això, senyor president, jo li demano, en aquest any que queda encara de legislatura, que no hi hagin aquestes actituds erràtiques, si no contradictòries, perquè al final el que està fent és perdre la credibilitat. I jo aniria més enllà; li demanaria que fins i tot s'apliqui les pròpies campanyes publicitàries del Govern de la Generalitat: «Molt per fer», perquè sembla ser que vostès, més enllà de posar l'accent en el «molt per fer», estan posant l'accent en «molt per reivindicar». I crec, sincerament, que si vostès donessin compliment a les seves pròpies campanyes publicitàries, centrant les prioritats del Govern de Catalunya en allò que li reclama el Par-

tit Popular i crec, sincerament també, que la majoria de la societat catalana —és a dir, els problemes reals, la sanitat, l'educació, la nostra gent gran—, impulsant en aquest any de legislatura una llei d'educació catalana, una llei tributària per abaixar els impostos, també des de Catalunya, als catalans, una llei de família, probablement donaria respostes a les prioritats reals de la societat catalana.

Vostè pot optar, doncs, per fer aquest plantejament que, honradament, crec que és la millor campanya, que és una acció de govern de la Generalitat intensa, eficaç i amb sentit social, o continuar la línia que ha engegat el Govern de la Generalitat al llarg dels últims mesos, que és electoralitzar la primera tanda...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

Vostè ha de decidir, senyor president...

El president

Senyor diputat.

El Sr. Fernández Díaz

...campanya o govern.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

En el terreny d'això que diu de les inversions culturals del que ens queixem és d'una invasió molt sistemàtica de les competències de la Generalitat amb mil argücies, que no vénen d'ara, vénen ja de començament dels anys vuitanta, per tal de convertir en irrellevant... (*Remor de veus.*) Sí, sí, a principis dels anys vuitanta, a l'època del *Gobierno del PSOE*, doncs, van començar ja tota una sèrie d'argücies per tal de reduir molt el que és l'àmbit competencial, el que és l'àmbit competencial cultural.

Quant a les inversions de l'Estat, ningú com nosaltres hem batallat per això, i sempre les he reconegut jo i aquest mateix Parlament ha reconegut més d'una vegada que ara més que mai l'Estat invertia a Catalunya, després d'una pila d'anys en què vam haver de lluitar molt per tal que el Govern central, concretament en aquest cas del PP, fes una cosa que, de fet, venia a cobrir un buit que havia deixat obert el Partit Socialista. (*Remor de veus.*) Sí, sí, que és que després del 90, 91, no hi havia projectes importants, i com que no hi havia projectes no hi podia haver inversions. I això explica algun dels retards que hi ha hagut. I en això nosaltres vam empènyer, de la mateixa manera que ara mateix ja no ens preocupem tant de reivindicar més inversions perquè les inversions estan endegades, sinó de reivindicar que es comencin a planejar les grans inversions

que s'hauran de fer a partir d'aquí a quatre o cinc anys, quan estaran acabades les que ara s'estan fent.

Bé, per la resta, escolti, diu que nosaltres tenim una actitud erràtica, no? Nosaltres estem fent una actuació sistemàtica de govern que, per altra banda, doncs, té un suport d'aquest Parlament. Hem aprovat vint-i-dues lleis en l'últim any i, concretament, divuit han estat aprovades per unanimitat. Per tant, si fossin erràtiques aquestes lleis seria erràtic tot el Parlament, i estic segur que vostè està segur que el Parlament no és erràtic. Bé, però, a part d'això, nosaltres, d'una manera molt sistemàtica la nostra acció de govern, la Llei d'educació... La Llei d'educació nosaltres tenim previst que la presentarem en aquest Parlament abans de fi d'any. La Llei de família, que, per cert es va retardar en el Parlament, no pas perquè nosaltres la volguéssim activar, tant és així que al final es va haver de demanar que la Comissió que s'havia fet *ad hoc*, doncs, bé, que aquesta Comissió ho deixés córrer i ho deixés en mans del Govern, i aquesta Llei, d'aquí a molt pocs dies, la tindran aquí vostès per discutir en el Parlament.

Ara, a part d'això, l'acció de govern sistemàtica és molt important, i ara no li ho puc llegir tot...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

Gràcies.

————— Pregunta al president de la Generalitat sobre si és cert que el pacte d'investidura subscrit amb el Partit Popular li impedeix comprometre els vots de la federació de Convergència i Unió en la reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 317-00481/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, fa tres anys de la seva investidura, fa tres anys Convergència i Unió —això no sé si ho sabien— es va comprometre amb el Partit Popular a no tocar l'Estatut durant aquest mandat. Com a resultat de tot això ara anem cap a un escenari exterior polític, exterior al Parlament, i cap a uns projectes de futur perfectament inútils. Jo dic, president, és aquí on s'ha de parlar. És aquí on s'ha de respondre, i és el president qui ha de donar la cara. És ara, és ara que s'ha de reaccionar; després, després serà massa tard.

Si el Govern català tenint com té el suport del 90% dels diputats per encetar la reducció d'un nou estatut, no l'enceta ara, amb l'excusa que a Madrid no el voldran, només podem treure una conclusió, i la conclusió és la següent: qui dies passa anys empeny. Aquesta és la divisa d'aquest mandat inútil. O és que el Govern de Catalunya ha oblidat que quan s'acaba una legislatura totes les iniciatives no aprovades decauen? Ens hem de

decidir, és ara que ens hem de decidir, senyor president, tenim un any per davant –tenim un any per davant.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, això potser ara fa quinze dies li hauria contestat d'una altra manera, però ara com que realment el que sempre val és l'última decisió, l'última decisió és aquesta, senyor Maragall, eh?: emprendre en la propera legislatura els tràmits necessaris, etcètera. (*Veus de fons.*) Perdoni, sí, això... No, no, perdoni, emprendre en la propera legislatura, això és el que diu –que vostès no van votar, evidentment–, però... (*veus de fons*) ...també, però el que compta no és la part de vostès sinó la de la majoria del Parlament... (*Rialles.*)

El president

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Això decau, senyor president. Els compromisos, tinc aquí un dictamen que ho diu, tot el que es decideix –tot el que es decideix– en una legislatura, si no es formalitza amb un vot fefaent, totes les iniciatives decauen. L'única solució, senyor president –i vostè ho sap, i si no ho sap, malament–, l'única forma seria aprovar en l'any que ens queda un projecte d'estatut reformat –de nou estatut, diuen alguns–, i, un cop aprovat, enviar-lo allà on s'ha d'enviar. Evidentment que si allà decau, és a dir, si allà s'acaba la legislatura i no s'ha aprovat, decaurà allà, però aquí, no, seguirà sent vigent i en un acte molt ràpid, molt ràpid perquè no és una nova tramitació, sinó que és una reiteració de l'antiga tramitació, nosaltres el podem tornar a dur al Parlament espanyol.

Digui'ns d'un cop –digui'ns d'un cop– què hi fa, senyor Pujol, el Govern, i digui'ns si és cert que per mantenir-se en el Govern ha renunciat a aprovar l'Estatut que vostè vol? Prengui exemple del primer ministre holandès, recent, o els més antics de Helmut Schmidt, del general De Gaulle, de Billy Brand, de tants altres que van veure, que quan van veure que no tenien el recolzament... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor diputat.

El Sr. Maragall i Mira

...i acabo..., que necessitaven per dur endavant la seva política... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat.

El Sr. Maragall i Mira

...van plegar –van plegar– o van convocar eleccions.

El president

Senyor diputat. Gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de la cambra.*)

El president de la Generalitat

Hem de plegar, si a l'últim debat vostès van perdre totes les mocions i nosaltres les vam guanyar totes! (*Rialles.*) Per què hem de plegar?

És a dir, vostès tenen un govern a l'ombra i, per altra banda, perden totes les mocions! Bé, aleshores, jo el que li vull dir és una cosa: nosaltres el que no farem és fer propostes que són absolutament inviabilitats. I ara això en aquest moment és inviable, potser també ens dirà que ho serà a la legislatura que ve. Ja dic que a la legislatura que ve s'ha de fer un plantejament d'allò que veus que si ens diuen que no ho aguantarem una legislatura, dues o tres, el que calgui, mantindrem la reivindicació, que vol dir mantenir la *ferida* oberta, si cal. És tot un altre plantejament.

Però ara, en aquest moment, nosaltres, primer, hi ha la resolució del Parlament, digui el que digui el seu estudi jurídic (*rialles*); segona, ara per què no podem tirar endavant? Home, miri, perquè el PP no vol. El PP té majoria absoluta i diu que no vol ni tan solament discutir la profetització. Un altre que no ho vol: el Zapatero. (*Forta remor de veus.*) No, no, no, el Zapatero..., el Zapatero diu: «Això no és prioritat i, a més, no hi ha marge.» I, a més, diu una cosa que és exacta calcada al que em deia el president Aznar en una carta del 9 de gener... (*veus de fons*), sí, que em deia que a veure si entràvem al Govern per atribuir més competències al Govern central i –paraula d'en Zapatero, santa paraula del Zapatero, també!– per coordinar millor les autonomies. Això ho diu el Zapatero. Vostè diu: «És que l'ha malinterpretat.» No, escolti, si vostès diuen que, diguem-ne, que és allò que en diuen: «A la sombra de Damasco», el Zapatero, es diu que ho fa tan bé, no...? Doncs bé, com és que l'interpretem malament? És que diu el que diu! (*Remor de veus.*) Diu, escolti, diu que no és prioritat. No..., perdonin, diu que *no* és prioritat, i diuen que no hi ha marge. (*Forta remor de veus.*) No, no, escoltin, ho diu el Zapatero, escolti.

(*Aplaudiments en un sector de la cambra.*)

Bé, aleshores, aleshores, un altre dirigent socialista, el nom del qual no estic autoritzat a dir: «Escolta no, nosaltres potser sí que algun dia proposarem la reforma al Senat», que no ens resol res; sàpiga tothom que la reforma al Senat no ens resol absolutament res... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

... no ens resol res des del punt de vista competencial. (*Forta remor de veus.*) Bé...

El president

Senyor president, se li ha acabat...

(*S'esdevé un intercanvi de mots entre alguns diputats.*)

El president de la Generalitat

Llàstima, llàstima, llàstima...

(*Persisteix la remor de veus.*)

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina opinió té el Govern pel que fa a la proposta de reforma de la Llei d'hisendes locals (tram. 317-00484/06)

El president

La darrera pregunta al president de la Generalitat la formula l'excel·lentíssim senyor Joan Maria Roig, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. (*Veus de: «Ara!»*)

El Sr. Roig i Grau

Calma! President, molt honorable president...

El president

Esperi's, esperi's un segon, senyor diputat. Té la paraula.

El Sr. Roig i Grau

Moltes gràcies. Molt honorable president, com ja coneix, el món local, el de les administracions locals està aquests dies convulsionat, preocupat; és més, m'atreveria a dir que angoixat. La responsabilitat que implica l'elaboració d'uns pressupostos rigorosos, que siguin capaços de donar resposta a les legítimes demandes dels ciutadans, està com a mínim en quarantena. No estem discutint, president, sobre l'IAE, que estem d'acord que s'ha d'eliminar o, si més no, modificar perquè és un impost injust, mal estructurat i gens incentivador de la creació d'empreses i de riquesa. El debat no es pot cenyir a l'IAE, la qüestió és com es pot garantir la suficiència financera dels ajuntaments i consells comarcals que han demostrat durant els darrers vint-i-tres anys, amb la participació de la Generalitat, que eren capaços de transformar les nostres viles i ciutats i millorar els serveis dels ciutadans, serveis que han evolucionat extraordinàriament estos últims anys.

Ara bé, precisament degut a aquesta evolució s'ha fet necessari pensar en un nou finançament per als ens locals, model que tingui en compte que Catalunya és un territori divers, tant des del punt de vista geogràfic com socioeconòmic. I té unes entitats locals, de grandària també molt dispar, que requereixen un marc normatiu autònom i flexible per donar resposta a totes les necessitats i a totes les realitats. En els darrers mesos han

sorgit propostes fetes des de les entitats municipalistes i el mateix Govern de la Generalitat, que crec que podrien considerar assumibles per a tothom.

Ara, la presentació per part de l'Estat de l'avantprojecte de llei de reforma de la Llei reguladora de les agendes locals posa un gran interrogant sobre els mecanismes de finançament. Des del món local i des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió estem preocupats per aquesta situació, i per això voldríem saber la posició del Govern en relació amb l'avantprojecte de llei de reforma de la Llei d'hisendes locals.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, la primera cosa que li vull dir és que el Govern de la Generalitat i Convergència i Unió no estem d'acord amb la supressió de l'IAE, perquè beneficiarà els empresaris petits i mitjans, tant és així que al començament de la legislatura Convergència i Unió va fer una proposició de llei al Congrés que va ser rebutjada, va ser rebutjada per la majoria del Partit Popular. Bé, per tant, hi estem d'acord. El que passa és que la proposta, tal com s'ha fet, s'ha fet, ha generat nerviosisme, ha generat inseguretat, creiem que ha estat precipitada, creiem que ha estat molt electoralista. Nosaltres entenem perfectament per què al començament de la legislatura la nostra proposta va ser rebutjada, perquè com que aquesta és una mesura que realment pot tenir efectes electorals, al Partit Popular li ha interessat presentar-la ara, cap al final de la legislatura, i no aleshores.

Però nosaltres la vam presentar aleshores, per tant, hi estem d'acord. Ara, el que passa és que a part d'altres consideracions de caràcter competencial, en les quals ara no entraré, la veritat és que s'ha fet sense escoltar això, precipitadament, no s'ha parlat amb els municipis catalans ni amb el Govern, i, segons em diuen representants de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies, els seus arguments no han estat tinguts en compte.

Aleshores, dit això, el que passa és que hem de garantir, cal que es garanteixi l'eficiència financera dels ens locals, i tal com ha estat formulada la llei, això no està gens segur. A Catalunya tenim tots els municipis, excepte em sembla que són deu o dotze, tots els municipis, en aquests moments, en una situació d'absoluta incertesa, i a això, òbviament, se li ha de trobar una solució. S'ha d'explicar com es compensaran aquests municipis, i després s'ha de veure, és a dir, s'ha de procurar que no quedin..., que els ajuntaments no siguin obligats a compensar, si no es troba una bona solució, el que perdran per aquesta banda, amb un altre tipus d'impost que pot tenir també efectes negatius, no?, per exemple que incrementéssim molt, per exemple, posem per cas, l'IBI industrial.

A tot això s'han de trobar solucions que no aboquin, que no aculin —per dir-ho així— els ajuntaments a trobar situacions d'aquestes característiques. Per altra banda,

s'ha de respectar l'article 48 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que contempla que la distribució per part de la Generalitat, la distribució dels fons de cooperació local. Hem, una vegada més, de protestar per l'oblit que es té –volgut, evidentment, no pas casual– dels consells comarcals. La llei, tal com està plantejada, és una passa més en una política que està duent a terme concretament el Partit Popular, de reforçament de les... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyor president.

El president de la Generalitat

... diputacions en detriment de la Generalitat...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

Moltes gràcies.

Passem ara a les preguntes al Consell Executiu.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a la publicació de les dades comparatives dels alumnes que superen o no l'educació secundària obligatòria (ESO) i el batxillerat, si anteriorment el criteri era de no facilitar-les (tram. 310-00310/06), pregunta al Consell Executiu sobre l'equilibri entre els interessos dels operadors dels sistemes de pagament electrònic i els dels comerciants (tram. 310-00327/06), pregunta al Consell Executiu sobre les accions previstes per a reequilibrar els interessos dels operadors dels sistemes de pagament electrònic i els dels comerciants (tram. 310-00328/06), pregunta al Consell Executiu sobre les raons del retard en el pagament de les subvencions a les sales de teatre alternatives de Barcelona (tram. 310-00334/06) i pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals les sales de teatre alternatives de Barcelona reben un 80% de les subvencions atorgades a finals d'any (tram. 310-00335/06) (retirades)

Abans de continuar amb preguntes al Consell Executiu, aquesta presidència fa avinent que han estat retirades les preguntes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi que figuren amb els números 8, 15, 16, 17 i 18.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'actualització del Pla de seguretat de les químiques de Tarragona (Plaseqta) (tram.310-00306/06)

La primera pregunta la formula la il·lustre diputada senyora Montserrat Duch, del Grup Parlamentari Socia-

listes - Ciutadans pel Canvi, sobre l'actualització del Pla de seguretat de les químiques de Tarragona, que té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Esperi's, esperi's un segon. Esperí's un segon. *(Pausa.)* Pot començar.

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies, senyor president. Atès que aquesta legislatura no hem estat capaços, no tan sols de reformar l'Estatut, sinó de reformar el Reglament de la cambra, jo podia pensar que aquesta pregunta no s'arribaria a substanciar perquè el Pla d'actualització del Pla de seguretat de les indústries químiques de Tarragona s'hauria anunciat públicament abans que es produís, deu fer quinze mesos o setze mesos, la presentació d'aquesta pregunta oral.

En qualsevol cas, com que el temps és el que és i no coneixem quina és la realitat d'aquesta actualització després de l'accident de Tolouse i de les necessitats d'adequar els instruments de seguretat als nous processos industrials, simplement em remeto a la pregunta que figurava a l'ordre del dia d'aquest plenari, i és: en quina situació es troba el Pla d'actualització del Pla de seguretat de les químiques de Tarragona, Plaseqta.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. L'honorable conseller d'Interior, el senyor Xavier Pomés, té la paraula.

El conseller d'Interior (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, la revisió del Pla s'ha iniciat, s'estan actualitzant tots els seus documents, segregant la informació corresponent a les Terres de l'Ebre i configurant-se el Plaseqta Tarragona i Plaseqta Ebre.

Aquesta revisió estava prevista que finalitzés el passat mes de maig. Això no ha estat així, ho serà el proper mes de novembre, degut al fet que l'entrega de la documentació per part de les indústries afectades ha tingut alguns retards –i també de les empreses avaluadores–, però, deixi'm dir-li, també, que, en qualsevol cas, ho han fet dins dels terminis previstos en el Decret 174/2001.

Això vol dir que per als establiments existents de nivell alt està previst acabar el Pla uns set mesos abans que expiri el termini que marca el Reial decret per a la realització, i en el cas dels nous establiments seria un avançament de dinou mesos.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula, per preguntar, la il·lustre diputada.

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, en condicions normals, que no parléssim d'un pla de seguretat específica del principal polígon petroquímic d'Espanya, el tema dels terminis podria ser una qüestió menor, però a mi em sembla que en aquest moment és una qüestió central.

És una qüestió central perquè, a més a més, s'han produït, en aquell territori, dinàmiques legítimes de confrontació d'interessos entre dos sectors que coexisteixen amb dificultat. Vostè em dirà: «El Pla de seguretat de les indústries químiques no té, directament, res a veure amb la viabilitat del sector turístic o del sector químic.» Però sí que m'acceptarà –sí que m'ho acceptarà– que és legítim que hi hagi una relativa alarma difosa latent, ciutadana, a la vista d'un accident important, com hi va haver a Tolouse, certament en unes circumstàncies diferents del Polígon Nord i del Polígon Sud de Tarragona, però que, en qualsevol cas, raonablement té concomitàncies amb una indústria semblant.

Nosaltres hem desenvolupat, arran del Plaseqta, una cultura de risc. Déu n'hi do, de la cultura de risc, de la cultura de protecció civil que hem pogut desenvolupar en aquests anys! Val a dir que amb recursos prou escassos. Però això no treu que estiguem en una situació, jo diria, de relativa cruïlla. I a mi em preocupa, com a diputada d'aquelles comarques, que visc, a més a més, pròximament, la meua residència és propera i la meua representació com a diputada correspon a aquell àmbit..., a mi em preocupa que...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Duch i Plana

...el Govern no tingui la sensibilitat suficient, sabent que hi ha, com hi ha, una situació de...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Duch i Plana

Acabo, sí. Continuaré, en tot cas, en la següent pregunta.

El president

Exacte. Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, les coses si les volem fer bé les hem de fer bé. Llavors, li reitero el que li deia abans: estem no solament dins dels terminis, sinó que els plans quedaran perfectament revisats bastant abans que expiri el termini que el Reial decret del 2001 posava com a límit màxim.

Per tant, del que es tracta aquí és que les anàlisis que fan les empreses avaluadores, la declaració de les ma-

teixes empreses, el seguiment i el control d'aquesta informació, doncs, sigui al més objectiva possible.

Comparteixo amb vostè –ho comparteixo amb vostè– que el Plaseqta ha de donar, també, la tranquil·litat doble: la tranquil·litat del que és..., pel que fa a la seguretat de la indústria química i també la tranquil·litat de dir que aquest Polígon, en alguns casos, doncs, té influències, sens dubte, més que evidents amb el que hi ha d'un sector turístic, que ha de saber, també, en tot cas, i en els futurs plans urbanístics, cap a on s'ha d'anar.

Jo crec que nosaltres estem en el camí correcte. Això quedarà tancat molt abans del termini. I, a més, espero que aquesta sigui una revisió que nosaltres ja vam iniciar d'ofici abans que en tinguéssim l'obligació mitjançant el Reial decret.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la valoració que fa dels darrers simulacres d'emergència química produïts al polígon de Tarragona, en el marc del Pla de seguretat de les químiques de Tarragona (Plaseqta) (tram. 310-00307/06)

Passem ara a la següent pregunta, que formula també la senyora diputada Montserrat Duch, i l'adreça al conseller d'Interior, sobre la valoració que fa dels darrers simulacres d'emergència química produïts al polígon de Tarragona, en el marc del Pla de seguretat de les químiques de Tarragona.

Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies, senyor president. Malgrat l'experiència, que diuen que és un grau, jo segurament havia d'haver acumulat una i l'altra pregunta, i podria haver fet un discurs probablement més travat.

Miri, senyor conseller, jo sé que vostè és sensible a aquestes qüestions. Certament, al voltant del Plaseqta s'hi concentra una qüestió de seguretat de les persones i dels processos, i s'hi concentra també, en definitiva, perquè les coses són així, una qüestió de viabilitat d'una estructura econòmica –la del model Tarragona– que fa coexistir dos sectors que aparentment són anti-tètics. Bé.

Per tant, atesa aquesta especificitat, nosaltres el que hem d'instar és a la màxima urgència, i més quan vostè em reconeix que alguna d'aquestes qüestions d'actualització han estat demorades per un tema de lliurament de documentació.

Senyor conseller, vostè és conscient, com jo mateixa, perquè hi havia una comissió específica del Plaseqta la legislatura passada –i d'això n'hem parlat molt–, que, sovint, potser, les administracions públiques en preser-

vació de l'interès general no tenen, a vegades, el grau de lliurement d'informació, de transparència informativa, sobre molts processos; fins i tot, sobre processos de canvi en els processos productius d'un sector tan específic com és aquest.

Aleshores, és des d'aquesta perspectiva que nosaltres fèiem una segona pregunta: el Plaseqta preveu, en termes de desenvolupament de la cultura de protecció civil i també per anar ajustant els mecanismes de seguretat, les pràctiques de simulacres. Vostès han estat molt refractaris a fer simulacres perquè deien que podia ser un element que generés alarma ciutadana, que no fos productiu; però, finalment, la pressió de les coses ha fet que n'hagin anat fet, no?

D'això fa molts mesos –ja dic que d'aquestes preguntes fa molts mesos–, però jo recordo que en la valoració del mateix delegat del Govern a Tarragona es deia que aquest simulacre havia posat en evidència algunes disfuncions que caldria corregir a mig termini: qüestions respecte de l'abast del confinament, qüestions referides a la informació ciutadana i al rol de les emissores de ràdio lligades a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, en definitiva, les dinàmiques de protecció i de risc.

Per tant, és des d'aquesta perspectiva... –quan, potser, en un país normal s'hauria pogut produir, fins i tot, un altre simulacre al Polígon Sud, a Bonavista, al Canonge o al centre de la ciutat, tot i que no n'hi ha hagut un altre, eh?, que d'aquest, del que estem parlant, ja faci un any i mig– que jo sí que li demano, senyor conseller, quines són les seves conclusions respecte d'aquell simulacre.

I, si m'accepta, com semblava acceptar el delegat del Govern...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Duch i Plana

...que faltava sobretot els elements d'informació a la ciutadania perquè se sentissin participants d'una activitat que és coparticipada.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Duch i Plana

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Interior

Sí. Gràcies, senyor president. Bé. L'Informe relatiu al simulacre d'emergència, crec que, amb data 28 de setembre del 2001 i com a resposta a una sollicitud d'informació seva, ja li va estar lliurat un informe en què es

valorava el simulacre i en què assenyalàvem quines eren algunes de les disfuncions que vostè ara em posa observades.

En aquest sentit, em plau informar-li que, una vegada estigui finalitzada la revisió del Plaseqta, quan estigui acabada aquesta revisió, s'incorporaran en el nou redactat del Pla totes les millores necessàries per mirar que aquelles incidències que es van detectar poguessin quedar resoltes; això pel que fa als aspectes, diguéssim, més procedimentals.

Pel que fa als aspectes més operatius, deixi'm dir-li, també, que entre les previsions –entre les previsions del Govern de la Generalitat– hi ha la de fer ja definitivament a Tarragona un centre únic en què es puguin concentrar tots els efectius que hagin de funcionar en un cas d'emergència. És a dir, el que actualment es coneix com el Cecotar, per una banda, el que seria la central d'emergències de bombers, el que seria la central del centre de serveis sanitaris 061, més els cossos policials –en aquest cas, Guàrdia Civil i Mossos d'Esquadra. Tot això quedarà ubicat en un centre de gestió integral d'emergències que, en aquests moments, s'està fent ja l'estudi arquitectònic, i que se situarà en un edifici que és l'actual Consorci d'Aigües de Tarragona, situat a l'autovia Tarragona - Reus, quilòmetre 4,5.

El conjunt de tota aquesta actuació sobre aquest centre integral, que tenim previst que entri en funcionament en el segon trimestre del proper any, doncs, té un pressupost aproximat, en pessetes, de 750 milions.

Pensem que això també donarà una correcta resposta a aquestes necessitats de garantir, en tot moment, la seguretat, i, sobretot, en el cas que es produís algun incident o alguna emergència.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

— Preguntes acumulades relatives a la situació de discriminació negativa envers les dones que exerceixen el dret de reducció de la jornada laboral per tenir cura de menors de sis anys i a la compatibilització de la vida familiar i laboral a l'empresa Aigües Ter Llobregat (tram. 310-00319/06 i 310-00320/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Josep Maria Rañé, sobre la situació de discriminació negativa envers les dones que exerceixen el dret de reducció de la jornada laboral per tenir cura de menors de sis anys, a l'empresa Aigües Ter Llobregat. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, aquestes són unes preguntes d'uns fets que van succeir, que han succeït, a l'empresa Aigües Ter Llobregat en un moment en què em sembla que no tenia vostè encara la res-

ponsabilitat de la Conselleria; però, en tot cas, la continuïtat sí que la tenia el conseller Felip Puig.

En tot cas, els fets que s'han posat de manifest o que volíem posar de manifest, i m'he oblidat... –per no fer el mateix que ha fet la meua companya Montse Duch, d'acumular la següent pregunta, que també té la mateixa orientació. Si és possible, senyor president...?

El president

Sí, sí...

El Sr. Rañé i Blasco

Dic que la situació que es va produir és l'acomiadament d'una dona que portava quatre anys amb reducció de jornada, el mes d'abril del 2001, després que, dos mesos abans, havien estat acomiadades dues dones més que tenien també la reducció de jornada preceptiva o que havien optat per aquesta opció, perquè tenien a la seva cura persones o nens menors de dos anys; l'anunci per part d'una altra dona –la quarta dona que tenia aquesta reducció–, l'anunci que renunciaria als dos anys, i l'anunci, també, a l'empresa sota suggeriments de la direcció que la cinquena persona que estava de baixa de maternitat renunciaria a aquest dret un cop acabés el seu termini, perquè venia gaudint d'una reducció de jornada anterior, i, quan acabés la baixa del nou naixement, la reduiria.

Això ha merescut, pel Tribunal del Social, una sentència negativa contra Aigües de Ter Llobregat, acusant-la o dient-li o plantejant-li que aquest acomiadament era un nul radical perquè s'anava contra un dels drets fonamentals de les persones, i, en aquest cas, contra els drets i l'actuació que havia pres l'empresa en no permetre conciliar la vida laboral amb la vida familiar.

Volem saber què és el que ha fet el Departament per conèixer per què s'ha actuat de manera contrària als drets d'aquestes persones i si això forma part de l'actuació descontrolada d'algun responsable de l'empresa o forma part del criteri d'actuació del Govern de la Generalitat amb relació a com conciliar vida familiar i laboral.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè feia una observació, que li agraeixo, però, en qualsevol cas, és sobrer: certament, jo no en tenia la responsabilitat, però l'assumeixo, evidentment, com no podia ser d'altra manera, en tots els àmbits i en tots els aspectes.

Val a dir que el tema que vostè planteja es pot interpretar des de diferents òptiques. I, permeti'm que l'interpreti des de l'òptica..., des de la que ho hem fet des del Departament de Medi Ambient. Ho dic perquè ens aju-

darà molt més a situar, doncs, els termes exactes d'uns fets que, plantejats com els planteja vostè, certament serien preocupants. I li asseguro que la sola presentació, doncs, de les preguntes que vostè va fer en el seu moment, doncs, va, evidentment, posar en funcionament tots els mecanismes per garantir que no passés allò que vostè, doncs, en certa manera, denuncia.

Però m'agradaria traslladar-li, ser capaç de traslladar-li la certesa, doncs, que això que vostè diu no és del tot correcte, per a tranquil·litat de tots, seva i també meua i del conjunt del Departament.

A veure, l'any 2001, dins l'any 2001, Aigües Ter Llobregat absorbeix una altra empresa anomenada Sogemasa i, a partir d'aquí, es comença un procés de reordenació interna. Aquest és el context en què ens trobem, i és en aquest context que cal situar, doncs, una part dels fets que vostè esmenta. I és, per tant, en l'àmbit de les relacions laborals i organitzatives que cal situar aquest context, no en l'àmbit que vostè ho situa, doncs, en el de la suposada discriminació o penalització per circumstàncies familiars, res més lluny de la intenció, i no respon a una actuació, doncs, aïllada d'algun directiu de l'àmbit o de l'empresa Aigües Ter Llobregat, no és aquest el cas, com encara menys, evidentment, ho és de la voluntat del Departament de Medi Ambient, no?

Si m'ho permet, li donaria algunes dades, que em sembla que avalen el que li acabo de confirmar o d'afirmar. En primer lloc, la plantilla Aigües Ter Llobregat té, o tenia en iniciar l'any 2001, un total de trenta-quatre senyores treballant-hi, trenta-quatre dones, nou de les quals es trobaven objectivament en les circumstàncies que vostè esmentava, doncs, de maternitat, i, per tant, de poder demanar una jornada reduïda. D'aquestes, tres s'hi varen acollir. A veure, si estiguéssim parlant de no sé quines pressions o de no sé quines afirmacions que vostè deia, en cap cas, tres d'elles s'hi haurien pogut acollir. Això, jo crec, és la prova més fefaent, i més evident, i més clara, doncs, que hi ha una predisposició, com no podia ser d'altra manera, per part d'Aigües Ter Llobregat, doncs, per descomptat, doncs, de garantir els drets d'aquestes persones, en aquest cas, doncs, d'aquestes dones. I cap d'aquestes tres persones que han fet aquesta opció, doncs, per la jornada reduïda, cap –hi insisteixo– de les tres ha tingut la més mínima dificultat.

Per tant, a parer, doncs, del conseller que li parla, i un cop analitzat, doncs, amb molta cura, perquè és un tema que certament, doncs, ens podria haver preocupat si hagués estat, doncs, com vostè el plantejava, doncs, se n'haurien després, doncs, responsabilitats. Després d'analitzar-ho amb prou cura, la situació, doncs, és aquesta. Se situen, doncs, aquests fets, en aquest procés de reordenació interna. Val a dir que totes les persones que varen demanar poder-se acollir a la jornada reduïda, que varen ser, doncs, aquestes tres persones, sobre un total de nou que hi tenien dret, aquestes tres, doncs, no varen tenir, no han tingut, en absolut, cap problema, i crec..., no ho sé, al dia d'avui, si segueixen, doncs, fent la jornada reduïda o no, però, en qualsevol cas, cregui'm

que, en certa manera, o del tot, ens ha preocupat, doncs, la formulació d'aquesta pregunta, i cregui'm, doncs, que està, en absolut, doncs, garantit el respecte a aquests drets, per descomptat, doncs, de consolidació del dret familiar, del fet familiar, doncs, en el treball.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Rañé i Blasco

Senyor conseller, a mi m'agradaria creure el que em diu, però és que jo tinc per escrit la sentència d'un jutge, que declara com a fets provats i fonaments de dret els següents: «De les cinc treballadores que ostentaven tal tipus de permís, tres han estat acomiadades i una altra ha subscrit un pacte de duració de dos anys. L'empresa no acredita que les causes objectives de l'acomiadament fossin, en definitiva, les que hi havia darrere l'acomiadament, sinó que la causa era la maternitat. L'actuació tendent a impedir o a obstaculitzar l'exercici del permís de jornada reduïda per atendre un fill, compatibilitzant-lo amb la maternitat..., com l'exercici professional constitueix una clara discriminació per raó de gènere i de maternitat lligada a aquell i causa substancial de discriminació.» I, per últim, la decisió de la sentència diu que: «Es declara nul radical i s'exigeix a la Generalitat el cessament immediat de l'actuació contrària als drets fonamentals i que reposi la treballadora a la situació anterior a produir-se la violació d'aquest.»

Senyor conseller, a mi m'agradaria molt creure el que vostè diu, declaracions de bones voluntats, però hi ha una sentència d'un tribunal social que diu que s'ha comès una violació dels drets d'aquesta treballadora, perquè va voler exercir el seu dret a compatibilitzar vida laboral amb vida familiar. Si vostè diu que això ho han mirat, faci-s'ho mirar, perquè aquí va haver-hi algú que, gestionant un problema d'ajust, va utilitzar les persones que tenien aquesta circumstància perquè fossin les que sortissin de l'empresa, i algunes, com no varen voler sortir, les van acomiadar.

Per tant, senyor conseller, jo entenc que li hagin donat aquest informe. Jo li dono aquesta informació, la pot comprovar, i en funció d'això espero que, a més a més de bones paraules, prengui les consideracions adequades perquè hi hagin responsabilitats als responsables d'intentar fer un ajust de problemes organitzatius basant-se en l'eliminació dels llocs de treball que ocupaven dones que havien demanat compatibilitzar la seva vida laboral i familiar, perquè si això ho fem per una banda, per una altra, després, no ens podem omplir la boca dient que som els màxims defensors d'aquesta compatibilització.

Res més i moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Medi Ambient

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, a veure, no poso en qüestió, doncs, el fet d'aquesta sentència, i, per tant, no es preocupi, que serem els primers a donar-hi compliment. Ara, deixi'm, també, deixar constància d'un fet prou significatiu, i que, doncs, hem observat al llarg de tot el procés: en cap moment –en cap moment–, des de l'esdeveniment, doncs, d'aquests fets, en cap moment, va arribar al Departament de Medi Ambient cap queixa, ni cap posicionament, ni cap observació, de la mà, doncs, del Comitè d'Empresa. Deixi'm que li manifesti, en qualsevol cas, aquest fet, que em sembla prou significatiu.

Segona, totes les persones que van demanar poder-se acollir en aquest règim, doncs, de reducció horària atès el fet familiar, sense excepció, totes les persones que ho van demanar, sense excepció, van poder-se atendre, com no podia ser d'altra manera. Nosaltres no tenim un doble discurs, un doble llenguatge. Per tant, a partir d'aquí, sent tot el respectuosos, com no podia ser d'altra manera, doncs, amb les sentències, permeti'm que torni i em reafirmi en el que li he manifestat. No li repetiré les xifres ni els números de les persones que, doncs, molt lliurement s'han acollit, doncs, en aquesta possibilitat, que, des de sempre, en aquesta i en les altres empreses del Departament de Medi Ambient i del conjunt de la Generalitat...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures de preservació de la zona d'especial protecció forestal anomenada el Brugàs, al terme municipal de Mediona (Alt Penedès) (tram. 310-00323/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Roberto Edgardo Labandera. L'adreça també a l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Ramon Espadaler, sobre les mesures de preservació de la zona d'especial protecció forestal anomenada el Brugàs, al terme municipal de Mediona, Alt Penedès. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Tinc temps per acumular la següent pregunta? No, només una.

El president

Només n'hi cap una.

El Sr. Labandera Ganachipi

D'acord. Senyor conseller, el tema que ha passat amb la zona del Brugàs, que hi va haver, es va presentar, un expedient de requalificació d'una zona d'especial interès agrari forestal per convertir-se en sòl industrial, és un exemple d'això que està passant al Penedès, i que, realment, demostra la mancança d'una planificació i

d'una voluntat política de planificació de la conservació dels recursos naturals de la nostra comarca per part del Govern de la Generalitat.

Tenim diversos temes que podrien ser vinculats a aquest, però, sobretot, jo voldria recordar que, en el seu dia, davant d'aquesta petició, van haver-hi informes favorables de Medi Ambient, d'Agricultura i d'Indústria per a aquesta requalificació. En canvi, la resolució d'Urbanisme va venir a posar les coses en ordre, però em sobta, senyor conseller –vostè llavors no era el responsable polític del tema, però, evidentment, avui respon en nom del Govern–, que la Conselleria de Medi Ambient hagués emès un informe favorable a la requalificació d'una zona que té aquestes especials característiques.

Per tant, ens interessa saber quines són les mesures que pensa adoptar el Govern per preservar la zona del Brugàs.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient

President, senyor diputat, la veritat, vostè ha explicat tota la paràbola, doncs, d'aquest procés de protecció. Val a dir que ha omès una cosa que també és molt important, que hi havia un mandat d'aquest Parlament per tal, doncs, de fer una figura de protecció en aquest espai. També en aquest aspecte hi estem treballant. Com vostè ha dit en un moment, s'intenta o es pretén legítimament, doncs, per part, doncs, de l'Ajuntament de fer una requalificació d'aquest espai. Hi han diversos informes, els uns, doncs, del Departament d'Agricultura, l'altre del Departament de Medi Ambient, doncs, que hi donen, en certa manera, llum verda, però deixi'm subratllar el «certa manera», perquè els condicionants que posa el Departament de Medi Ambient, en el fons, probablement, no ho sé, però, probablement, siguin el que, doncs, a parer de la Comissió d'Urbanisme, doncs, facin difícil avançar per aquest procés de la requalificació. Per tant, la primera cosa que cal posar de manifest, i crec que en això, doncs, hi estarem prou d'acord, és que el que tenim, ara com ara, garantida és aquesta no-requalificació i, per tant, aquesta protecció d'aquest espai, i em sembla que això, doncs, és prou significatiu i prou important.

Les observacions que es feien des del Departament de Medi Ambient en aquest procés eren bàsicament dues, n'hi havia alguna altra, però de menor rang. Per un costat, minimitzar l'afectació amb relació a la massa forestal. Per tant, feia un plantejament radicalment diferent del que es pretenia. I, per altra part, doncs, obligava a redactar o condicionava redactar un projecte d'integració paisatgística que reduís l'impacte visual. Per tant, entre d'altres aspectes..., i no li llegiré el reguizell de mesures que s'imposaven, doncs, dissenyar, doncs, pantalles vegetals enfront de la carretera, etcètera, etcètera. Per tant, això va fer que la Comissió d'Urbanisme resolgués, com va resoldre, de no aprovar aquesta modificació.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, és evident que vostè és coneixedor d'altres problemàtiques de conservació del medi ambient, dels recursos naturals de la nostra comarca, i m'haurà de permetre que dubti de l'eficàcia de les mesures que es vulguin aplicar, perquè tenim uns antecedents que, realment, són per desconfiar de l'acció del Govern de la Generalitat: la falta d'acció en l'aqüífer Carme - Capellades, per exemple; la problemàtica de la conca del Foix, que no està resolta i que, a més a més, el Grup que dona suport al Govern i el Partit Popular van desestimar una resolució d'aquest mateix diputat que us parla per intentar fer un pla integral de millora; la problemàtica de la serralada Prelitoral, bàsicament la serra del Bolet, mai incorporada al PEIN, com s'ha reclamat, i que requereix una intervenció urgent; la qualificació de terrenys agraris a industrials a Puigdalber, per exemple, que s'han qualificat per raons d'interessos particulars més que d'estratègia de municipi, terrenys que són d'un gran valor agrari i paisatgístic; la retirada, per exemple, de la base de suport aèria...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...sí, senyor president, acabo..., de l'extinció d'incendis a la Roca del Vidal, que protegia un element important, la massa forestal.

El president

Senyor diputat, no, no...

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, acabo –acabo.

El president

No, no, ha d'haver acabat.

El Sr. Labandera Ganachipi

Senyor conseller, em pot garantir vostè que aquestes mesures entraran, quan entraran i quines són?

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Medi Ambient

Senyor president, una qüestió tècnica: de quant temps disposo?

El president

Miri, exactament...

El conseller de Medi Ambient

És que si haig de contestar totes les reflexions que ha fet, que no tenien res a veure amb la pregunta, m'ho posa difícil. De quant temps disposo?

El president

De quaranta-sis segons.

El conseller de Medi Ambient

Intentaré comprimir en quaranta-sis segons la resposta. Miri, el que hem fet a partir, doncs, del que instava, ens instava, el Parlament de Catalunya, és, en tant que fem l'estudi de base per al Pla especial de la serralada Prelitoral, a que vostè s'ha referit en l'àmbit, doncs, de l'Alt Penedès, incorporar aquí, en un conveni que tenim i un encàrrec formalitzar amb la Universitat Autònoma de Barcelona, incorporar, doncs, aquest espai del Brugàs en aquesta protecció. Aquest estudi està a la seva disposició i a la de qualsevol diputat i de qualsevol persona que hi estigui interessada, perquè ja s'ha finalitzat. Ja està, doncs, a disposició, si volen, de tots vostès. I partir d'aquí és quan estem treballant en base a aquest estudi el que és la redacció del Pla especial, que el tenim en curs, però –hi insisteixo– hi ha una trajectòria continuada i de coherència: el que vàrem fer a partir d'un mandat parlamentari és establir aquesta...

El president

Senyor diputat, els quaranta-sis segons s'han escolat.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport (presa en consideració) (tram. 270-00050/06)

Passem ara al setè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport. Té la paraula per presentar-la, en nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach, que ja està aquí a l'escò fa una estoneta.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, malgrat el risc de fer-nos pesats i de perdre el temps o

de fer perdre el temps, com algun mitjà de comunicació avui insinuava, doncs, Esquerra Republicana creu que aquest és un tema encara important per al nostre autogovern.

(El president s'absenta de la sala i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

De fet, estem davant d'un tema que porta un llarg camí, un camí que ve de lluny, un camí que encara ha d'anar més lluny i un camí que ha vingut marcat per diversos esdeveniments, alguns dels quals força importants des del punt de vista de la presència de públic i de suport popular: fa pocs mesos, un Catalunya - Brasil de futbol omplia el Camp Nou; fa pocs mesos, també, un Catalunya - Croàcia omplia el Sant Jordi de bàsquet; fa pocs mesos, també, un Catalunya - França omplia el Palau Olímpic de Granollers. I estem parlant de seleccions de primer nivell mundial. De fet, Brasil, després, quedava campiona del món.

La pregunta és òbvia: quin país que no sigui un país esportiu és capaç d'organitzar esdeveniments com aquests, i el que és més important, omplir-los? Jo crec que els arguments per demostrar que Catalunya és un país esportiu són múltiples, des que som capaços de ser un país exportador d'esportistes de bàsquet a l'NBA, diuen la lliga més potent que hi ha enguany..., recordo que hi jugaran dos catalans; tenim automobilistes de primera línia; tenim campions mundials en motociclisme; tenim gent que està competint en el circuit professional de tennis a alt nivell, i, també, si Catalunya fos capaç de tenir un equip a Copa Davis, doncs, segurament que també seria un equip altament competitiu; tenim equips que podrien ser perfectament campions, no cal dir d'Europa, ja, del món, en waterpolo, en *hockey*, sigui damunt patins o damunt herba; tenim equips altament competitius en *handbol*, en bàsquet; atletes que farien un paperàs en qualsevol competició esportiva d'atletisme, natació –per cert, aviat hi haurà un mundial en el nostre país i un cop més no s'hi podrà competir com a catalans–, etcètera, etcètera. El llistat d'esports on seríem competitius és llarguíssim.

Un país esportiu no es mesura només per això; un país esportiu també es mesura per la base. I jo penso que si vostès es passegen qualsevol dissabte al matí o dissabte a la tarda, o fins i tot entre setmana, els vespres, pel nostre país i veuen l'activitat esportiva que s'hi dona..., doncs, estem davant d'un fet absolutament..., d'un fenomen absolutament interessant i que acaba demostrant claríssimament que Catalunya és un país esportiu. I fixin-se que he tocat des dels campions del món, des d'aquells que juguen a l'NBA, fins aquells que dissabte al matí, doncs, fent sacrificis en molts casos personals, familiars, i demostrant una vocació i una voluntat increïbles, fan esport i fan que Catalunya tingui aquesta concepció global de l'esport.

Que som un país esportiu, per tant, no ho pot dubtar ningú, però resulta que no tenim el títol de país esportiu. Un país esportiu és aquell que té l'estructura completa, que és competitiu de baix a dalt i de dalt a baix, és a dir, que és competitiu en la base, que és competitiu en l'esport federat, però també que és competitiu en l'esport d'elit. I, aquesta estructura, que –insisteixo– va

de dalt a baix i de baix a dalt i que hi té absoluta relació, si un país no la té completa, un país no és competitiu. I en aquest sentit penso que som un país esportiu encara que no ens donin el títol, però, d'altra banda, si no tenim el títol, difícilment podrem presentar candidatura a ser competitiu en l'àmbit internacional.

És per aquest motiu que, insisteixo, malgrat el risc que ens diguin pesats, Esquerra Republicana entén que aquest és un tema que s'ha de continuar treballant en tots els àmbits possibles. Hi han dos àmbits essencials de treball de la reivindicació de les seleccions catalanes en l'àmbit internacional: per una banda, l'àmbit esportiu, però aquest pertoca a l'àmbit esportiu, a les federacions, atletes, esportistes, etcètera, i ha de seguir el seu camí, amb tot el suport institucional i polític que calgui, i, per altra banda, hi ha l'àmbit polític, i en l'àmbit polític és on ens toca treballar i on les iniciatives han de ser diverses i múltiples.

Permetin-me centrar, d'entrada, des del punt de vista legislatiu, la nostra argumentació per la qual ens hem decidit a presentar aquesta Proposició. D'entrada, hi ha un fet fonamental, i és que l'article 9, punt 29, de l'Estatut d'autonomia de Catalunya diu que la competència exclusiva en matèria d'esport i de lleure correspon a la Generalitat de Catalunya.

El Parlament ha aprovat diverses lleis en matèria d'esports, lleis que finalment es van refondre en un text únic, aprovat amb el Decret legislatiu 1/2000, de 31 de juliol, i aquesta legislació dóna competència a la Generalitat en matèria de regulació de federacions, seleccions esportives catalanes i la promoció exterior de l'esport català.

La Llei no entra, en canvi, en qüestions de representació de competicions internacionals, oficials o amistoses, que de fet vénen regulades per la Llei estatal 10/90, de 15 d'octubre, la Ley del deporte, que és en definitiva la que pretenem reformar. Aquesta Llei defineix que és l'Estat qui es reserva el dret a actuar en matèria de representació internacional de l'esport espanyol.

Entre d'altres coses, aquesta Llei, doncs, planteja en l'apartat 5 de l'article 48 que la representació exclusiva de l'Estat espanyol davant del Comitè Olímpic Internacional correspon al Comitè Olímpic Espanyol. I aquest és un factor també molt important de les coses que han passat darrerament. Aquesta disposició legal, de fet, ha estat a la pràctica el fonament de la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, confirmat posteriorment per la Sala Contenciosa Administrativa, que han portat a declarar la nul·litat dels articles 3.3 i 88.2 del Decret 70/94, de 22 de març, pel qual la Generalitat regulava les federacions esportives catalanes.

En concret, els preceptes anul·lats del Decret es refereixen a la restricció de l'aplicabilitat en les federacions esportives catalanes de les normes i reglaments de les federacions espanyoles a l'àmbit de competicions oficials d'àmbit estatal, i a la funció de la UFEC, de la Unió de Federacions Esportives Catalanes, de promoure la participació catalana en el moviment olímpic –i aquí ve l'important– i el reconeixement de Catalunya com a país esportiu. Aquest és el concepte clau, en definitiva, de tot plegat.

No cal dir que aquesta és una situació que provoca una greu contradicció entre el que és el sentiment de la societat catalana..., que ho ha demostrat de totes les maneres possibles: ho ha demostrat recollint signatures, provocant una iniciativa legislativa popular, més de 500.000 firmes; ho ha demostrat, doncs, omplint el Camp Nou, com deia fa un moment, per a un partit Catalunya - Brasil, un partit amistós Catalunya - Brasil; ho ha demostrat jo diria que amb una actitud vital amb relació al món de l'esport dia a dia.

La Constitució espanyola reserva la competència exclusiva en relacions internacionals a l'Estat. Nosaltres entenem que això no ha de ser cap obstacle perquè Catalunya no pugui ser representada com a país esportiu en les competicions d'àmbit internacional, sobretot –i aquest és un altre factor per al qual reclamo l'atenció de les senyores i els senyors diputats– si es té en compte, per una banda, que al món esportiu internacional les seleccions esportives reconegudes no necessàriament es corresponen amb estat, i, per l'altra, que Catalunya té reconegudes competències exclusives en matèria d'esports.

S'imposa, doncs, una revisió de la legislació estatal, i en matèria esportiva, i, en tot cas, s'imposa aquesta revisió en el sentit de reconèixer que la realitat actual del món esportiu català és una altra del tot diferent de la que planteja la Llei, i al mateix temps s'imposa en el sentit d'intentar definir les competències que ha de tenir l'Estat i les que ha de tenir la Generalitat.

La Proposició de llei entra en tot un seguit de qüestions, fa referència a un seguit d'articles, en què es van plantejant temes concrets, en definitiva, perquè les comunitats autònomes, en exercici de la competència exclusiva de l'esport –i em sembla que aquest un factor també molt important: comunitats autònomes en exercici de la competència exclusiva de l'esport–, puguin legislar en aquest àmbit i puguin actuar en nom propi en competicions a instàncies esportives internacionals en representació de la comunitat autònoma, de manera que puguin ser, de fet, un país esportiu. I entrem en el concepte que abans estava, doncs, qüestionant.

Hi ha un altre factor molt important, que moltes vegades oblidem, i jo penso que és un argument a favor de les nostres tesis –quan dic «de les nostres» no vull dir les d'Esquerra Republicana, sinó les de tants i tantes catalans i catalanes que estan a favor de les seleccions catalanes en l'àmbit internacional–, i és que les federacions territorials són entitats..., les federacions esportives territorials són entitats privades.

Nosaltres plantejem, amb la Llei, que aquestes s'integrin a les federacions espanyoles per a aquelles activitats o competicions oficials d'àmbit estatal, però també, per a les d'àmbit internacional, que s'hi puguin inscriure en tant que federacions que pretenen actuar, encara que sigui com a integrants de les federacions espanyoles, en competicions de caire internacional. Aquest és un factor diferencial que nosaltres plantejem amb la Llei i que d'alguna manera obriria algunes portes, doncs, per poder participar directament en competicions internacionals.

La nostra Proposició de Llei, planteja altres aspectes en relació..., segurament des del punt de vista pràctic, molt més tècniques; parlem també dels comitès olímpics d'àmbit autonòmic, que s'hi poden plantejar.

I, en tot cas, per acabar, voldria reclamar-los l'atenció amb relació a dos articles, a dos paràgrafs d'un article, concrets, que des del nostre punt de vista també són importants perquè trenquen una mica els conceptes que teníem fins ara. Un fa referència al que he dit abans de la definició de «país esportiu», i, per tant, si definim quins són els països esportius, és a dir que les comunitats autònomes, en exercici de les competències exclusives en matèria d'esport, que legislin podran ser país esportiu; i l'altre, que també ens sembla important, és reconèixer a aquelles comunitats autònomes que ja han legislat, en el sentit d'assumir i regular la seva representació en l'àmbit internacional –Catalunya ho ha fet–, doncs, que d'alguna manera puguin tenir reconeguda aquesta funció en l'àmbit de l'Administració de l'Estat.

Per tant, el nostre Grup Parlamentari, el que ha plantejat no és altra cosa que obrir un altre front. Aquesta és una batalla de molts fronts, de moltíssims, i que, com he dit abans, serà una batalla llarga, difícil i complexa, però no per això, evidentment, l'hem de donar per perduda d'entrada; al contrari. En aquest sentit, doncs, obrir el front del debat al Congrés dels Diputats, obrir el front de la reforma legislativa de les lleis espanyoles, que són una pega important en aquest sentit, doncs, entenem que era un deure pendent que teníem amb tot aquest procés.

Abans he començat dient –la meva intervenció– que hi havia un diari, un mitjà de comunicació, que plantejava que potser ens fèiem pesats amb aquest tema, i que fins i tot venien a dir que, malgrat el risc de ser tossuts, doncs, que els tossuts, que la tossuderia potser era una virtut, però que de vegades feia perdre el temps, també.

El nostre Grup Parlamentari, amb relació a les seleccions catalanes, a la competició internacional de seleccions catalanes, creu que la tossuderia segurament és una virtut, i que malgrat tot el temps que calgui perdre, doncs, farem de la tossuderia necessitat per tal que algun dia aquest país pugui tenir, per fi, una cosa que és absolutament normal, racional i digna de qualsevol país normal: seleccions pròpies en competició internacional.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Benach. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. Nosaltres votarem favorablement aquesta Proposta de resolució, a més a més perquè és una presa en consideració, i podem fer les esmenes que creiem convenientes.

Hi ha estudis jurídics suficients, com per exemple els del senyor Marc Carrillo, que demostren que Catalunya pot tenir una activitat exterior en matèria esportiva sense límits; doncs, a això és al que hem d'anar a tendir. El

que passa és que aquest és un tema que ja està situat; aquest tema de millora i potenciació de l'autogovern és un tema que també tenim situat amb l'acord dels tres partits d'esquerra que varem fer per millorar l'autogovern, i també seria millor que ho féssim, doncs, d'una manera unitària; seria l'element més important.

Pensàvem que aquests temes ja no sortirien més, sobretot a partir, doncs, de l'acord que va haver-hi, que el senyor Pujol avui encara en feia esment, entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió, que tots aquests temes d'autogovern els traslladàvem a la propera legislatura. Sembla que aquest tema, no. Doncs, bé, encara que sigui una decisió unilateral d'una formació política, ben legítima, però, només dir que hi donarem suport, sense res més.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, moltes gràcies, senyor president. Abans de fer la meva intervenció, dir-li, al senyor Boada, a efectes que tingui clar què és el que avui votem: avui votem una proposta de resolució per presentar una modificació de la Llei al Congrés dels Diputats. Per tant, no tenim termini de presentar esmenes aquí; això s'aprova, i, tal qual, es va en nom de Parlament a defensar-ho al Congrés dels Diputats. Ho dic perquè tothom tingui clar què és el que avui votarem aquí, no?

Senyor president, senyores i senyors diputats, el debat, com ha dit el senyor Benach, sobre les seleccions esportives no és nou en aquest Parlament. Fa més de tres anys més de 500.000 catalans i catalanes van participar en la recollida de signatures per aconseguir que aquest Parlament aprovés una llei de suport a les seleccions esportives catalanes; una llei, sens dubte, de gran contingut sentimental i patriòtic, i d'escassa o, millor dit, de nul·la aplicació pràctica, com ho demostra la iniciativa que avui ha presentat el diputat Benach en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La proposta d'avui és un intent més per aconseguir un objectiu polític, legítim, des del nostre punt de vista, però que el Partit Popular de Catalunya no pot compartir. És lícit que des d'un partit independentista com és Esquerra Republicana de Catalunya es tracti d'utilitzar qualsevol esclatxa en l'actual marc legal per superar els obstacles que avui impedeixen un enfrontament entre Catalunya i Espanya. És lícit –res a dir–, tan lícit com defensar que nosaltres, que des del Partit Popular de Catalunya, no volem participar de l'obsessió malaltissa d'alguns per confrontar Catalunya amb Espanya, Espanya amb Catalunya, encara que sigui, senyores i senyors diputats, en el terreny esportiu.

Nosaltres –vull que quedi clar– no ens oposem, no ens hem oposat mai, al fet que les federacions catalanes dels diferents esports puguin participar en competicions internacionals. Ho hem dit i ho reiterem avui en aquest Parlament. De fet, he de dir, senyores i senyors

diputats, que en les comunitats autònomes on governa el Partit Popular es dona més i millor suport als esportistes que participen en competicions internacionals, en nom d'aquestes comunitats autònomes, que a Catalunya. Aquest és, des del nostre punt de vista, el veritable debat. Crec sincerament, senyores i senyors diputats, que aquest és el debat que interessa a la gent; és el debat que interessa als catalans; és el debat que interessa als esportistes catalans. Mentre parlem de seleccions nacionals i acusem el Govern central de torn, d'impeidir, doncs, la nostra realització esportiva com a poble, els nostres esportistes, els esportistes catalans, han d'anar a Madrid, a Cantàbria o a la Comunitat Valenciana, a la recerca de més i millors oportunitats per tirar endavant la seva feina.

Nosaltres, senyores i senyors diputats, el que volem i el que demanem és que no s'enganyi més els ciutadans d'aquest país. Tots els partits polítics, des de Convergència i Unió fins al PSC, passant per Esquerra Republicana, i també Iniciativa per Catalunya Verds, tots, excepte el Partit Popular de Catalunya, van afirmar l'any 99 que amb la Llei de suport a les seleccions Catalunya tindria finalment seleccions esportives que participarien en competicions oficials internacionals. Avui, tres anys després, tot i tenir una llei aprovada pel Parlament de Catalunya, res de res. Perquè és cert, com s'ha dit, que la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva en el camp de l'esport, tal com diu l'article 9.29 de l'Estatut d'autonomia, però tothom sap, senyor Benach, que aquesta competència s'exerceix exclusivament –exclusivament– en l'àmbit territorial on la Generalitat és competent, i no fora.

Ara es planteja per part del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya una modificació de la Llei 10/90, de 15 d'octubre, de l'esport, amb l'argument que cal delimitar les competències de l'Estat i de la Generalitat en matèria d'esport, quan crec, sincerament, que tothom té molt clar quines són les competències de l'Estat i quines les del Govern de la Generalitat en matèria d'esport.

Es diu que la modificació de la Llei estatal permetrà a Catalunya, com a país, participar en les competicions internacionals oficials, i s'oblida, senyor Benach, com va recordar el Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya –no pas el Partit Popular: el Consell Consultiu–, que les federacions espanyoles representen Espanya en les competicions esportives internacionals, mentre que les federacions catalanes no representen Catalunya com a nacionalitat històrica, sinó que representen el respectiu esport federat català. S'oblida, senyores i senyors diputats, que són els reglaments de les federacions internacionals dels diferents esports els que impedeixen que Catalunya, però també Madrid, també Cantàbria, també Múrcia, també Andalusia, també Galícia, també el País Basc, puguin participar en competicions internacionals de caràcter oficial, i no pas ho impedeix ni el legislador, ni el Govern espanyol.

En tot cas, senyor Benach, parlant del legislador espanyol, en l'exposició de motius de la seva llei ve a dir que la Llei espanyola de l'esport contradiu els sentiments majoritaris de la societat catalana, i que aquesta és la raó fonamental per la qual vostè creu que cal re-

formar-la. És cert que avui una àmplia, una amplíssima majoria d'aquest Parlament, de diputats dels diferents grups, votaran a favor d'aquesta modificació legal, i nosaltres, com vostè pot imaginar-se, hi votarem en contra. I hi votarem en contra per coherència.

Jo només lamento –i li ho dic amb tota la sinceritat del món–, lamento profundament que avui el Partit Socialista de Catalunya es deixi també arrossegar per l'independentisme esportiu d'Esquerra Republicana de Catalunya. (*Remor de veus.*) En tot cas, esperem, sincerament, a veure quina és la coherència o, millor dit, quina és la incoherència dels diputats i les diputades del PSC quan aquest tema arribi a Madrid i hagin de definir amb el seu vot si volen o no volen que Catalunya tingui seleccions esportives pròpies.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. Senyor Benach, demana la paraula per allusió i contradiccions?

El Sr. Benach i Pascual

Senyor president, jo li demanaré la paraula per contradiccions al final de la intervenció de tots els membres que ho han de fer, si em permet vostè, entre altres coses perquè hi ha hagut alguna intervenció que no sé si val la pena respondre, però és igual, en tot cas, ja ho faria al final de tot, que em sembla que és quan toca fer-ho. Però és que el senyor Sirera ha plantejat un tema que és absolutament incorrecte des del punt de vista parlamentari, i jo crec que s'hauria d'aclarir en aquests moments, entre altres coses perquè podria portar a confusió.

És a dir, l'article 140... Si m'ho permet, senyor president...

El vicepresident primer

Sí, sí, endavant, endavant, senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Hi insisteixo, això sense perjudici que després li demanaré la paraula pel tema de les contradiccions. L'article 140 del Reglament...

El vicepresident primer

Sens perjudici que vostè està prefigurant que hi hauran més contradiccions...

El Sr. Benach i Pascual

No, ja n'hi ha hagut –ja n'hi ha hagut.

El vicepresident primer

Ja ho sé, ja. Endavant, senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

L'article 140 del Reglament planteja que aquests temes s'han de tractar com un procediment legislatiu ordinari.

Quan diu això, fa referència a l'article 107 del Reglament, que diu, precisament, que s'ha d'obrir un període d'esmenes. Per tant, aquesta presa en consideració porta forçosament a obrir un període d'esmenes.

El vicepresident primer

Efectivament, senyor Benach. El procediment... Em sembla que també s'hi volia referir el senyor Boada, a això; en tot cas, si vol ell, li dono immediatament la paraula... Era aquesta precisió al senyor Sirera que això, en cas d'aprovar-se la seva presa en consideració, entraria dins del procediment ordinari, que, per tant, s'obriria termini d'esmenes i es presentarien esmenes, senyor Sirera.

Així, d'acord? *(Pausa.)* Gràcies.

En representació del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Casajuana.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Des de l'escó estant, senyor president... Bé, ha anat bé, aquest aclariment final, perquè, si no hagués sigut així, nosaltres... *(per raons tècniques, no han estat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador)*, no hauríem pogut votar a favor de la presa en consideració d'aquesta modificació de la Llei estatal.

A l'origen de la Proposició d'Esquerra hi ha la Sentència de la sala del contenciós administratiu del Suprem del juny del 2002, que anul·la dos articles del Decret 70/94, de 22 de març, pel qual es regulen les federacions esportives catalanes; el senyor Benach ha fet referència als articles afectats. A la pràctica, aquesta Sentència no té cap efecte immediat més enllà del simbòlic, ja que el Decret va ser anul·lat o posat entre parèntesis, perquè la Llei de l'esport catalana de l'any 88 no hi donava l'empenta, en aquestes facultats del Decret del 94.

El juliol del 99, el Parlament de Catalunya, recollint una aspiració àmplia del poble de Catalunya, una iniciativa popular avalada amb més de cinc-centes mil signatures, aprova la Llei de seleccions esportives catalanes, la qual, com també s'ha dit, no ha estat desenvolupada per cap decret, ni tan sols després del text únic de la Llei de l'esport aprovat pel Decret legislatiu 1/2000, del 31 de juliol. El motiu, de ben segur, que ha portat el Govern a adoptar aquesta postura prudent crec que haurà sigut que, a la tardor del 99, el president del Govern espanyol va presentar un recurs d'inconstitucionalitat contra l'article 19.2 de la Llei de seleccions catalanes, que fa referència que les federacions catalanes de cada modalitat esportiva són les representants del respectiu esport federat català a l'àmbit supraautonòmic.

Per nosaltres, hauria sigut més prudent esperar una sentència del Constitucional; no creiem que una llei d'aquest Parlament, ni de cap altre òrgan legislatiu, pugui condicionar o esmenar la plana a una sentència pendent del Constitucional. Però entenem que es poden explorar –i això vol dir la presa en consideració– les possibilitats de veure, en una futura conjuntura política, si hi ha, com a mínim, les majories parlamentàries que van permetre l'any 90, governant els socialistes, que hi ha-

gués un acord ampli amb què el nacionalisme moderat català i basc, doncs, van donar recolzament a la Llei vigent, a la Llei de l'esport espanyol, el 90.

Esquerra Republicana en aquell moment no va ser-hi present; em sembla que era dels pocs períodes en què no tenia una representació directa en el Congrés dels Diputats. Jo crec que una esmena d'aquesta Llei..., doncs, quantes més forces hi acumulem, fins i tot les que no hi eren presents el 90, seran benvingudes, però hem de tenir l'altura de mires de pensar amb una perspectiva espanyola, i seria ingenu per la nostra part, diríem, votar aquí un text, quedaríem tots tan «panxos», molt contents, però que no tingués cap viabilitat pràctica en l'àmbit de qui té la facultat d'aprovar-lo, que és el Parlament espanyol.

Per tant, nosaltres creiem que serà molt útil, si surt aviat, saber la posició del Constitucional, perquè, senyor Benach, vostè fa referència, en el text de la Proposta de resolució, a un tema, jo diria, molt voluntarista, quan al final, abans d'entrar a l'articulat, parla que «és, per tant, necessària una revisió de la legislació estatal i catalana en matèria esportiva, en el sentit de reconèixer la realitat actual del món esportiu català i aclarir i delimitar les competències de l'Estat i de la Generalitat de Catalunya». Escolti, això són paraules majors, això correspon al Constitucional. Nosaltres no ho resoldrem; nosaltres no ho resoldrem, no ens enganyem.

Jo el que voldria és, en tot cas, reduir les expectatives d'aquesta presa en consideració de cara al futur. És interessant entrar-hi, però no creem unes expectatives que frustrin el poble de Catalunya, perquè no es podrà avançar més si el Constitucional no es pronuncia sobre un tema que té obert.

I, per altra banda, dir que el tema de les seleccions catalanes –i això, parlant amb presidents de federacions catalanes, coincidim amb ells– és un tema que reclama gradualisme i acumulació de forces; no és un tema que solucionarem abans anant amb presses. Jo entenc el moment polític, i entenc, doncs, el nerviosisme que hi va haver quan va sortir aquesta Sentència a la primavera, i els moviments d'alguns grups que havien encoratjat la recollida de signatures, plantejant fins i tot la possibilitat de presentar-se a les eleccions al Parlament, i que això, lògicament, en els grups més directament concernits, doncs, porti una certa preocupació. Ho entenc en aquest sentit, en un sentit més aviat polític, més que no pas de viabilitat de modificar aquesta Llei.

Bé, per altra banda, ho repeteixo, les federacions catalanes estan fent una tasca important. En la Memòria del Consell Català de l'Esport corresponent a l'any 2001 –i el senyor Benach ha fet referència a algunes d'aquestes competicions de seleccions catalanes d'enguany–..., l'any 91 se'n van celebrar 128, de competicions de seleccions catalanes d'àmbit internacional, certament amistoses o no oficials. I avui s'ha anunciat el proper partit Catalunya - Xina del 28 de desembre. Molt bé. Jo crec que és per aquí, treballant en el que són les categories de formació, acumulant forces, demostrant capacitat organitzativa, donant a conèixer els nostres esportistes a nivell internacional..., i esperar que quan hi hagi la sentència del Constitucional, doncs, es pugui avan-

çar. I ben segur que, si la sentència és positiva, obligarà automàticament a una revisió de la Llei espanyola.

Mentrestant, explorar possibilitats de consens més amplis? Crec que està perfectament obert, i per això hi votarem a favor.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Casajuana. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Bé, jo ja avanço, doncs, com és evident, que el nostre Grup hi votarà a favor, i no podia ser d'una altra manera, doncs, des d'un partit nacionalista. I votarem «sí» en coherència amb la nostra trajectòria, tant política com de Govern. I crec que s'ha demostrat: la implicació que vam tenir amb la iniciativa legislativa popular, fent recollida de signatures, aportant quantitat de fedataris, crec que això també ho avala, així com també les polítiques que s'han dut des del Govern, amb els ajuts, doncs, a clubs i associacions, de promoció, de tecnificació, d'alt rendiment, a les mateixes federacions, que també serveixen, doncs, per a les seleccions esportives catalanes, encara que sigui per a competicions amistoses; o també, aquests dies, un tema important, que és la constitució de la Fundació de l'Esport Català, per ajudar la internacionalització del nostre esport. Un altre avenç que també s'ha fet, per al proper mes d'abril: la I Conferència de Països Esportius, que es farà aquí a Barcelona, que hi participaran representants del Quebec, de Flandes, del País Basc. Bé, tot això és el que està fent el Govern, en aquests moments, per potenciar...

També, per què no?, per què no esmentar-ho?, s'ha comentat aquí: els documents d'autogovern, tot i que crec que avui no toca, però, senyor Boada, dels quatre presentats, l'únic que parlava de seleccions esportives catalanes era el que va presentar el Grup de Convergència i Unió. O una altra cosa: la conferència del conseller en cap de la setmana passada; també vam parlar de seleccions esportives. Per tant, crec que tot això està en coherència...

El senyor Benach ho ha dit, i jo ho repeteixo: que Catalunya és un país esportiu, no hi ha cap mena de dubte, històricament i en l'actualitat. I això ho avalen, a més a més del llistat d'esportistes que ha dit ell, aquests més d'onze mil clubs i associacions esportives que hi ha al nostre país, i també aquests dos terços dels ciutadans i ciutadanes del nostre país que practiquen esport habitualment.

Per tant, dintre de tot aquest context, que és el que podem dir que és el món esportiu, es destil·la un sentiment d'autoestima nacional. I no sols aquí, i no sols aquí. En l'esport, cada vegada més, cada vegada més. I no és d'ara. Això és de sempre. Potser perquè en l'esport era l'àmbit on aquests sentiments es podien traslluir més en èpoques passades. Potser ve d'aquí. Però aquest sentiment hi és.

Jo, guaiti, recordo –i això..., el senyor Casajuana potser hi era– que, tot just constituïts els primers traspas-

sos de la Generalitat, els primers traspasos que hi va haver-hi, que van ser els d'esports, l'octubre de l'any 81, en un acte que hi va haver al Palau de la Generalitat –que va ser, crec, el primer acte que hi va haver de consells esportius–, allà hi va haver moltes intervencions de gent d'arreu del país, i allà ja va sortir la reivindicació de les seleccions catalanes, de tornar a recuperar les seleccions catalanes. Per tant, aquest sentiment, com dic, ve de lluny, i ve de la societat, de la societat esportiva d'aquí, de casa nostra.

Bé, aquí s'ha parlat d'autogovern. Senyor Boada, jo crec que no podem comparar-ho amb l'autogovern, amb la renovació de l'Estatut, amb un nou estatut, perquè les federacions són entitats privades. I, per tant, nosaltres el que estem demanant, si de cas, és autogovern per a les entitats privades, perquè ells puguin tenir la llibertat d'associar-se o no associar-se, o competir o no competir. No són els estaments públics, sinó les entitats privades.

Senyor Sirera, jo..., això de dir: «Bé, això, el que es busca és un enfrontament entre Catalunya i Espanya.» Jo no hi estic d'acord. Mireu-vos-ho des de l'àmbit esportiu. El senyor Curto ha practicat esport tota la vida. (*Veus de fons.*)

Jo crec que si aquí hi poden haver esportistes que, apel·lant als seus sentiments, puguin escollir –com passa a altres països– competir sota uns símbols estatals, espanyols, o nacionals d'aquí de Catalunya, es pot fer. I si tenim el doble d'esportistes que poden participar en competicions internacionals, molt millor. Amb la llibertat de cadascú de poder competir amb qui cregui..., que és el que està passant en altres països. A més a més, per exemple, cada federació, com a entitat privada, té la seva organització. I no cal que sigui un estat..., per participar-hi. Hi han federacions que no, per exemple, el mateix futbol. Al futbol, hi participen equips que no són estats.

Per tant, en aquest..., vull dir, tenim possibilitats, i crec que és tocar de peus a terra i ser realista. Una altra cosa és que es vulgui. Miri, des que es va aprovar la Llei del 90, el Govern de Catalunya ha intentat moltes vegades anar intentant modificar puntualment la Llei. L'any 95 ja es va intentar. I, amb el Govern del Partit Popular –any 97 i 98–, es van modificar alguns aspectes, que beneficien substancialment el món de l'esport, en general de l'Estat, però també d'aquí a Catalunya. El que passa és que no va acabar de satisfer, i l'any 99, la mateixa UFEC –Unió de Federacions Esportives de Catalunya– va presentar un altre esborrany de projecte per tal que fos tramitat, cosa..., que no va ser aprovat i que, per tant, doncs, no va poder tirar endavant.

Però, vaja, senyor Casajuana, estem acostumats que no pugui tirar endavant, però un bon esportista ha de ser constant. I, per tant, crec que la constància que hi ha, doncs, d'anar tirant, i anar-ho intentant, crec que és positiva.

I ja per acabar, jo el que voldria dir és, doncs, que, bé... No, un altre incís, abans d'acabar..., em deixava... Quan vostè ha parlat, senyor Sirera, que hi han esportistes que se'n van a altres regions, és clar, hem de tenir en compte el volum de modalitats esportives que es practica a

Catalunya, que són més de seixanta –hi han més de seixanta federacions, aquí–... Que altres autonomies en toquen molt pocs, d'esports i, per tant, poden dedicar molts més recursos a aquells esports, i poden estar a un nivell superior, i això fa que esportistes d'elit puguin anar a les altres autonomies. Però, és clar, a nosaltres el que ens convé més és la quantitat, més que la qualitat. El que interessa, per mi, i crec que a tothom, és que com més gent practiqui l'esport molt millor.

Per tant, com li deia, senyor Casajuana, amb aquest posicionament, doncs, que vostè ha fet, de donar suport en aquesta presa en consideració..., bé, jo, si ho diguéssim en termes escolars, diria que «progressen adequadament», perquè el mes de juny, en les mocions que vam debatre aquí, només tenien ganes de participar en categoria juvenil. Ara, avui, ens diuen, ja, que volen participar en totes les categories. Jo, com que és pretemporada, ho veig bé, però n'estic segur, que, quan vingui la veritat, la competició oficial, quan s'hagi de votar de veritat, suposo que els dirigents del seu club potser renunciaran a la categoria i tornarem jugar a la categoria juvenil. Espero que no sigui així pel bé de l'esport català.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Micaló. Senyor Benach, deu demanar la paraula anunciadament per contradiccions, oi?

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Efectivament, per contradiccions.

El vicepresident primer

Un minut.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies. Jo, d'entrada, estava temptat de contestar al senyor Boada, en relació amb aquest tema d'autogovern, de si han pactat Esquerra i Convergència... Escolti: és igual, miri. Com que vostè no ha entès res, i el que estem parlant és una altra cosa –estem parlant de seleccions nacionals, estem parlant d'esport–, doncs, si vostès no demostren una actitud una miqueta més diferent, en aquesta qüestió, no val la pena ni entrar en el debat.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Senyor Sirera, miri, jo, és que... Ni per activa ni per passiva, és igual. Nosaltres no volem anar contra Espanya. No és l'objectiu d'Esquerra Republicana que hi hagin seleccions catalanes que juguin un partit de futbol contra la selecció espanyola. No és això. És una cosa tan simple i elemental com que aquest, que és un país, esportivament –i això ho he justificat, tècnicament, des de baix fins a dalt–, que té tota una estructura esportiva al darrere, vol tenir-la sencera. I sencera, què vol dir? Doncs, poder participar en competicions internacionals. Normalment. Ja està. Llavors, aquí només hi han dues opcions. La primera: tenir seleccions catalanes que competeixin com un país normal, un país es-

portiu normal, en competicions internacionals. Segona: la de no deixar-les tenir, per tant, la de prohibir-les. Apunti-s'hi.

(*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*)

El president

Té un minut, senyor diputat.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Únicament per dir-li, al senyor Benach, que el fet que jo hagi dit que Esquerra Republicana pretén que Catalunya pugui enfrontar-se a Espanya, o Espanya a Catalunya, en el terreny esportiu, no és un invent d'aquest portaveu del Grup Popular. El mateix senyor Jordi Portabella, del seu partit, ho va manifestar claríssimament en el debat de les seleccions esportives. Per tant, senyor Benach, no és pas una intuïció política que pugui tenir aquest diputat del Grup Popular, sinó que és el seu portaveu, en l'anterior legislatura, que va deixar claríssimament definit que aquest era l'objectiu i la voluntat d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El president

Moltes gràcies. Passem, per tant, ara, a la votació de la presa en consideració de la proposta de resolució que acabem de debatre.

Comença la votació. (*Remor de veus.*)

Ha estat aprovada per 115 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Designació d'un membre del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra (tram. 284-00014/06)

Prego a les senyores i als senyors diputats un moment d'atenció, perquè el vuitè punt de l'ordre del dia és la designació d'un membre del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra. (*Pausa.*)

Prego a un senyor secretari que llegeixi la proposta de candidat. Prego a la senyora secretària primera que així ho faci.

La secretària primera

«Maria Dolors Nadal i Aymerich, portaveu del Grup Popular al Parlament de Catalunya, d'acord amb allò que preveu el reglament de la cambra i atesa la renúncia de la senyora Marta Vila com a representant del Partit Popular de Catalunya al Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra, proposa com a nou representant en l'esmentat Consell, el senyor Javier Basso i Roviralta, tot adjuntant el seu *currículum vitae*.

«Palau del Parlament, 23 d'octubre.»

El president

Prego a les senyores i els senyors diputats si tindrien inconvenient que s'aprovés per assentiment. (*Remor de veus.*)

No hi ha cap inconvenient, i, per tant, la proposta que sigui aprovada per assentiment quedarà en acta i consència.

————— **Interpellació al Consell Executiu sobre la situació de caos generalitzat provocada pels aiguats del mes d'octubre de 2002** (tram. 300-01020/06)

El següent punt, el novè, és la interpellació al Consell Executiu sobre la situació del caos generalitzat, provocada pels aiguats del mes d'octubre del 2002. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura..., que té la paraula. (*Remor de veus.*)

Prego als senyors diputats que aquest caos actual l'aclareixin i l'esbaldeixin immediatament. (*Remor de veus.*)

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies...

El president

Un segon, un segon, senyora diputada. (*Pausa.*) Pot començar.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. No sols per donar-me l'ús de la paraula, sinó per intentar aconseguir un estat de soroll ambiental que em permeti d'exposar el que a mi em sembla, doncs, un dels temes més importants a debatre en la sessió plenària d'avui, si tenim en compte que és el reinici de l'activitat d'aquesta cambra de representació democràtica després de l'estiu, i que, per tant, no pot passar desapercebut, o sense tractar-se, un dels temes que més han afectat el territori català, molts milers de persones que viuen a Catalunya, i ha provocat problemes molt i molt seriosos en infraestructures vitals per al nostre país..., que vol dir les pluges intenses –molt intenses– que hi ha hagut durant tot l'estiu i de manera molt i molt especial, doncs, el mes de setembre i el mes d'octubre, a la zona del Baix Empordà.

(*El president s'absenta de la sala i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

M'agradaria començar dient, per tal de buscar un recurs que m'ajudi a exposar amb rapidesa que no estem davant d'un fenomen nou..., i és que suposo que tothom recorda i tothom té al cap –o l'ha sentit alguna vegada– una cançó cantada per en Raimon, que diu: «Al meu país, la pluja no sap ploure, qui portarà la pluja a escola...», etcètera, que no fa altra cosa que fer-se ressò d'una saviesa popular, que ve a dir que, certament, vivim en l'àmbit mediterrani, que a l'àmbit mediterrani el règim pluvial és un règim molt inestable, molt irregular i, per tant, que podem tenir mesos de sequera intensa i tempestes d'una important intensitat, sobretot a la primavera, i molt especialment a final d'estiu i a la tardor.

Explico això perquè no em sembla resposta adequada –i tampoc no està aquí, per contradir-me– que el Molt

Honorable President de la Generalitat digui que, com que això passa a tot arreu i plou a tot arreu, doncs és què hi farem, perquè em sembla que la resignació no pot ser mai una actitud d'un bon governant.

Per tant, primera qüestió que m'agradaria dir, en aquesta interpellació, és: «Escolti'm, que en aquest país es produeixen de tant en tant xàfeces intenses –«localment intenses», que en diuen els meteoròlegs–, i que poden arribar a tenir una intensitat molt important, que poden provocar problemes, sobretot en les zones d'escorrenia de tota mida –per tant, torrents, rieres, rius i altres indrets–, és una cosa que se sap des de fa molts i molts de segles.»

Si amb anterioritat no s'ha sigut capaç de resoldre-ho, és evident que un esperava que, quan el govern fos més proper, és a dir, que hi hagués govern a Catalunya, i quan els mitjans tècnics ens ho permetessin, aquestes coses no succeïrien. Vint-i-tres anys després del govern recuperat, vint-i-tres anys després de govern de Convergència i Unió, ni hem creat un servei específic per estudiar aquest fenomen climatològic tan i tan específic –tot i que nosaltres ho hem proposat en més d'una ocasió, i en el debat de la Llei de meteorologia–; ni s'ha fet un pla de prevenció d'avingudes i de riuades com cal, com convindria en un país..., que li succeïa sovint; ni s'ha delimitat el domini públic hidràulic; ni s'ha fet la cartografia i la planificació dels espais fluvials adequats; ni s'han determinat quines zones són veritablement inundables del conjunt del nostre país, per desplaçar-hi activitats que poden sortir-ne afectades; ni han aconseguit homologar el Pla d'actuació en matèria de protecció civil, anomenat l'Inuncat; ni s'ha donat compliment a la Llei d'aigües, que parla específicament..., i que obliga que no s'afectin zones que puguin ser inundades, i per tant, que es protegeixi la seguretat de les persones i dels béns; ni s'ha fet cas a les recomanacions del Síndic de Greuges, que, evidentment, els ha suspès en aquest camp; ni s'ha sigut capaç d'aturar l'ocupació d'espais que són clarament inundables, i que els avis ho saben perfectament, més enllà de les normes urbanístiques i dels plans territorials; i, a més a més, en les coses que s'han construït de nou, s'han comès errors gravíssims, que han fet que la situació de risc, en cas de pluja intensa, no sols no disminueixi, sinó que augmenti.

I, per tant –després en parlarem, si tenim temps, amb més deteniment–, l'autopista C-32 n'ha estat un exemple paradigmàtic, d'una obra feta pel Govern de Catalunya, en etapa democràtica, amb tots els mitjans tècnics, amb tots els mitjans més avançats de construcció..., i que, en canvi, lluny de resoldre problemes, en provoca, perquè no s'ha fet tenint en compte una cosa tan i tan coneguda, per totes les generacions d'aquest país, que és que de tant en tant plou intensament.

Ara bé, de totes aquestes coses que he mencionat, en parlarem si tenim temps, però a mi el que m'interessa..., parlar, de manera molt concreta, és que, si en un moment determinat diuen que la talla humana de les persones es valora per com es comporten en moments difícils, la capacitat de govern, l'eficàcia d'aquest Govern, la resposta a atendre els problemes dels ciutadans d'un govern, s'ha de demostrar en moments com aquests.

I el que els hem de dir –i si hem titulat la interpellació, doncs, sobre la situació de caos generalitzat...–, el que hem de dir és que el que no pot ser és que vint-i-tres anys de govern de Convergència i Unió ens hagin portat a una situació en la qual, lluny de sumar esforços, d'actuar de manera lleial al conjunt d'institucions, que tots els servidors públics es posin a disposició dels afectats, que quan es produeix un problema no tinguem milers de persones en una situació d'indefensió en les autopistes durant hores i hores, lluny de l'actuació conjunta dels departaments d'Interior, dels departaments de Política Territorial, dels departaments de Medi Ambient, lluny de respondre i tranquil·litzar la població, l'actual govern de la Generalitat ha cregut molt més convenient i necessari iniciar, quan encara no s'havien tret ni tan sols les aigües de les cases, un debat sobre si la culpa és de l'Ajuntament, la culpa és de la Generalitat, i un intercanvi o un encreuament de desqualificacions i d'actituds deslleials que no tenen qualificatiu possible.

I, per tant, que, en un xàfec de finals d'estiu, certament intencional i important, 260 litres per metre quadrat no és una quantitat menor, i, per tant, jo ja els ho reconec, això, però, s'hagi produït tal quantitat d'inoperància, descoordinació, disbauxa i caos, denota la incapacitat d'aquest Govern, no només per no haver utilitzat cap dels mitjans de prevenció que aquest tipus de coses haurien de tenir en aquests moments, sinó per una extraordinària descoordinació i esgotament, i una extraordinària ineficàcia, i una extraordinària incomprensió envers les preocupacions dels ciutadans, que, insisteixo, no té qualificatiu possible.

Aquest país –o aquesta comunitat autònoma, si parlem de comunitat autònoma– no té, com tenen altres comunitats autònomes que han tingut competències més tardanes, cap pla que prevegi això. No té, ni tan sols, homologat, perquè ha estat incapaç de determinar quines són les seves zones inundables i de delimitar el seu domini públic hidràulic, el pla que preveu l'actuació del Govern en matèria d'inundacions, i que es diu Inuncat. Però en canvi sí que té consellers que, lluny d'entonar en moments determinats, doncs, si més no un cert *mea culpa*, quan està clar que determinades infraestructures no han respost i no s'han comportat com caldria esperar, construïdes fa només una dècada, lluny d'entonar un cert *mea culpa*, el que fan és carregar, insisteixo, contra ajuntaments que estan en aquells moments passant per situacions molt difícils, que estan intentant reubicar persones que no poden romandre en les seves cases, que estan intentant atendre les persones que s'han quedat aturades en el conjunt de les carreteres afectades per aquest cas.

Per tant, s'ha produït una actitud per part del Govern de la Generalitat, i molt especialment per part d'un dels consellers, en aquest cas el conseller d'Obres Públiques i Política Territorial, l'honorable senyor Felip Puig, present avui aquí, en aquesta cambra, que és difícil que es pugui entendre en una mínima concepció de lleialtat institucional i d'allò que demanen els ciutadans, que és celeritat en l'actuació, seguretat en les afirmacions, proposta de solucions i garanties que es faran tots els possibles perquè aquests fets no tornin a succeir.

Lamento extraordinàriament haver de fer avui aquesta interpellació, i l'hem fet amb caràcter d'urgència perquè creiem que, certament, els milers de persones que es van quedar aturats a la C-31, els milers de persones que van haver de deixar els seus habitatges i que van perdre tots els béns que tenien en els seus habitatges, els centenars de persones que encara avui no han pogut retornar a les seves «vivendes» habituals o a les seves llars habituals, el caos que es va provocar en el conjunt de la xarxa de comunicacions, el caos que es va provocar en l'aeroport, el caos que es va provocar en el conjunt del país, no ha donat pas la sensació que tinguéssim un govern que estava disposat a resoldre amb eficiència i amb eficàcia aquestes situacions, ans al contrari: hem tingut, malauradament, novament, la sensació d'un govern que s'instal·lava –i avui el president ho ha tornat a fer– en la resignació que «a tot arreu plou, i, per tant, ves què hi farem».

El vicepresident primer

Senyora Tura...

La Sra. Tura i Camafreita

Acabo...

El vicepresident primer

...ja ha acabat el seu temps.

La Sra. Tura i Camafreita

...acabo dient només una sola frase. De fenòmens climatològics, n'hi han de més greus que els que hi ha en el Mediterrani, per exemple els ciclons en determinades zones d'Amèrica; hi han evidentment mesures que ho resolen i que eviten els danys a les persones, per exemple en el cas d'alguns estats d'Estats Units; hi han altres països que certament no tenen mitjans i en pateixen molt les conseqüències. Catalunya ha de triar quin vol: si el model de país modern capaç d'evitar aquestes situacions o el model de país no avançat i no desenvolupat en el qual la resignació porta sempre a la catàstrofe.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Tura. Per al torn de resposta, té la paraula el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Felip Puig.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats... En primer lloc, deixin-me que els digui que debatré les causes, els efectes i les mesures que cal adoptar amb relació a un fenomen complex i delicat com el dels aiguats que ha patit el nostre país, i molt específicament, en les darreres setmanes, la zona del Baix Llobregat, entenem que requereix un tractament molt més extens que el que li podem donar a partir d'una interpellació com la que avui substanciem. I més difícil –els ho haig de dir molt sincerament– que se'n fa davant de la inconsistència de la interpellació que s'ha presentat, davant de la manca

d'arguments i de paràmetres, i d'aspectes sobre els quals es pugui substanciar alguna de les rutinàries, ja, manifestacions que estem acostumats a sentir de tant en tant per part de l'oposició, en aquest cas, per part del Partit Socialista.

(La vicepresidenta segona substitueix el president en la direcció del debat.)

És aquest el motiu, per donar major consistència a resoldre la problemàtica i a parlar sobre què és el que va passar, per què vàrem ser els consellers d'Interior, el conseller de Medi Ambient i jo mateix els que ens vam avançar a qualsevol altra iniciativa parlamentària al respecte i vàrem ser nosaltres els que vàrem sol·licitar urgentment la compareixença davant la comissió parlamentària que el Parlament determini per donar explicacions sobre tot això referent als aiguats d'aquest mes d'octubre; compareixença que, si no m'equivoco, senyor president, està prevista per a la setmana vinent, per al dia 6 de novembre.

Deixin-me que els avanci, però, que el govern de la Generalitat ha iniciat un estudi amb profunditat de la situació que s'ha produït. És a dir, que, més enllà de responsabilitats concretes de les administracions, volem conèixer amb detall, i coneixerem, què és el que va passar, per què va passar i què és el que es pot fer per evitar que es tornin a repetir en el futur les disfuncions que es van produir. Els resultats d'aquest estudi es faran públics en l'esmentada compareixença, així com totes les explicacions que el Govern hagi de donar al respecte; per descomptat que les senyores diputades i els senyors diputats en tindran informació puntual i extensa.

Però abans d'introduir una primera relació i una descripció dels fets, deixin-me que situï breument... –i això no és cap excusa ni justificació–, sí que contextualitzi el problema que ha patit i que pot patir Catalunya en el futur.

I és que el debat sobre la forma de donar resposta al desafiament de les catàstrofes climatològiques avui és obert a tot Europa. Sense anar més lluny –i deu ser casualitat, l'oportunitat, dolenta–, durant aquest darrer cap de setmana al nord del continent i a les Illes Britàniques s'ha viscut una emergència provocada en aquest cas per un temporal de vent que s'ha cobrat més de vint-i-cinc vides –no a Sud-amèrica, senyora Tura, a la Gran Bretanya i al centre d'Europa–; per no parlar ni recordar les inundacions que, al centre d'Europa, aquest agost, varen causar importantíssimes damnificacions o que, al sud-est de França, aquest mes de setembre, varen també cobrar-se vides humanes.

Hem de tenir present que a Catalunya la incidència dels aiguats es veu a més agreujada pel seu caràcter sobtat, fortament localitzat, producte d'uns fenòmens meteorològics, d'unes condicions geogràfiques específiques, que, com ha passat aquest mes d'octubre, provoquen normalment, no amb aquesta intensitat, però, entre el final de l'estiu i l'inici de la tardor, pluges que en àmbits geogràfics reduïts poden tenir una gran intensitat.

Els dies 8, 9 i 10 d'octubre va ploure amb caràcter extens a tot el país però d'una manera molt intensa a la zona del Baix Llobregat, al delta del Llobregat. L'esta-

ció meteorològica de Catalunya a Viladecans va registrar una intensitat total aquests tres dies de 225 litres per metre quadrat; l'estació de Begues, 186 litres per metre quadrat; l'alcalde de Castelldefels, en una carta adreçada als seus veïns, concreta que es van registrar al llarg d'aquests tres dies més de 320 litres per metre quadrat en algun punt del seu municipi. Viladecans, Begues, el Parc Natural del Garraf, Sant Pere de Ribes, Vilanova i la Geltrú..., precipitacions molt importants, que en alguns dels casos han superat el 40 i fins i tot el 50% del que plou durant tot l'any, escassament en poques hores, fet que va provocar, evidentment, una situació de superació de les condicions normals d'evacuació d'aquestes avingudes.

La magnitud d'aquestes xifres, que, evidentment, coneixeran amb tot detall en la comissió esmentada, fa que –i explica– s'hagin produït inundacions i disfuncions en les infraestructures de comunicació i transport, que, com s'està demostrant a qualsevol altre país d'Europa, es veuen sotmeses a una pressió, repeteixo, climatològica excepcional.

Per tant, vull manifestar molt rotundament que no es pot parlar de caos generalitzat. Va haver-hi un funcionament irregular d'alguns serveis, en alguns casos comprensibles ateses les circumstàncies meteorològiques, i problemes d'inundacions en indrets sotmesos ja a una especial intensitat de pluja, ja per si terrenys inundables, i a més a més recordant que quinze dies abans s'havien produït, també amb la mateixa intensitat, en el mateix lloc, pluges que tenen un caràcter de recurrència, estadísticament parlant, de dos-cents anys.

Per tant, repeteixo, la zona que va entre el municipi de Castelldefels i el delta del Llobregat fins el Prat, a l'aeroport del Prat, un territori que ha estat en els darrers segles guanyat al mar per sediments dipositats pel riu, una zona d'aiguamolls que, a més, en els darrers decennis, ha passat a ser un espai densament ocupat, no és estrany que s'hi produeixin –i que fins i tot la història ens recordi que s'hi produeixen i s'hi han produït– inundacions de forma recurrent. Des del segle XII es té constància que els deltes s'inunden, senyora Tura; només el segle passat n'hi va haver un centenar, d'inundacions: sis inundacions catastròfiques en un mateix any, l'any 1907. És una zona inundable i, segons els càlculs climàtics, entre els dies 12 de setembre i els dies 8, 9 i 10 d'octubre, les pluges ocorregudes en aquests dos episodis només es podrien produir un cop cada dos-cents anys.

Dit això, que és una estricta constatació, vull descriure també, des d'un punt de vista molt sintètic, quines són les disfuncions que van ocórrer. Es van produir talls de subministrament elèctric a Gavà, a Castelldefels, a Sitges, que van patir interrupcions entre quatre i cinc hores. Va funcionar, creiem que amb normalitat, el dispositiu del Pla d'actuació davant d'incidències, en aquest cas, elèctriques que preveu el Decret 2001.

En l'àmbit del ferrocarril, i pel que fa a la xarxa de Ferrocarrils de la Generalitat, es van produir incidències en la línia del Llobregat - Anoia, a l'alçada de les estacions del Gornal i de Sant Josep, i també entre Palerà i Sant Vicenç dels Horts.

A les línies de metro de la ciutat de Barcelona i de la seva regió metropolitana, la línia 1, a l'estació de Rambla Just Oliveres; la línia 2, a l'estació d'Artigues; la línia 3, a l'estació de Maria Cristina; la línia 4, en diferents estacions, i la línia 5, a l'estació de la plaça de Sants, van patir diferents incidències, l'estudi de les quals ens ha portat a concloure que només tenen una necessitat d'actuació estructural per evitar situacions similars en el futur dues estacions –l'estació de la rambla Just Oliveres i l'estació de la plaça de Sants–, que recomanen l'adopció de mesures estructurals per evitar aquests problemes puntuals.

Sense anar més lluny, també la xarxa ferroviària de Renfe, entre els dies 9 i 10, va patir problemes, sobretot a Gavà i Castelldefels, però també alguns problemes puntuals a la resta de les línies que, entre el delta del Llobregat i el Garraf, o també a Sant Vicenç de Calders, o la línia Cerdanyola - Manresa, van patir desperfectes.

A l'aeroport, el centre de control aeri de la Regió Est, de la regió on s'inscriu Catalunya des d'un punt de vista de control aeri, un centre de control construït l'any 79 però renovat i reforçat l'any 88, va patir unes inundacions que, amb la construcció de les noves instal·lacions que estan en aquests moments en marxa, és previsible que quedin d'alguna manera també, solucionades en el futur.

I finalment –acabo aquesta relació–, la inundació de la C-31, de l'autovia, que es va produir en aquest cas per una capacitat insuficient de desguàs del canal de la Vidaleta, atesa l'excepcionalitat de les pluges, així com també pel fet que el desguàs final en l'aiguamoll del Remolar estava obturat i no va poder permetre un desguàs correcte d'aquestes pluges tan excepcionals. Els drenatges estan sent revisats, i esperem que no es tornin a produir situacions com les viscudes, tant pel que fa a la millora de la xarxa de drenatges al voltant de l'autovia com pel fet que el mes de gener AENA licitarà i endegarà les obres de modificació de l'autovia en aquest tram, al voltant de l'aeroport; i, per tant, també, en el nou disseny de l'autovia ja està previst que no tingui els punts sotmesos a baixes cotes susceptibles de ser inundables.

I, pel que fa a la inundació de la C-245 i de la C-32, és a dir, l'autopista, l'estudi que hem endegat i que tenim –i que serà posat a disposició de tots els diputats i diputades en la propera Comissió– conclou que la inundació es va produir, principalment, per la manca d'una xarxa de col·lectors d'aigües pluvials que garantís el drenatge corresponent.

En aquest sentit, és d'interès municipal i de la Generalitat dotar d'una xarxa de col·lectors que evitin la circulació superficial d'aigües pluvials, avui encara sense resoldre, per la part més baixa del barri de Montemar, a Castelldefels, així com també s'ha de resoldre d'una manera urgent la construcció i posada en servei del col·lector que, a l'alçada del barri de Can Aymerich, ha de donar sortida a les aigües que avui, encara, s'hi acumulen.

En aquest sentit, vull recordar que jo, com a conseller de Medi Ambient, senyora Tura, el 25 d'octubre de l'any 2000, vàrem signar amb l'Entitat Metropolitana

de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus un conveni des de l'Agència Catalana de l'Aigua que preveu algunes de les actuacions en aquesta zona entre les quals també el col·lector de Bellamar –que executarà l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus–, així com també el col·lector que, de Can Aymerich i la baixada de la platja, executarà l'Ajuntament amb un ajut del 25% per part, en aquest cas, de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Aquests són els fets que es van produir entre els dies 8, 9 i 10 d'octubre, i el que els puc avançar, senyores diputades, senyors diputats, és que el Govern de la Generalitat està fent i ha estat fent en el passat –en els mesos i anys passats, l'ha fet– un esforç molt important per millorar la prevenció, i, en aquest sentit, la creació del Servei Meteorològic de Catalunya, però també, la instal·lació de nous radars que ens han de permetre una millor tecnologia i modelització de les avingudes i dels fenòmens meteorològics que se'n produeixen; els criteris urbanístics que, des de l'Agència Catalana de l'Aigua, hem impulsat en els darrers mesos per garantir que no es produeixin determinades ocupacions, des d'un punt de vista de planejament urbanístic també, dels llits fluvials; l'impuls avui només mancat de l'estudi corresponent a les zones que corresponen a la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, de les zones inundables a Catalunya, aprovat des de fa més d'un any i mig i que està pendent de ser homologat, com vostè deia, senyora diputada, precisament perquè manca encara el mateix estudi similar en la zona de les conques de l'Ebre...

La vicepresidenta segona

Senyor conseller...

El conseller Política Territorial i Obres Públiques

...Ja acabo, senyora presidenta. També esforços importants en la planificació, com s'estan tirant endavant els plans territorials, els plans directors i aquesta delimitació de zones inundables, i mesures de correcció de les situacions que avui encara heretem des del passat, com estem donant suport els ajuntaments perquè contemplin i completin les seves xarxes d'evacuació, i altres actuacions com les que hem fet i que avui ens poden permetre, per exemple, dir que amb aiguats similars als que es varen produir ara fa dos anys, a la zona del Vendrell, al torrent del Lluç, van funcionar perfectament i hem anat avançant en millorar les situacions de seguretat i de prevenció davant d'aquestes actuacions.

Resignació? No, senyora Tura, treball intens. Demagògia per part del Govern? Tampoc.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora diputada Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, honorable conseller. Li he d'agrair, certament, que el to que ha tingut avui aquí en aquesta cambra hagi estat diferent del que

va tenir els dies en què l'aigua inundava Castelldefels i Gavà. Li ho he d'agrair, perquè si alguna cosa ens ha portat a presentar aquesta interpellació ha estat, precisament, que aquests exemples que posen vostès sobre zones d'Europa en les quals han passat problemes importants amb aigua aquest estiu, la diferència ha estat que, fins i tot des de lluny i des d'aquí, s'ha vist com hi havia un govern que hi posava tots els mitjans i intentava que els danys fossin tan pocs com fos possible i sumava esforços per tal de resoldre la situació, cosa que no va ser el cas d'aquí a Catalunya, raó per la qual –raó fonamental– hem presentat aquesta interpellació.

S'ha quedat mai vostè, senyor conseller, enganxat en una autopista, amb neu o amb aigua, amb la sensació que no sap què li passarà durant hores i hores? Ha tingut mai la sensació que l'aigua se l'emporta? Ha vist com li buidaven, l'aigua i el fang, el seu habitatge? Ha tingut la sensació que el món s'acabava? Ha patit com un usuari o com un habitant de qualsevol indret de Catalunya?

Per tant, fins que no fem aquest exercici, fins que no ens colloquem en la pell d'aquells que estaven en la C-31 durant més de set hores sense saber si se'ls emportaria o no l'aigua, no ens pot dir, de cap de les maneres, que la interpellació és inconsistent i rutinària, i que les crítiques que fem són inconsistentes i rutinàries.

I no pot donar com a resposta, després de vint-i-tres anys de governar aquest país i després de tenir un règim pluvial que –vostè mateix ho ha dit– no és diferent al que hi havia fa cent anys, ni dos-cents anys, ni tres-cents anys, que ha sigut sempre el mateix, i, per tant, el dia que van fer-se'n càrrec sabien perfectíssimament que a la zona de Catalunya queien xàfecs a la primavera i a la tardor, i alguns eren intensos, que ens digui que «hem iniciat un estudi», i que «ara estem mirant què es pot fer per evitar o per mirar que això no torni a passar». Això ho ha dit vostè aquí –això ho ha dit vostè aquí.

Miri, fa deu anys vostès van fer una autopista en aquesta zona. Els deltes s'inunden –vostè ho ha dit–, en aquesta zona del Delta, en contra de la voluntat d'alguns veïns i tal. Doncs, les obres d'aquella autopista varen incloure un calaix que arrencava des d'una banda, la banda de la muntanya, que no tenia continuïtat a l'altre costat i per tant no travessava ni la línia fèrria ni l'autovia, i que, evidentment, no es perllongava cap el mar i no portava cap enlloc. S'ha hagut de mantenir cega l'entrada d'aquest calaix, perquè si no es mantenia cega l'entrada d'aquest calaix el que aconseguíem és que tot això inundés. I aquesta autopista construïda fa deu anys per un govern democràticament escollit, en un país avançat i que es diu «modern», no tenia ni un sistema de desguàs que recollís la pròpia aigua de la mateixa autopista.

Per tant, no ens pot dir, vint-i-tres anys després, d'un fenomen meteorològic que coneixem perfectament, que el que hem de fer és adaptar les infraestructures i adaptar l'urbanisme, i adaptar les normes perquè no s'inundin i no hi hagin més ciutadans que tinguin la sensació de mort imminent, que és la sensació que un té quan es troba al mig d'una situació catastròfica

d'aquestes característiques. No pot sortir avui, el representant del Consell Executiu de la Generalitat, a dir: «Hem iniciat un estudi. Hem de mirar què es pot fer per intentar que això no torni a passar.»

I, certament, jo no li he parlat de vides humanes, i a vegades els danys materials són molt importants, però només fa dos anys que n'hi van haver. Jo no les he volgut mencionar, perquè no vull convertir aquesta interpellació amb una situació de dramatisme més enllà del necessari. Pretenc dir que els ciutadans de Catalunya saben perfectament que a Catalunya, de tant en tant, cauen xàfecs. Però segurament el que esperaven aquests ciutadans era veure el seu Govern ben a prop, i no pas el seu Govern intentant passar les puces a una altra administració, intentant treure's les culpes de sobre, perquè la culpa és molt negra i ningú la vol.

I l'única cosa que jo puc fer, avui, és agrair-li que hagi rectificat en aquesta cambra i que hagi dit que els col·lectors que s'han de construir són fruit d'un conveni entre l'Agència Catalana de l'Aigua i l'Entitat Metropolitana –per tant, que hi té a veure la Generalitat–, o fruit d'un conveni entre l'Ajuntament i l'Agència Catalana de l'Aigua –i per tant, que hi té a veure la Generalitat–, i no hagi tornat a cometre l'acte de deslleialtat, i que a la vegada vol dir d'insolidaritat quan es produeix una catàstrofe en un municipi d'aquestes característiques com el de Castelldefels, d'haver afirmat novament que això era culpa i responsabilitat –i l'únic responsable– de l'Ajuntament d'aquella ciutat, que estava en un moment difícilíssim i que intentava atendre els seus ciutadans. Aquesta és l'única cosa que jo li agraeixo: que hagi rectificat i hagi fet aquesta afirmació.

Ara, no accepto com a resposta, vint-i-tres anys després que governi la seva coalició, que just ara, precisament quan li hem presentat aquesta interpellació i quan aquest estiu ha sigut tan catastròfic en matèria de pluges, «hem iniciat un estudi».

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable conseller. *(Pausa.)* Senyor Felip Puig, quan vulgui...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, a veure, potser haig de precisar una mica –i a més vull fer-ho per respecte a aquest Parlament–: la interpellació és estrictament i formalment correcta. El que jo crec que és inconsistent és la seva argumentació i que el posicionament de l'oposició és rutinari. Això és al que jo em referia, no he parlat en cap cas d'una interpellació inconsistent o d'una interpellació que fos incorrecta o rutinària.

A veure, hi han dues diferències amb el que ens passa a Europa, i no parlaré de la diferència que, sortosament, perquè això ha estat, segurament, producte, doncs, entre altres factors –entre altres factors– de la sort, i és que –no m'hi referiré– a Europa en els darrers episodis catastròfics hi han hagut danys molt importants com a Catalunya, però a més, hi han hagut morts, i entre altres factors, per sort, a Catalunya, també, aquí a Catalunya

no hem hagut de lamentar pèrdues de vides humanes: danys importantíssims, damnificacions als ciutadans que hem d'intentar superar, entre tots plegats, al més de pressa possible.

Però, a part d'aquesta diferència, n'hi han dues altres. La primera, ja la hi he comentada: la nostra climatologia, la nostra geografia i la nostra orografia ens dona una particularitat quant a fenòmens catastròfics, que vostè m'interpellava particularment. Sí, ho he viscut –ho he viscut en la pròpia pell–, i he tingut també fenòmens d'inundacions i de rierades en la meua família també greus durant alguns anys, sortosament avui superats per l'actuació de les administracions per superar, per exemple, les rieres del Maresme.

Però hi ha una diferència, i és que mentre a l'Europa central i a l'Europa que coneixem, quan es produeixen aquest fenòmens d'aquestes pluges que cauen entre 250 litres per metre quadrat i 600 litres per metre quadrat, com va passar aquest estiu a Europa –intensitats que a Catalunya són similars, 280, 300 litres per metre quadrat a Viladecans o Castelldefels–, quan plou a Suïssa, Alemanya, Àustria, Itàlia, Txèquia, Eslovàquia, Polònia, Bulgària, al sud-est de Rússia, en aquesta zona del continent les crescudes no són sobtades. En aquesta zona del continent els grans llits fluvials..., l'orografia permet una resposta a les pròpies capacitats d'adaptació davant d'aquests fenòmens diferents a la de Catalunya. A Catalunya tenim unes conques molt petites amb intensitats tant o més fortes que a Europa i on es produeixen unes concentracions, doncs, que el temps de resposta és absolutament impossible superar; una diferència.

Però és que li vull dir que l'altra diferència ja no és geogràfica ni climatològica, senyora Tura, és de l'oposició. Mentre que a Europa, quan hi han inundacions i desastres naturals i quan hi han danys catastròfics, el que fan és convocar una cimera de les inundacions, no hi ha cap partit de l'oposició que s'exclami com vostès han fet, que enduguin estudis, mesures correctores, propostes a elevar a la Comissió europea, per veure de quina manera en el futur es poden corregir els fenòmens que a Europa també estan patint, com a Catalunya. I segurament aquesta és la distinció, també, més clara i que es posa més de manifest amb interpellacions com aquesta i també amb reaccions com les que en algun moment vostès han tingut.

Jo no vaig acusar ningú durant les inundacions. Jo només vaig constatar que, entre d'altres mesures que la Generalitat prenia, hi havien unes obres subvencionades per la Generalitat amb el 25% –i vostè, que és co-neixedora perfectament de la Llei d'ordenació i gestió i tributació de l'aigua, sap perfectament a qui s'imputen les responsabilitat principals de les diferents xarxes de collectors de pluvials, que l'Agència Catalana de l'Aigua subvenciona amb un 25%, perquè són responsabilitat dels ajuntaments, que, en aquest cas, alguns casos per herència històrica, perquè hi han moltes urbanitzacions que encara no disposen de les xarxes de fluvials i de sanejament perquè no es van fer en el seu moment–, i en cap moment es va parlar de la culpa de ningú, i en altres casos, amb atorgacions de subvencions i amb iniciatives endegades des del Govern amb convenis signats fa dos anys i amb atorgacions de sub-

vencions també, que s'han d'iniciar les obres per altres administracions actuant, només vaig dir que a Can Aymerich –i allò no ho sap només el Govern que els parla, sinó que ho saben fins i tot els ciutadans del municipi de Castelldefels– fan falta fer unes obres que s'han d'efectuar des de fa ja temps, d'uns collectors de pluvials, el calaix del qual –vostè ho ha comentat, de l'autopista– està fet des que es va construir l'autopista, i que si no s'ha fet el collector és, precisament, el motiu pel qual s'han produït aquestes inundacions.

I segurament el que deia és que la notícia o la distinció que es produeix és aquesta. Mentre a Europa es convoca una cimera de les inundacions, mentre s'endeguen tots els estudis, com estem fent des del Govern convocant nosaltres comissions, mentre l'oposició es posa al costat del Govern per resoldre els problemes, vostès opten per un altre sistema, que és el sistema de fer política de desgast del Govern, a sobre de les desgràcies dels ciutadans..., (*forta remor de veus*) a sobre dels danys i de les catàstrofes naturals, i les seves declaracions sempre van en aquest sentit.

No sé quin va ser el Partit de l'oposició que va demanar dimissions, no evidentment, vam ser nosaltres demanant la dimissió de ningú, sinó posant-nos a disposició dels ciutadans i les administracions per treballar conjuntament. (*Remor de veus.*)

En tot cas, el que sí que els vull dir és que haig de lamentar que el que vostès estan és creant un model *sui generis* d'oposició, únic a Europa; un model català de l'oposició que basa el seu funcionament i el seu desgast en el Govern, a partir –ho repeteixo– d'aquestes catàstrofes, que no fomenten la responsabilitat institucional –que no fomenta la responsabilitat institucional–, ni la visió de país, com han fet l'oposició alemanya, l'oposició francesa, l'oposició britànica. Potser que llegissin una mica més, que no fossin tan crítics en moments difícils com aquests, que no aprofitin els desastres naturals excepcionals per fer electoralisme, perquè crec que aquesta no és l'oposició que es mereix el país.

En tot cas, només ho puc explicar per dues coses, senyors diputats. Només puc..., només puc... Als estudis de la Comissió ja veuran què és el que hi ha.

Per tant, per això els dic, a vegades, que la consistència ha de fer valorar molt bé quin és el posicionament que es té en determinats moments. Només puc atribuir aquesta actitud de l'oposició del Partit Socialista, o bé a una excessiva exposició als serials i als «culebrons» sud-americans, perquè aquesta és una oposició molt llunyana al model europeu, com queda en evidència reiteradament a Europa...

La vicepresidenta segona

Senyor conseller, hauríem d'anar acabant, si us plau.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...o, l'altra explicació que se m'ocorre...

(*Remor de veus.*)

La vicepresidenta segona

Silenci!

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

L'altra explicació que se m'ocorre, l'altra oposició que se m'ocorre, senyor Ferran, és, potser, la influència italiana del seu líder durant les vacances a Roma, en què devia aprendre exclusivament allò del «piove, porco governo», que és el que vostès apliquen quan fan oposició.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

La vicepresidenta segona

Molt bé. (*La Sra. Tura i Camafreita demana per parlar.*) Sí, senyora Montserrat Tura?

La Sra. Tura i Camafreita

Senyora presidenta, només perquè tots ens hem excedit una mica en el temps, però molt probablement el conseller una miqueta més...

La vicepresidenta segona

Li concedeixo un minut, senyora Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, moltes gràcies, senyora presidenta. Lamento, així com abans li he agrait el to, ara, lamento les desqualificacions, que el desqualifiquen a vostè, no a nosaltres. I si volia crear una comissió per parlar del tema dels aiguats, no havia de fer res més que convocar-nos. Hauríem vingut.

La vicepresidenta segona

Molt bé. (*El conseller de Política Territorial i Obres Públiques demana per parlar.*) Conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Per contradiccions.

La vicepresidenta segona

Un minut.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

La Comissió està convocada, senyora Tura; la Comissió està perfectament convocada al dia 6 de novembre, no sé si vostè ha rebut la invitació o la convocatòria, de part de la Mesa del Parlament.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Molt bé.

Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'actualització de la xarxa viària catalana (tram. 300-00663/06)

Passem, doncs, ara al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el desen-

volupament i l'actualització de la xarxa viària catalana, presentada pel Grup Popular. Per a l'exposició de la interpellació té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Senyora presidenta, senyores diputades i senyors diputats, entenc, entenem des del Grup Parlamentari Popular, senyora presidenta, que una interpellació sobre el capteniment del Govern pel que fa referència a l'actualització i la planificació de la xarxa viària a Catalunya ha de tindre una resposta per part del conseller de Política Territorial. En tot cas, bé...

La vicepresidenta segona

Illustre diputat, crec que pot continuar la seva interpellació, o començar-la, millor dit.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, i perdoni, senyora presidenta. Honorable conseller de Política Territorial, senyora presidenta, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari Popular, honorable conseller, li volem formular una sèrie d'inquietuds pel que fa referència a la planificació i el desenvolupament de la xarxa viària de Catalunya.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Potser li pot sonar, conseller, que això sigui una segona part d'una interpellació que va formular la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat, en nom del Grup Parlamentari Popular, prengui-ho com vulgui; en tot cas, demà suposo que substanciarem una moció amb tot un seguit de punts que presenta el Grup Popular pel que fa al desenvolupament de tot un seguit de carreteres, de tot un seguit d'eixos viaris de Catalunya.

Intentem centrar el debat, conseller, amb algunes xifres, parlant de xarxa viària a Catalunya, amb dades del seu propi Departament, poc més de 12.000 quilòmetres de xarxa viària a Catalunya: 5.500 quilòmetres dependents de la Generalitat, 4.637 quilòmetres dependents de les diputacions i 1.954 quilòmetres dependents de l'Administració central; evidentment aquí no hi sumo les dades de totes aquelles carreteres d'àmbit local.

I aquí va el primer tema, conseller: 4.637 quilòmetres de les diputacions provincials, de xarxa viària. Ja fa uns quants anys, conseller, que hi ha un decret en vigor pel traspàs de les carreteres de la Diputació de Barcelona a la Generalitat de Catalunya. Fa pocs mesos vostès han iniciat tràmits i negociacions –negociacions i tràmits, com ho vulguin dir– amb dues diputacions, la Diputació de Tarragona i la Diputació de Lleida. No sabem si han fet, o què han fet vostès amb la Diputació de Girona. En tot cas, conseller: quan aquest traspàs de les carreteres, competència de les diputacions provincials, a la Generalitat de Catalunya?

Som conscients, i ho hem dit en més d'una ocasió des del Grup Popular, que hi ha diputacions, que hi ha una diputació que, en tot cas, li queda molt per fer en algunes carreteres abans de, potser, fer el seu traspàs. Som conscients, però, en tot cas, conseller, que no podem

retardar més tots els aspectes referents a aquest traspàs de carreteres. Li ho vàrem reclamar al conseller de Política Territorial, el llavors conseller Pere Macias, li ho reclamem un altre cop avui, conseller: que no solament facin negociacions, que no solament hi hagi tràmits, sinó que, d'una vegada per totes, tirin endavant aquest traspàs de les carreteres de les diputacions provincials a la Generalitat de Catalunya.

Un segon tema, conseller, un segon tema referent al Pla de carreteres de Catalunya. Digui'm conseller, d'una vegada per totes, quin és el Pla que actualment hi ha, perquè hi ha un ball de dates important. Vostès diuen que encara està en vigor, nosaltres creiem que aquest Pla està totalment exhaurit. En tot cas, conseller, quin és el pla futur de carreteres de Catalunya? Apostem-hi, per aquest aspecte, no?

Deixi'm, conseller, que li digui, també, per exemple, què van fer vostès l'any 2000 a la xarxa de carreteres de la Generalitat de Catalunya? I són dades del seu propi Departament, com li deia, 5.505 quilòmetres de carreteres dependents de la Generalitat de Catalunya. Vostès van actuar en vint-i-vuit quilòmetres, dels 5.505 –en vint-i-vuit–, amb noves carreteres, variants o desdoblaments –de 5.505, en vint-i-vuit quilòmetres; van actuar en 105 quilòmetres amb condicionaments, eixamplaments i millores, i en 237 quilòmetres amb reforç del ferm. No van fer, conseller, absolutament res més en més de cinc mil quilòmetres de carreteres dependents de la Generalitat de Catalunya.

I nosaltres, conseller, creiem que això no és suficient. I li donaré algunes dades que li demostraran que no és suficient, algunes dades lligades amb les inversions de la Generalitat al llarg dels últims exercicis. Ho he preguntat al conseller d'Economia i Finances en més d'una ocasió. Li ho pregunto a vostè, com a conseller de Política Territorial, i ho he preguntat a altres responsables de la Conselleria que vostè avui ostenta. Per què, conseller –per què, conseller–, des de l'any 1996 a l'any 2001, vostès van deixar d'invertir –de l'any 1996 a l'any 2001 vostès van deixar d'invertir, segons les possibilitats que donava el pressupost– 132.000 milions de pessetes?

Per què van deixar d'invertir 132.000 milions de pessetes? És que no trobem l'explicació, any rere any, de què és el que està succeint en aquests aspectes de la inversió, perquè més del 40% d'aquesta falta d'inversió, segons les disponibilitats que tenia del mateix pressupost, conseller, fan referència a la xarxa viària –fan referència a la xarxa viària. Per això la Moció que demà li presentarà el Grup Parlamentari Popular, de treballar tot un seguit d'eixos de carreteres, de desdoblaments de carreteres.

Deixi'm, conseller, que li torni a parlar de l'Eix Transversal. Per què diuen que el tram entre Manresa i Vic és intocable, si hi ha resolucions...? (*Veus de fons.*) Sí, sí, senyor conseller, la Generalitat reitera a Manresa, reitera a Manresa i Vic que el calendari per desenvolupar l'Eix és intocable. Per què ho diuen això, conseller, si hi ha resolucions d'aquest Parlament, fixant calendaris? Si vostè mateix hi ha fet referència, que farà tot el que estigui al seu abast per iniciar com abans millor el desdoblament de l'Eix Transversal.

Li ho deia l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández al president de la Generalitat avui mateix. És a dir, quin és la seva política d'inversions en aspectes tant importants com l'Eix Transversal de Catalunya?

Nosaltres som conscients, conseller, i vostès també en són conscients, sembla, de les inversions que en aquest moment està efectuant el Govern de l'Estat en matèria d'inversions. Vostè em podrà dir: «Home, en xarxa viària, potser no tant com desitjaríem.» Bé, però en tot cas, conseller, moltes més actuacions que els seus 28, 105 i 237 quilòmetres que li he fet referència, de l'any 2000; 28 quilòmetres de noves carreteres, 105 de condicionaments i 237 quilòmetres de reforç del ferm. Més de 5.500 quilòmetres, conseller, depenen en aquest moment de la Generalitat de Catalunya.

Tot aquest seguit d'aspectes, conseller, si els el plantejem és perquè volem donar, des del Grup Popular, un impuls a tota la política d'inversions de la Generalitat de Catalunya, volem, a la vegada, ficar damunt de la taula totes les necessitats que creiem necessàries en diferents eixos viaris i, a la vegada, conseller –i suposo que ho hem demostrat al llarg dels últims anys–, voldríem –voldríem– que el Govern de la Generalitat executés –executés, conseller– totes les possibilitats que té en inversions dins del pressupost de la Generalitat de Catalunya, pel que fa principalment al capítol 6, inversió real, on vostè, sens dubte, com a màxim responsable d'aquest Departament de Política Territorial i Obres Públiques hi té moltíssim a dir.

Li reitero, conseller, els aspectes que li he plantejat: traspàs de carreteres de les diputacions; el seu posicionament respecte a eixos futurs, com li planteja la Moció del Grup Popular que demà mateix se substanciarà; tot el referent al Pla de carreteres futur de la Generalitat de Catalunya; les inversions pendents al llarg d'aquests últims exercicis; les declaracions que s'han suscitat referents al desdoblament de l'Eix Transversal de Catalunya, i a la vegada, també, conseller, que em parli de quins són els objectius que vostè fixarà, si els pot avançar, evidentment, en els propers pressupostos de la Generalitat pel que fa a xarxa viària i, concretament, a aquests eixos que abans li he comentat.

Conseller, sabem que és important senyalitzar les carreteres de Catalunya. Vostès han fet un gran esforç, durant molt temps hem estat marejats, però bé, ja comencem a saber una mica allà on som. S'han gastat molts diners, i creiem que potser era necessari –i diem potser–, però, en tot cas, el que és necessari és recuperar algunes inversions que al llarg dels últims anys –i si després vostè pot fer referència a alguna d'elles–, que al llarg dels últims anys es van repetint, any rere any, en els pressupostos, algunes actuacions, i que no s'estan executant.

Per tant, conseller, nosaltres l'invitem que pugui donar resposta a les preguntes que li hem formulat i, a la vegada, donar-li suport, si s'escau, en totes aquelles propostes que siguin bones per al conjunt de la xarxa viària de Catalunya, evidentment, la que depèn més directament de vostè, que és la de competència de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Senyor diputat, haig d'intentar tornar a centrar el tema, perquè l'última part de la seva intervenció no sabia si em feia referència a aquests cartells enormes que diuen «Aquí invierte el Estado» o a les partides pressupostàries que sobre el quart cinturó o la nacional 340 o la nacional II, porten tres i quatre anys reiteradament apareixent en els pressupostos de l'Estat com a estudis informatius, però que no aconseguim de veure mai que superin el tràmit, ja, de la licitació i de l'execució.

Intentaré, breument, i intentant no repetir-me en el que –com vostè ha recordat, i li ho agraeixo– ja vàrem debatre el 26 de juny d'enguany, amb una interpel·lació que va presentar el seu Grup, alguns dels aspectes més importants que orienten la política que en matèria de carreteres el Govern de la Generalitat, a través del meu Departament, del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, està impulsant.

En primer lloc, la veritat és que continuem d'acord amb el que aquest Parlament i el Pla de carreteres de l'any 85 impulsava, és la nostra voluntat aconseguir una vertebració equilibrada del territori, dotant-lo d'accessibilitat i de resposta a les necessitats de mobilitat creixent de la societat catalana, en el marc d'aquest desenvolupament més sostenible que volem aconseguir en el futur.

Em demanava vostè quina és la nostra interpretació de la vigència del Pla de carreteres. Aquest Pla va ser aprovat a l'octubre de l'any 85, posteriorment va ser modificat l'any 93, amb una adaptació que es va produir l'any 95. Ara bé, el Pla de carreteres preveia una vigència de quatre etapes, de quatre anys cadascuna, per tant, si començava l'any 1985, ens hauríem d'anar, amb aquestes etapes, a l'any 2001. Si les disponibilitats pressupostàries, per això, ho permetien, aquest Pla havia de passar a ser quinquennal, i això és el que diu el mateix Pla de carreteres.

La mateixa Llei que aprova el Pla de carreteres estableix que aquestes etapes, en comptes de ser de quatre anys, i atenent a les possibilitats pressupostàries, han de passar a tenir cinc anys.

Per tant, en definitiva, en comptes dels setze anys de vigència, del 85 al 2001, hem de passar –i aquesta és la interpretació que en fem– de l'any 85 a l'any 2005, com a període de vigència de l'actual Pla de carreteres.

Ara, el que sí que és evident, feta aquesta interpretació –repeteixo, d'acord amb el que preveu el mateix Pla de carreteres que avui és vigent–, ja hem endegat els estudis per tenir aquesta nova planificació, el nou pla de carreteres ultimats a finals de l'any 2003 primers de l'any 2004.

En el marc de la Mesa d'infraestructures –que vostè també coneix com a iniciativa que hem presentat a la societat catalana, a tots els sectors econòmics i socials, però també, evidentment, als grups polítics del Parla-

ment–, en el marc de la Mesa de infraestructures hem llançat ja el compromís de tenir actualitzat aquest nou Pla, aquest segon pla de carreteres de Catalunya, per dintre d'un any, com a màxim, perquè es pugui procedir a la seva aprovació.

Quin és l'estat d'acompliment de l'actual Pla de carreteres? En funció dels objectius i dels pressupostos destinats, nosaltres valorem que en aquests moments, amb les obres ja executades, sense tenir en consideració les obres que en aquests moments s'estan executant, el Pla està arribant a un acompliment superior al 70-75% de les seves previsions.

L'abast del Pla de carreteres vull recordar que inclou totes les vies que formen l'anomenada xarxa bàsica, amb independència de qui sigui la titularitat o la gestió d'aquestes carreteres. És en aquest sentit que el nou pla de carreteres el que incorporarà serà no només objectius quantitius, sinó també redefinicions dels nivells, per exemple, de qualitat del servei; estratègies per absorbir l'increment del trànsit i del tràfic de mercaderies que s'han produït en els darrers deu anys a Catalunya, que ha doblat la demanda sobre el transport per carretera; l'objectiu de relligar-nos millor amb les grans xarxes europees de transport; també, la superació de zones que avui encara, des d'un punt de vista orogràfic, presenten dificultats per a la seva connexió; evitar que les variants que puguem construir en el futur no esdevinguin nous centres d'atracció de pressió urbanística en els nostres municipis; així com també, creiem que aquest segon pla de carreteres haurà d'abordar temes que no es contemplaven en el primer Pla, com aspectes relacionats amb el finançament i amb l'explotació de les infraestructures.

No vull avorrir-lo si li recordo que volem aconseguir un procés equilibrat de creixement dels entorns metropolitans, potenciar una xarxa de llocs centrals distribuïts per tot el territori, millorar l'accessibilitat intercomarcal; així com la nostra comunicació amb França i amb la resta de l'Estat espanyol; dotar els nivells d'accessibilitat per sobre d'uns mínims establerts per a cadascuna de les comarques de Catalunya, i, al mateix temps també, definir quins són els estàndards d'infraestructures equivalents als diferents indrets del territori, tenint en compte la seva població, la seva orografia i la densitat dels seus assentaments urbans.

En aquest sentit, aquests objectius seran els que, en el nou pla de carreteres, volem recollir, per tal de definir un altre dels aspectes que vostè m'ha plantejat també en la seva interpel·lació.

El traspàs de les carreteres que eren titularitat de les diputacions, d'acord amb la Llei de carreteres de l'any 93 que li he esmentat abans, ja va quedar iniciat i obert. La Llei establia que la Generalitat de Catalunya assumia des d'aquell moment la titularitat de les xarxes de carreteres de les diputacions de Barcelona, Lleida, Girona i Tarragona, però l'efectivitat d'aquesta transferència quedava supeditada a la finalització d'un procediment reglat, que ha anat avançant en els darrers anys, i que hem avançat d'una manera important en el cas de les diputacions de Lleida i de Tarragona, que estem també ultimant en el cas de la Diputació de Girona, i

que lamentablement no tenim avenços notables en el cas de la Diputació de Barcelona.

Vull recordar, però, que les carreteres de la xarxa bàsica que en aquells moments eren gestionades per les diputacions, aquestes sí que ja han estat traspassades a la Generalitat, tant pel que fa a la titularitat com a la seva gestió. I aquests traspassos s'han fet en diferents fases, la darrera de les quals, l'any 2001, va culminar en el fet que tots aquests trams de carreteres que configuren la xarxa bàsica, que formaven part de la responsabilitat de les diputacions, avui estiguin traspassades ja a la Generalitat.

Les carreteres de la xarxa comarcal que són gestionades per les diputacions han de ser traspassades a la Generalitat, tant pel que fa a la seva titularitat i a la seva gestió. I en aquests moments, la negociació –repeteixó– amb els diferents grups de treball ha avançat notòriament, en el cas de Lleida, on ja contemplem actuacions en els pressupostos de l'any 2003 per donar resposta a aquests traspassos, i també, d'alguna manera, hem anat ja definint quina és la xarxa local responsabilitat de la Generalitat, que passarà a ser gestionada per la Diputació de Lleida, en aquest cas.

Perquè aquesta és la segona derivada de la complexitat del tema: no només significarà una important necessitat de major inversió per a manteniment i per a noves construccions, pel que fa a càrrec de la Generalitat de Catalunya, sinó que també les diputacions hauran de programar i hauran d'assumir la titularitat i la gestió de la xarxa local, que en la seva totalitat creiem que ha de ser gestionada per la Diputació, tot i que, en aquests moments encara hi han dubtes jurídics sobre de qui ha de ser la titularitat de part d'aquesta xarxa local, amb independència que aquesta gestió, que hauran de fer les diputacions, implicarà també que hauran d'aportar-hi nous recursos. En aquests moments –repeteixó–, estem avançant en algunes de les diputacions, i espero que en els propers mesos podrem tenir resultats importants que podran demostrar que aquest és un procés que anem desplegant.

I per acabar aquesta primera part de la interpellació, vostè em feia referència a dos aspectes que jo voldria esmentar abans de comentar-ne un tercer, de passada, que té també importància amb relació al capteniment del Govern en relació amb la xarxa viària de Catalunya.

Les inversions, bé, en les inversions estem fent un esforç molt important, i el continuarem fent en els pressupostos de l'any 2003. Ja li avanço que, amb independència del tràmit de gestió pressupostària, tenim ja encàrrecs a GISA i garanties per efectuar obres i licitacions en els propers tres o quatre mesos, que arriben al voltant dels 100.000 milions de pessetes, que posarem en joc amb noves actuacions, que seran objecte de licitació entre els mesos de novembre, desembre, gener i febrer d'enguany. Actuacions tan importants com –algunes ja estan posades en marxa– l'eix Vic-Olot, però actuacions, també, a la C-14, és a dir, en el tram entre Coll de Nargó i Oliana, que comportarà una inversió que superarà els 60 milions d'euros, és a dir, prop dels 10.000 milions de pessetes. I iniciatives com les que ja s'estan avui endegant, al voltant de la ronda oest de

Sabadell; de la ronda nord de Granollers; de la variant de Lleida; de la variant de Reus, o d'actuacions molt importants en la xarxa catalana que, si vostè hi té interès després, en la meua rèplica, hi insistiré i les detallaré.

I pel que fa a l'Eix Transversal nosaltres mantenim el compromís del calendari que es va preveure, i, recentment, abans-d'ahir, va haver-hi una reunió amb els alcaldes de Vic i de Manresa per concretar el calendari, que comporta que avui ja estem desdoblant el tram més occidental, és a dir, entre Cervera i les Oluges. Tenim previst, també, de fer l'enllaç amb la N-II a l'alçada de Riudellots fins a Santa Coloma de Farners; completar la circumvallació de l'Eix Transversal entre Manresa i Vic, i desdoblar encara altres trams que han de permetre que entre el 78 i el 80% de l'Eix Transversal tinguin unes condicions de desdoblament que es veuran reforçades amb l'obertura del túnel de Bracons, que ja està sent objecte d'execució, però, de licitació, en aquests moments.

I deia que em volia referir també a un aspecte que vostè coneix molt bé, i que vull agrair en aquest cas als diputats de la cambra, perquè està sent objecte d'un treball conjunt important. Em refereixo a la política que estem impulsant de les carreteres, de la xarxa viària d'altres prestacions: les autopistes de peatge. Les autopistes de peatge que requereixen també, per part del govern de la Generalitat i del govern de l'Estat, una actuació que tendeixi al reequilibri i l'homogeneïtzació d'aquesta xarxa, reduint el greuge que significa que a Catalunya hi hagin més autopistes de peatge que a l'Estat espanyol i menys autovies gratuïtes que a la resta de l'Estat espanyol. Una política efectiva de millora també de la gestió de la mobilitat sostenible, i que això, com a política de peatges, tenim ja també un acord que ha de ser promogut de cara al futur, però al mateix temps, l'adopció de mesures per part de les concessionàries del Govern de l'Estat i del Govern de la Generalitat que permetin la reducció i l'homogeneïtzació de peatges i l'impuls també de mesures que afavoreixin els usuaris i els conductors habituals. Creiem que també és important que aquest acord de peatge aconseguirà no només aquests tipus de mesures, sinó també actuacions...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Ja acabo, senyor president, actuacions de millora dels accessos de les autopistes amb relació a la resta de la xarxa viària catalana.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller fan goig, eh?, els cartells

aquells de: «Aquí inverteix l'Estat» No li fan goig? *(Rialles.)* Com quedem?

El president

Senyor diputat, no dialoguin, adreçis a la cambra i, en tot cas, al president.

El Sr. Fabregat i Vidal

És que no entenc que no li pugui fer goig, de veritat!, perquè, és clar, vostès ho han reclamat durant molts anys, que inverteixi l'Estat a Catalunya, i en aquest moment ho està fent. Jo crec que ens ha de fer a tots goig que inverteixi l'Estat a Catalunya i que veiem molts de rètols dels que vostè feia referència: «aquí inverteix l'Estat», i diuen: «aquí invierte el Estado» i «aquí inverteix l'Estat», és a dir, ho diu en les dues llengües. Vull dir, és clar, vostè només ha parlat d'una llengua i jo li parlo de les dues, perquè sap del nostre compromís amb el bilingüisme a Catalunya, conseller.

Miri, conseller, vostè ens ha fet referència, ha fet referència, en primer lloc, al Pla de carreteres de Catalunya. Aquest és un pla –com bé ha dit vostè– que arrenca de l'any 1985, i que si ho agafa d'una manera ja està exhaurit. És a dir, l'any 2001, però com que no han pogut actualitzar i donar compliment a totes les inversions en xarxa viària que estaven previstes diuen: agafem l'altre part i podrem arribar fins a l'any 2005.

Miri, conseller, encara que vagin fins a l'any 2005 –vostè mateix ho ha dit– han executat entre el 70 i el 75% del Pla de carreteres de Catalunya, i això ho han fet entre l'any 85 i l'any 2002. La pregunta és: conseller, en tres anys que queden –dos anys i mig– executaran aquest 100% fins a l'any 2005?

L'altra qüestió, conseller. Vostè ens planteja que dins d'un any i mig, aproximadament, un any, un any i mig, tindran enllestit el nou pla de carreteres de Catalunya. Nosaltres li demanem, conseller, que estigui enllestit, com a màxim, el 30 de juny del proper exercici. I sap per què li ho demanem, això?, perquè sinó saltarem de legislatura, conseller. I és important que abans que hi hagin noves eleccions autonòmiques tinguem enllestit el nou pla futur de carreteres de Catalunya. I ens prestem, conseller, a dialogar tant com sigui necessari –amb vostès i suposo que amb tots els grups de la cambra– per intentar consensuar al màxim aquest pla de carreteres de Catalunya.

Deixi'm que li preguntí un aspecte relacionat amb aquest pla de carreteres i el traspass de les carreteres de les diputacions. Si no l'he entès malament, ha dit que en el nou pla de carreteres és quan traspasaran les carreteres de les diputacions, és a dir, a partir de l'any 2005? Des de l'any 1993, conseller, que estan fent tràmits i negociacions. I quins tràmits i quines negociacions, conseller, des de l'any 1993! Jo entenc, conseller, que puguin tindre dificultats polítiques amb la Diputació de Barcelona, ho entenem –ho entenem–, no hauria de ser així, però ho entenem, però amb la Diputació de Lleida, de Tarragona i de Girona, quines dificultats tenen vostès? O és que tenen dificultats amb els seus presidents, que una vegada els van dir que buidessin les diputacions i ara no les volen buidar? Ara, fins i tot, diu

que són capaços d'assumir competències per descentralitzar la Generalitat de Catalunya; això ho diuen els presidents d'aquestes tres diputacions. Almenys, ens ho han lliurat signat al Grup Parlamentari Popular.

Ha fet referència vostè, conseller, també, a un seguit d'encàrrecs i actuacions en els propers mesos, a l'empresa pública GISA, de 100.000 milions de pessetes. Bé, nosaltres en som conscients d'aquests encàrrecs i aquestes actuacions que vostès tenen planificades, que estan en els pressupostos, però li torno a repetir, conseller –li ho torno a repetir–: hi ha tot un conjunt d'inversions de la Generalitat de Catalunya –hi ha tot un conjunt d'inversions de la Generalitat de Catalunya– al llarg de tot un seguit d'anys –i lliguen també amb les dades que vostè ens acaba de donar– pel que fa referència a la xarxa viària, que no s'han executat. I li demanem un esforç, conseller, en aquest aspecte, pel que fa referència a la xarxa viària de Catalunya.

Conseller, ens agradaria centrar-nos en aquests dos aspectes: Pla de carreteres de Catalunya, traspass de les diputacions. I a la vegada també li he fet una pregunta, no sé si vostè està en disposició, en aquest moment, de poder-nos donar informació més enllà de la dada que m'ha parlat, d'aproximadament uns 100.000 milions de pessetes, de quin és el seu capteniment, pel que fa referència a les inversions en xarxa viària, pel que fa referència a l'exercici de l'any 2003, en un debat pressupostari que en les properes setmanes entrarem en aquesta cambra.

Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. No recorreré a la meua sensibilitat nacionalista en veure segons quins cartells a la xarxa de carreteres, no. Li explicaré dos motius molt clars perquè no em fa goig veure aquests cartells de: «Aquí invierte el Estado», el primer, perquè en falten molts més dels que hi han –en falten molts més dels que hi han–, i m'agradaria que les actuacions que fa l'Estat a Catalunya, en matèria de carreteres, no estic parlant de les inversions en nivell agregat, que no cal que tornem a reconèixer que ho diem, que s'ha fet un esforç important per part de l'Estat quant al volum d'inversions que arriba a Catalunya, que ja era hora, sinó que en matèria de carreteres encara falten moltes carreteres.

(El president s'absenta de la sala i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

I l'altra perquè, miri, és qüestió de sensibilitat. La Generalitat quan fa una actuació posa un cartell que diu estrictament el nom de l'actuació, l'empresa contractista i l'escut de la Generalitat de Catalunya. No fa ostentació que aquí inverteix la Generalitat, perquè ja s'entén que els recursos de la Generalitat o de l'Estat són recursos dels ciutadans. I, per tant, aquesta, diguem-ho així, excessiva patrimonialització dels recursos públics

dels ciutadans de Catalunya, que voldríem que tornessin amb major justícia del que encara retornen a les nostres carreteres..., aquests són els motius molt clars.

Ara bé, quan diu: «El Pla de carreteres només amb el 75%», jo ho he intentat obviar, però hi he fet un referència molt subtil, al principi: he dit que el Pla de carreteres contempla la xarxa bàsica amb independència de de qui sigui la titularitat. Si faig referència a les actuacions previstes en la xarxa de titularitat de la Generalitat de Catalunya, aquest percentatge és molt més gran, perquè les grans carreteres que fan falta a Catalunya, que encara estan pendents de definició, en alguns casos, són carreteres, pel que fa a la xarxa bàsica, que en aquests moments encara són objecte de titularitat i de responsabilitat de l'Estat.

I aquí és on nosaltres continuarem negociant i insistint, i estic convençut, per la sensibilitat que vostè ha mostrat en aquesta tribuna, senyor diputat, que el seu Grup Parlamentari també efectuarà tota la influència necessària perquè puguem incrementar el volum d'inversió que l'Estat destinarà a Catalunya l'any 2003 en matèria de carreteres, que creiem que encara és insuficient de cara a les necessitats que tenim: a la nacional II, entre Barcelona, el Maresme, les comarques de Girona; la nacional 340; el quart cinturó; completar l'Eix del Pirineu; en definitiva, l'autovia, també, entre Tarragona i Montblanc i la continuació fins a, en aquest cas, les comarques lleidatanes; en definitiva, també, totes les autovies de sortida des de Lleida cap a les comarques aragoneses. Són actuacions que cal que siguin endegades amb major celeritat del que, en aquests moments, les estem endegant.

No tinc temps de recitar-li totes les actuacions que estem fent en tots els eixos del sud, del nord, els eixos occidentals, els eixos paral·lels al mar, que en aquests moments estan sent objecte d'actuació per part de la Generalitat. Són nombroses les carreteres que avui estan sent objecte d'intervenció, en les principals ciutats metropolitanes del país, en els eixos que li he comentat –l'Eix Transversal, l'Eix del Llobregat, l'Eix de l'Ebre, l'Eix, també, del Segre i del Francolí–, i les actuacions que en aquests moments tenim endegades són molt importants, i esperem que ho continuaran sent en els propers anys gràcies a l'esforç que estem fent des d'un punt de vista d'un acord de finançament, en el qual vostès van col·laborar, però que també ens ha de permetre, encara, una major disponibilitat pressupostària de cara al futur.

Vostè em preguntava: «Com és que és tan difícil traspasar les carreteres de les diputacions a la Generalitat?» Jo diria que vostè ja ho ha descobert, que això dels traspassos és difícil, fa uns pocs anys que han descobert que és difícil. Portem molts anys demanant que, per exemple, en ferrocarril, la línia Lleida - Pobla de Segur, prop de les seves comarques, sigui traspassada a la Generalitat.

Perquè, clar, vostès han descobert una nova modalitat, senyor Fabregat. Vostès han descobert la modalitat, que ens ha deixat una mica sorpresos, els haig de dir la veritat... Fins ara, des de Catalunya i des de la Generalitat ens queixàvem perquè els traspassos venien mal do-

tats, insuficient aportació pressupostària, i demanàvem major dotació. Hem donat la volta a la truita. Ara ja no només vénen amb insuficiència de dotació pressupostària, sinó que, a més, hem de pagar els traspassos. És a dir, ens volen traspassar coses, però això sí, pagant. Allò, clar, això que els catalans sempre paguen..., doncs, ens volen traspassar coses que l'Estatut preveu que s'han de traspassar pagant.

Home, nosaltres amb la Diputació no volem arribar a aquests extrems, hem de ser sensibles, són traspassos de repercussions pressupostàries molt importants, i aquests són els motius pels quals, doncs, les negociacions són difícils, estem avançant, i –repeteixó–, en qualsevol dels casos, també recullo la seva entusiàstica predisposició a anar buidant les diputacions, perquè voldrà dir que potser estaran d'acord també en, finalment, la seva supressió i una configuració d'una estructura administrativa com la que fa anys que estem defensant. I, per tant, estic convençut que el seu impuls també ens permetrà avançar més decididament en aquest sentit.

Sense aquesta ironia, sí que li garanteixo que les negociacions amb les diputacions de Lleida, Girona i Tarragona avancen, i esperem que en el futur..., tenir escenaris polítics i institucionals de major facilitat perquè amb la Diputació de Barcelona també puguem progressar més acceleradament en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'exercici de l'autogovern (tram. 300-01029/06)

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'exercici de l'autogovern, presentat pel Grup Popular. Per a l'exposició de la interpel·lació, té la paraula la il·lustre senyora diputada Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, a vint-i-cinc anys de distància, és innegable l'assentament i consolidació de l'Estat autònom. Sens dubte, la resposta a les justes reivindicacions d'autogovern és un model d'Estat compost que ha suposat no només un procés descentralitzador, sinó que ha suposat l'assumpció de veritable autonomia política per a Catalunya.

Però és que, senyora consellera, ni tan sols la ceguesa política, només la mala fe, és capaç de sustentar versions negatives de la realitat acumulada en els darrers vint-i-cinc anys, i quan dic els darrers vint-i-cinc anys hi incloc els sis anys de govern del Partit Popular, i més endavant els donaré dades, senyores i senyors diputats.

Catalunya ostenta avui un grau i unes capacitats d'autogovern que no només estan per sobre de les assolides en qualsevol etapa històrica anterior, sinó que, al marge del que són purament denominacions, superen la d'alguns estats federals o de major tradició federalitzant que Catalunya, especialment després de l'aprovació del nou model de finançament.

Així ho demostra el fet que l'Administració general de l'Estat gestioni un 48% de la despesa pública, mentre el 52% és responsabilitat de les comunitats autònomes i les administracions locals. Una altra dada significativa que evidencia clarament aquest procés de descentralització de l'Estat autonòmic és que un 51,6% del personal al servei de l'Administració correspon a les comunitats autònomes, només un 27,8 correspon a l'Estat, perquè el 20,6% restant correspon als ens locals.

Avui gestiona, Catalunya, un pressupost de 15.000 milions d'euros. Honorable consellera, no hi ha paraula, gest, insinuació programàtica o decisió política que camini en sentit involutiu, ni per part del Govern de l'Estat ni en els textos, ponències, programes, manifestacions públiques emanats per part del Partit Popular. Només cal repassar les decisions adoptades des de 1996, que no només han vingut a continuar el procés de descentralització política, sinó que l'han aprofundit.

Vull recordar que ha estat un govern del Partit Popular qui ha convertit la figura política del governador civil, i que van mantenir durant catorze anys els governs socialistes, en una figura purament administrativa, com ho és el subdelegat del Govern.

I si és injust silenciar aquesta evolució importantíssima per al nostre autogovern, és inversemblant, per no dir directament mesquí, que no es reconeguïn avenços com ha estat el traspàs del trànsit, la creació de l'Institut Ramon Llull per promocionar la llengua i la cultura catalana arreu del món o el nou model de finançament.

Necessàriament m'he de referir, ni que sigui de forma molt ràpida, al nou model de finançament. Tenim un model en què la Generalitat participa en onze dels dotze impostos que paguem els catalans. L'any 82 els ingressos tributaris de la Generalitat eren del 16%, i el restant 84 venia de transferències de l'Estat. El model impulsat amb un govern del Partit Popular, i, per cert, amb majoria absoluta, canvia completament i per primera vegada el sistema, de tal manera que el 14% depèn de transferències, mentre que el 86% depèn dels impostos que paguen directament els catalans a Catalunya. I aquest era un sistema de finançament que havia estat llargament reclamat per aquest Parlament i que s'ha assolit amb un govern del Partit Popular –hi insisteixo– amb majoria absoluta. Tenim capacitat normativa, que vol dir que podem apujar o abaixar impostos, coses que no poden fer alguns *Länder* alemanys i sí pot fer Catalunya en tots els impostos, pràcticament: ho podem fer amb els impostos cedits, successions, donacions, transmissions i actes jurídics documentats; taxa del joc; en el tram autonòmic de l'IRPF, i en els impostos especials.

Tot plegat, un canvi positiu, en paraules del president de la Generalitat i del conseller Homs; «un model de finançament que és, de llarg, el millor que hem tingut des del restabliment de les llibertats i les institucions

catalanes», signat Artur Mas i Gavarró, en un encertament que vostès van fer a tots els diaris d'aquest país. Però és que no acaba aquí, l'adhesió i l'entusiasme del conseller en cap pel nou model de finançament. Diu el conseller: «És el pas més significatiu que s'ha fet en autogovern» –«és el pas més significatiu que s'ha fet en autogovern». Lamento que no hi sigui, el conseller Mas, en aquest moment, per contestar-me, perquè són declaracions que no podria contradir, perquè van ser declaracions fetes, precisament, a un Consell Nacional de Convergència el dia 3 de setembre de l'any 2001, que després s'han vist repetides i reproduïdes en tots els diaris.

Honorable consellera, el Partit Popular està obert a tots els debats, com ho demostra la participació que hem tingut en la Comissió per a l'Aprofundiment de l'Autogovern, comissió que, per cert, vostès volen tancar, mentre que el Partit Popular hi ha fet aportacions, des del document propi, hi ha fet aportacions amb esmenes parcials, hi ha fet aportacions amb esmenes a la totalitat. I per què ho fem? Nosaltres consideràvem que aquesta Comissió no s'havia de crear, però, per què ho fem? Ho fem perquè nosaltres considerem que, dins de les regles democràtiques, tots els debats són legítims. Una altra cosa, el que diem nosaltres, és que ni tots els debats són necessaris ni convenients, i que n'hi ha alguns que són directament irreals.

Li he volgut fer aquest recordatori, honorable consellera, perquè hi ha una cantarella, que no és més que una fallàcia, que recorre d'un temps ençà la vida política catalana, un eslògan buit de contingut segons el qual estem en una situació d'involució autonòmica. Doni'm, senyora consellera, una sola dada de pèrdua de competències de Catalunya, perquè qui diu als ciutadans de Catalunya que les nostres competències estan en perill, qui parla d'involució autonòmica, té el deure polític, té l'obligació moral, té l'exigència ètica, de dir quina competència ha perdut Catalunya, perquè si aquest deure és exigible, més ho és quan la fa el president de la Generalitat i la fa en un debat tan solemne com és el debat de política general, o quan la fa el conseller en cap, o quan la fa un membre del Govern de Catalunya, perquè aquesta responsabilitat, aleshores, és exigible en aquest Parlament, perquè aquest Parlament els ha d'exigir que diguin la veritat als ciutadans, i la veritat és que res ni ningú amenaça o qüestiona no només la pervivència, sinó l'enfortiment dels graus d'autonomia política i capacitats d'autogovern que avui ostenta Catalunya des de la nostra amplíssima gamma de competències i la suficiència financera per exercir-les.

Honorable consellera, vostè és una persona d'una àmplia cultura. Vostè sap perfectament que «involució» vol dir anar enrere. Posi'm una sola competència que haguem perdut, una sola competència que Catalunya hagi perdut. Senyora consellera, jo li estic parlant de competències, no em faci aquest joc de mans que de vegades es fa que quan es parla de competències es fa una tombarella en el buit i passen a parlar directament de conflictes competencials, perquè vostè sap perfectament que els conflictes competencials són, justament, propis d'un estat compost com el nostre i que són, precisament, la garantia última de funcionament del sistema.

Si s'afirma que hi ha actuacions estatals restrictives de l'autogovern de Catalunya, bé per actuacions en legislació bàsica orgànica o en els títols competencials transversals, o en matèria supraautonòmica, això hauria donat lloc a un increment de la conflictivitat, perquè el Govern de Catalunya té competència per recórrer davant el Tribunal Constitucional, i el Parlament de Catalunya té competència per recórrer davant el Tribunal Constitucional, i el Govern de Catalunya és diligent, i el Parlament de Catalunya és diligent, i si hagués cregut que hi havia invasió competencial, hi hauria recorregut en aquests anys de govern del Partit Popular, i, per tant, la conflictivitat s'hauria vist incrementada. Doncs, miri per on, honorable consellera, just a l'inrevés: amb els governs del Partit Popular, també amb governs del Partit Popular amb majoria absoluta, la conflictivitat competencial ha baixat.

Donaré les dades de forma molt ràpida, senyora consellera. Impugnacions de l'Estat a disposicions catalanes: segona legislatura, 51; tercera, 21 –legislatures socialistes, per cert; sisena legislatura, legislatura del Partit Popular, 6. És a dir, vuit vegades menys que a la segona legislatura i quasi quatre vegades menys que a la tercera legislatura. Però és que a la setena legislatura el nombre d'impugnacions de l'Estat contra disposicions de la Generalitat és de 6, el mateix nombre d'impugnacions totals a la sisena legislatura i tres vegades menys que a la tercera, i vuit vegades menys que a la segona legislatura, i això que s'ha fet en una legislatura en què el Partit Popular té majoria absoluta en les Corts Generals.

Pel que fa a les impugnacions de Catalunya, han davallat també espectacularment, de tal manera que amb governs socialistes estaven a 102 i 90, mentre que amb governs del Partit Popular han baixat a 22, i en situació de majoria absoluta, a 12.

Per tant, sembla bastant clar que si el que es vol posar com a exemple d'involució és la pretesa conflictivitat entre Estat i Generalitat de Catalunya, aleshores vagi amb compte, honorable consellera, perquè el que està dient és que vostè no ha estat diligent per recórrer davant el Tribunal Constitucional, perquè el que està clar és que la conflictivitat amb el Govern de l'Estat ha baixat, i ha baixat substancialment.

Jo, sap què crec que li passa, senyora consellera? Que, al seu Govern, no sap què li provoca més esglai, si l'esgotament del cicle reivindicatiu o sentir que ha arribat ja l'hora definitiva d'assumir les responsabilitats derivades de l'exercici de l'autogovern reclamat; potser «estancament», estancament en el sentit de no-evolució, és el mot que millor defineix el seu Govern. Vostè sap, repeteixo, senyor consellera, que «involució» vol dir «anar enrere»: doni'm un exemple d'una competència perduda per part de Catalunya.

I, per cert, una última pregunta innocent, senyora consellera: quan pensen exercir les competències que tenen estatutàriament assumides des de fa vint-i-dos anys i que no han exercit encara?

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyora diputada. Per a la resposta, té la paraula l'honorable consellera senyora Núria de Gispert.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals (Sra. Núria de Gispert i Català)

Senyora presidenta, senyores diputades, senyors diputats, mai –mai– des del Govern hem dit que no hagi aconseguit Catalunya en aquests moments un grau d'autogovern tan alt, mai; al contrari: no només ho hem dit de paraula, sinó que està per escrit en la proposta que sobre l'autogovern, sobre l'increment de l'autogovern, el Govern va aprovar el 5 de març i va ser presentat el 5 d'abril davant la Comissió d'Autogovern.

Vostè diu: «No hi ha involució.» Ja li explicaré on nosaltres veiem clarament que hi ha involució. Vostè posa tres exemples i parla dels dos primers: conversió del governador civil en subdelegat, traspàs del trànsit. Tots dos es van aconseguir en l'etapa en què el Partit Popular necessitava els vots de Convergència i Unió. Després d'aquesta etapa, ha vingut la involució.

Vostè ha parlat del nou model de finançament, i seguim dient el mateix que diu el conseller en cap, o que ha dit el president de la Generalitat aquí, en aquesta tribuna, o en els mitjans de comunicació: és un bon model de finançament, però no és, per nosaltres, el definitiu; és el millor que s'ha aconseguit en els darrers vint-i-tres anys –i això ho hem dit i ho hem repetit i ho tornem a dir–, i és –com va dir el conseller en cap– el pas més significatiu que s'ha fet en autogovern. Per què? Perquè per poder exercir l'autogovern, per poder exercir realment com a país, com a nació, necessitem un bon finançament. I aquest era el primer pas dels dos temes importants que en el nostre programa polític vam dir l'any 1999: millora de l'autogovern, millora del finançament.

En la millora de l'autogovern és on ens hem quedat parats. I jo li explicaré com ens hem quedat parats, i li donaré dades d'aquesta involució. I li'n poso una ara mateix –després en tinc unes altres. En aquest moment s'està debatent un projecte de llei a nivell del Congrés dels Diputats que és pràcticament igual que un que es va aprovar fa uns mesos aquí: el testament vital. És un projecte en què passa el que vostè a vegades ha criticat d'algunes lleis d'aquest Parlament de Catalunya, que es copia. Doncs allà ho han copiat. Però, a més a més, amb un fet encara més greu: ho han copiat, i segons quins articles els han declarat bàsics, la qual cosa significa que o ens deixen sense possibilitat d'exercir el que va aprovar aquest Parlament o haurem de recórrer perquè han traspassat les competències que aquest Parlament tenia i les competències del Govern. Aquest és un exemple.

Li'n posaré més. Miri, el Govern de la Generalitat ja fa molts anys –molts anys–, des de l'any 1990, que va començar a valorar els traspassos que havia rebut, les competències que havia assumit i tot allò que podia fer per incrementar l'autogovern. I ho va fer a partir de l'any 90 perquè ja havien passat deu anys des del primer govern del president Pujol i ja havíem tingut un important reguitzell de traspassos, però començàvem a viure, ja tres o quatre anys abans, una involució auto-

nòmica important per part del Partit Socialista, en aquell moment majoritari al Govern de l'Estat. Hi vam començar a treballar internament, amb estudis jurídics, amb les sentències del Tribunal Constitucional, que ens permetia poder veure altres possibilitats per incrementar l'autogovern. Per tant, ho fem des de l'any 90.

L'any 96 el president de la Generalitat ja va dir en una conferència que si alguna vegada aquesta situació quedés estancada, no descartava –i això ho hem dit– la possibilitat de parlar d'una reforma de l'Estatut.

Però en aquesta legislatura el que hem fet, i vam fer de comú acord amb els responsables, en aquell moment, del Govern de l'Estat..., que els dos programes importants del nostre Govern –el finançament autonòmic i l'autogovern–, els treballaríem en aquesta legislatura, començant pel finançament autonòmic.

Un cop acabat l'acord sobre el finançament autonòmic, vam iniciar les converses sobre l'increment de l'autogovern i vam traslladar al Govern de Madrid, ara fa dos anys, una proposta pràcticament semblant a la que es va aprovar el mes de març. No vam tenir resposta, ni de paraula, ni per escrit. Aquesta mateixa proposta, el president de la Generalitat va enviar-la al president Aznar el mes de març; tampoc no hem tingut resposta. La mateixa, la vaig enviar jo al ministre Arenas fa tres mesos; tampoc no he obtingut resposta.

La nostra posició és la que diem en aquesta proposta de millora de l'autogovern, la mateixa que el Govern va presentar davant la Comissió d'Autogovern, i que, com li he dit, no hi ha resposta. Si no hi ha resposta, hem de buscar altres camins. Lògicament hem fet tot allò que hem cregut dins el marc estatutari i constitucional, perquè creiem que a més aquest marc estatutari i constitucional dóna suficient flexibilitat i obertura com perquè es pugui incrementar l'autogovern d'una manera important. I ho vam demostrar amb els documents que vam presentar. O sigui, està escrit i es pot veure que és possible. El que passa és que no hi ha voluntat; no hi ha voluntat perquè no hi ha resposta. Quan dos persones seuen a una taula per negociar i una d'elles no dóna resposta, doncs, difícilment es pot negociar. Per tant, aquest és un punt important. Vostè entendrà, o no, que és involució; per nosaltres ho és, perquè no hi ha resposta. Per tant, aquest és un punt important.

Un altre d'involució? Doncs, miri, un bloqueig claríssim de traspasos. En aquest moment fa un any i mig que no es reuneix el plenari de la Comissió Mixta de Transferències Estat - Generalitat –un any i mig que no es reuneix. Jo em vaig reunir amb el ministre Posada l'abril del 2001; des de llavors no ens hem tornat a reunir. I en aquella Comissió, en aquell plenari, es va aprovar, de mutu acord, set temes de què es podrien iniciar els treballs de ponència, i es van aprovar perquè s'iniciessin: cap d'aquests temes ha començat a treballar-se; no per manca de voluntat nostra, sinó perquè no hi ha escollit el ponent per part del Ministeri, perquè el ministeri ics no contesta la primera proposta, i, per tant, no s'han pogut reunir les ponències d'aquests set temes.

Però vaig més enllà. Hi han dos traspasos pendents des de l'any 98, aprovats prèviament pels responsables de les dos parts de la Comissió Mixta, que un era el que ha fet esment abans el conseller Puig, respecte a la línia Pobla de Segur - Lleida. L'any 98 es va aprovar; l'any 2001, amb el ministre Posada, vam quedar que iniciàriem els treballs per ja donar-lo per aprovat. I va sorgir aquesta proposta nova, realment nova, en la qual es demana, en aquest cas..., no només que no es paga el traspàs i el cost dels serveis, sinó que al revés: la Generalitat, si vol això, ha de pagar.

Un altre exemple: les beques. Les beques des de l'any 98 estaven pendents. Es va pactar amb el Govern de l'Estat que, després de la Sentència del Tribunal Constitucional del setembre del 2001 amb la qual es donava una part important de raó als plantejaments de la Generalitat, immediatament es reunissin els ponents i es tirés endavant el traspàs de beques. Doncs, bé, portem un any i dos mesos; ens hem reunit set o vuit vegades; s'han passat molts papers d'un ministeri a l'altre ministeri i d'administracions públiques a la Generalitat de Catalunya: no hi ha manera, cada vegada surt algun problema. Però, mentrestant, les beques no són traspasades. Si això no és bloqueig de traspàs, ja em dirà vostè què és.

Però, clar, fa un any i mig. Jo el mes de març del 2001 vaig comparèixer a la Comissió per a l'Aprofundiment de l'Autogovern com a presidenta de la part catalana, i en aquell moment vaig dir que confiava que els traspasos anirien endavant, i vaig parlar del que jo ja havia parlat amb el ministre Posada. Era el mes de març. Ara ha passat, com li dic, un any i vuit mesos. Ara he de dir que realment hi ha un bloqueig de traspasos, perquè no s'ha traspasat res més. I, matèries, n'hi ha moltes, i les tenen, i potser deuen ser seixanta o vuitanta, és igual; el cas és que, aquelles que es van aprovar de mutu acord, ni aquelles, se'ns estan traspasant.

I tercer factor pel qual nosaltres considerem que hi ha involució. Home, l'activitat legislativa del Govern central en els darrers mesos està entrant d'una manera importantíssima en les competències de la Generalitat en matèria d'ensenyament, en matèria d'ocupació, en matèria de formació professional, les lleis d'estabilitat pressupostària, la Llei d'hisendes locals recentment, la del cadastre que ha sortit publicada fa quatre dies, la del testament vital..., clar, si tot això no significa un signe d'involució, potser ho entenem d'una manera diferent, però per nosaltres això és un signe d'involució. I, per tant, entenc que amb això li he pogut donar resposta a tot el que vostè plantejava.

Estem d'acord que tenim un grau d'autogovern alt, però per nosaltres no és suficient; és un plantejament diferent: per nosaltres no és suficient. Seguirem demanant-ho de la manera millor possible. Fins ara, dins del marc estatutari i constitucional. Però, si no hi ha resposta, haurem de buscar un camí que ens doni major seguretat jurídica. I d'aquí ve la Resolució aprovada en el debat de política general amb la qual proposem la reforma de l'Estatut en la propera legislatura si durant aquests mesos seguim sense tenir resposta.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyora consellera. Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, vostè diu que consideren que hi ha invasions competencials en matèria de la Llei de qualitat, en matèria de formació professional, en matèria de testament vital..., escolti'm, només farà que complir la seva obligació i actuar als mecanismes que té justament, de què es dota, el nostre model d'estat per preservar les nostres competències.

I això no és involució autonòmica, senyora consellera. A un conseller de la Generalitat a mi em sembla que se li han d'exigir dues coses: claredat en les idees i precisió en el llenguatge. I no hi ha cap mena de precisió en el seu llenguatge, perquè jo puc entendre que vostè digui: «Jo vull que la Comissió de Transferències vagi més de pressa.» Ho entenc perfectament. Miri, fins i tot ho puc compartir amb vostè. Jo entenc perfectament que vostè digui que vol que els mitjans materials es traspassin de forma més ràpida. Hi puc estar perfectament d'acord. Però el que jo puc exigir al Govern de la Generalitat és que, amb mala fe, no parli d'involució quan sap que no hi ha involució.

Vostè ha estat incapaç, senyora consellera, de donar-me un sol exemple d'una competència que hagi perdut Catalunya. Per tant, vostè pot dir que vol que vagi més de pressa, i diu: «És que haurem de portar al Constitucional aquesta llei, aquesta llei i aquesta llei.» Senyora consellera, no farà més que complir la seva obligació –que, per cert, el que m'està dient és que aleshores porta sis anys incomplint la seva obligació, perquè si vostè creu que realment hi ha hagut involució i no ha recorregut davant el Tribunal Constitucional, el que està dient és que han incomplert la seva obligació.

Però és que més a més, de vegades passen coses tan sorprenents com les següents, no? Surten dient: «Hi ha involució autonòmica en la Llei de dissolució dels ajuntaments.» És fantàstic! Hi ha dictàmens dels serveis jurídics de la Generalitat dient que la competència és de l'Estat. Però en qualsevol cas aquesta és una qüestió que voldria posar damunt la taula però no és la qüestió central.

Vostè deia: «És que hi ha competències per traspasar; aquell famós document enviat, el document de les vuitanta-vuit transferències.» Doncs, bé, en una sessió de control en el Senat, aquestes vuitanta-vuit competències... –tinc la transcripció de la intervenció, senyora consellera, la transcripció de la intervenció–, la intervenció del senyor Xuclà, en el Senat, va passar de vuitanta-vuit competències pendents de traspàs a vint-i-una; això en els dos minuts i mig que dóna la intervenció. Imagini's, vostè: si pot parlar una mica més, el senyor Xuclà acaba dient, fins i tot, la veritat.

Jo voldria, senyora consellera, cridar la seva atenció; vostè diu: «És que ens trobem en una situació en què l'autogovern de Catalunya no pot tirar endavant. Jo li dic, honorable consellera: Llei del règim electoral ge-

neral, investigació científica i tècnica, vies pecuàries, obres públiques, transport ferroviari, transport de mercaderies per carretera, llei de caça, establiment i ordenació de centres de contractació de mercaderies, règim jurídic d'expropiació forçosa..., i passo dues pàgines per no cansar-la. Si el senyor Camp em permet seguir la intervenció, senyora presidenta, jo continuaré.

Assegurances, règim miner, règim energètic..., com deia, em saltaré les tres pàgines seguides que tinc de lleis que han estat sense desplegament reglamentari. La potestat reglamentària de la Generalitat no ha estat exercida en temes tan importants com la protecció de la infància, carreteres, associacions, protecció d'animals, ports de la Generalitat... Hi ha reglaments que estan pendents des de l'any 93.

Però no és només això: és que hi ha competències executives com el mapa de protecció civil, o competències executives en matèria de la propietat intel·lectual, que tampoc no han estat exercides pel Govern de la Generalitat.

El Govern del Partit Popular, senyora consellera, sempre ha estat i està obert al diàleg, per analitzar tots aquells aspectes que, a judici del Govern de la Generalitat i del Govern central, siguin susceptibles de desenvolupar i consolidar el nostre autogovern. S'ofereix diàleg, s'ofereix diàleg fluid, però aquest diàleg, per nosaltres, senyora consellera –no ens n'amaguem–, té un límit. Té el límit que nosaltres considerem que la vigència de la Constitució i de l'Estatut, sempre que vostès l'utilitzin, sempre que vostès exerceixin les seves competències, és la millor garantia per seguir aprofundint en el nostre autogovern.

I voldria acabar, senyora consellera, fent-li una breu –breu– reflexió. Hi ha una forma d'estrabisme polític que és la dels qui, incapaços d'articular un projecte, il·lusionant, només saben recórrer a la recreació de fantasmes i d'amenaces externs. Li demano, senyora consellera, que rectifiquin; li demano que, si no pot posar un exemple d'involució autonòmica, faci vostè el que hagi de fer per donar les instruccions al seu Govern perquè parlin que volen anar més de pressa, parlin que volen millorar els mitjans, parlin del que vulguin, però no parlin d'involució, perquè vostès saben que és mentida.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Veus de «Molt bé!»)

La vicepresidenta segona

Gràcies, il·lustre diputada. Per a la rèplica, té la paraula la consellera senyora Núria de Gispert.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats... Miri, senyora Nadal, vostè deu tenir uns criteris jurídics diferents dels meus, i està clar que el que s'entén per «involució», vostè ho veu d'una manera i nosaltres ho veiem d'una altra. I no som només

jo o els membres del Govern, sinó també els serveis jurídics que assessoren el Govern.

Miri, «involució» vol dir no-resposta als traspassos pendents d'acord amb l'Estatut; això és involució. I com a mínim portem un any i mig sense resposta. Per tant, involució és no contestar..., això és involució. Involució és bloqueig. No hi han traspassos i, des del nostre punt de vista, hi han vuitanta-sis traspassos pendents. Almenys, que se'ns contesti per què no hi ha resposta; això és involució. Involució és les iniciatives legislatives que abans jo li he comentat, que laminen cada vegada més les competències de la Generalitat; això és involució.

Vostè diu: «Digui'm una sola competència que els han tret.» Escolti, només faltaria! Seria la primera vegada en la història que un govern de Madrid s'atrevis a treure una competència. O sigui, això no li ho puc contestar, perquè realment no ens ha tret cap competència; ens les treuen de futur, a través de les lleis. Llavors, està clar que contestem, està clar que plantejem recursos d'inconstitucionalitat. I ho estem fent, i ho estem fent darrerament d'una manera continuada per a totes aquestes lleis que jo abans li he comentat i que són lleis que laminen constantment les competències de la Generalitat. Per tant, per nosaltres, això és involució.

Com va ser involució els anys 84, 85, 88, amb el PSOE. Quan hi ha majoria absoluta a Madrid, tenim involució. I en puc posar molts exemples. Un que ens va obligar que un traspàs molt important, d'unes funcions molt importants, s'hagués de fer en tres moments diferents, durant deu anys, per culpa d'aquella involució; i em refereixo a temes d'Administració de justícia. L'Estatut deia una cosa, la Llei orgànica del poder judicial en va dir una altra, el Tribunal Constitucional ens va donar la raó, i en deu anys vam rebre els traspassos partits: primer els mitjans materials, després els mitjans personals. Però avui, si l'Administració de justícia, en part, no funciona tan bé com hauria de funcionar, és gràcies a aquesta manera d'entendre les competències que té el Govern central, sigui un partit, sigui un altre. Jo parlo d'involució d'ara, però també n'hi va haver, i molta, de l'any 86 als anys noranta. I per nosaltres això és involució.

Vostè parla també que hi han molts aspectes que el Govern de la Generalitat no ha desenvolupat. Jo m'he mirat aquest dematí aquesta nota que ha sortit en un mitjà de comunicació i m'he apuntat alguns dels aspectes que vostè diu que falten. Doncs, miri, en investigació científica i tècnica –article 9.7 de l'Estatut d'autonomia–, el Govern de la Generalitat ha desenvolupat quatre lleis i un, dos, tres..., sis decrets. Jo després li puc donar còpia de tot això que li estic dient. De transport de mercaderia per carretera –article 9.15 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, on estan els ferrocarrils, els transports terrestres, etcètera–, hem legislat cinc lleis aprovades pel Parlament de Catalunya, set o vuit decrets. En matèria de caça, recentment, el Departament de Medi Ambient ha presentat el Pla estratègic, amb la voluntat de definir conjuntament amb el sector i amb altres usuaris del medi un marc de referència per establir les línies mestres d'una futura llei. En expropiació forçosa, el Parlament de Catalunya ha legislat amb una

llei del 95, amb dos decrets. En matèria d'assegurances –article 9.21 de l'Estatut d'autonomia–, quatre lleis més i uns vuit o nou decrets. I així aniríem passant.

És cert que alguns dels aspectes que vostè planteja no s'han legislat. Potser no s'han legislat perquè hi ha hagut una legislació bàsica tan extraordinària que ens han deixat poc desenvolupament, i aquest és un problema. I aquest és un problema que nosaltres plantejem en els diferents recursos d'inconstitucionalitat plantejats en el Govern de l'Estat.

I després una altra cosa. El Govern governa, el Govern gestiona, el Govern estableix les seves prioritats. I, en la iniciativa legislativa i en l'impuls per a aquesta iniciativa legislativa, només li hauria de dir, doncs, els projectes de llei que s'han aprovat en aquesta legislatura. En aquesta legislatura en portem 73, entre projectes i proposicions; el 90% són projectes de llei. Però és que en el conjunt de totes les legislatures, des de l'any 1980 fins avui, el Parlament de Catalunya ha aprovat 427 projectes i proposicions de llei. Jo crec que s'ha legislat en aquelles matèries que hem considerat importants, prioritàries, i en aquelles que la gent més necessita.

Moltes gràcies.

(La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.)

La vicepresidenta segona

Senyora diputada, per què em demana la paraula?

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, per una contradicció, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Li concedeixo un minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Miri, senyora consellera, vostè ha posat exemples d'utilització de la nostra capacitat legislativa en alguna matèria, i m'ha citat precisament investigació científica i tècnica, i m'ha donat tot un reguitzell de legislació esmicolada. Vostè sap perfectament que jo li estic parlant d'aprovar una llei general, una llei general justament en el marc de la legislació bàsica, que podem fer-ho. M'ha posat exemples de desenvolupament del nostre autogovern a través de decrets, i jo li estic dient, senyora consellera, que nosaltres podríem tenir en aquest moment una llei de família, una llei d'estabilitat pressupostària, una llei de mutualitats... Tot això, a més a més de tot el reguitzell de lleis que li he donat abans, senyora consellera, no s'ha fet.

I per acabar, senyora consellera, vostè sap perfectament..., miri al diccionari el que vol dir «involució». Li demano, senyora consellera, que si vostès creuen que s'han d'agilitzar les feines a la Comissió Mixta de Transferències, això és una cosa. El que no pot ser és que es parli d'involució quan això vol dir perdre competència, i vostè ha estat incapaç de donar un sol exemple d'una competència que hagi perdut Catalunya.

La vicepresidenta segona

Senyora consellera...

La consellera de Governació i Relacions Institucionals

No es tracta...

La vicepresidenta segona

Perdoni, perdoni, senyora consellera. Pot anar a seure al seu escó perfectament; si no, sembla que establim un diàleg. Però, de totes maneres, doncs, li permeto un minut per a la resposta que vostè... (*Veus de fons.*) Vostè mateixa, però crec que el lloc més idoni és el seu escó. De totes maneres, vostè mateixa.

(*Pausa.*)

La consellera de Governació i Relacions Institucionals

Miri, no es tracta d'incapacitat a posar un exemple: es tracta d'entendre el mateix. Vostè diu que el diccionari diu que involució és una altra cosa, i jo li dic que a vegades podria passar això; de totes maneres, ho miraré, però, escolti, involució és el que després l'entorn entén, i els mitjans de comunicació entenen, i els polítics entenen. I involució, per nosaltres, és el que li he dit: bloqueig, no-resposta i lleis, en aquest moment, en el Congrés de Diputats que lamineu competències de la Generalitat.

La vicepresidenta segona

Molt bé.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'autogovern (tram. 300-00893/06)

Passem, doncs, al punt dotzè de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'autogovern, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, per a l'exposició de la interpel·lació, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyora presidenta. No pateixin, que aquesta hora no tinc cap temptació d'entrar en un debat nominalista sobre el que és o no és involució... Jo crec que la consellera ha estat fins i tot generosa a l'hora de descriure l'accepció del terme «involució», i encara hi podia haver afegit alguns més exemples, que no tots són de futur, que són de passat i que són molt importants.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Però, en qualsevol cas, sentint la consellera, jo crec que hi ha una evidència que s'ha de posar en relleu d'entrada, i és que no em negarà que a hores d'ara tots els partits de Catalunya, a excepció, com s'ha vist –ja ho sabem–, del Partit Popular, parlen el mateix llenguatge quan es tracta de la millora de l'autogovern. I parlem el mateix llenguatge, encara que, evidentment, amb dife-

rents –si vostès volen– variants dialectals, quan, per exemple, plantejem en aquests moments la reforma de l'Estatut d'una forma àmplia en aquesta cambra, com s'ha vist recentment en el debat de política general.

I un objectiu en què coincidim pel que fa a la reforma de l'Estatut, per una banda, per blindar les competències que aquests últims anys Madrid ens ha buidat, però en segon lloc, també, amb la voluntat d'afegir-ne de noves de cara al futur, i també algunes de sobrevingudes aquests anys, amb un objectiu, lògicament, com és la garantia de superació de l'actual situació d'estancament autonòmic.

En segon lloc, al marge de la voluntat d'aquest nou Estatut –i de fet hem trigat molt temps per confluïr en aquest objectiu una àmplia majoria de la cambra–, hi ha, però, un consens genèric que fa temps ja que existeix, que s'assenta en la necessitat d'activar algunes iniciatives que facin possible des d'ara, sense esperar la pròxima legislatura, per tant des d'ara mateix, per exemple, l'assoliment dels traspassos pendents. Traspassos que..., abans la senyora Nadal feia una mica de trampa, perquè deia: «Escolti'm, vuitanta-vuit traspassos, dels quals només en reclamen vint.» Ella sap, i vostè sap, senyora consellera, que evidentment, de pròpiament estatutaris, en són una trentena. Hi ha altres aspectes que van vinculats a sentències del Tribunal Constitucional, vinculats a subvencions que apareixen en les lleis de pressupostos, etcètera. I, de fet, involució és que el senyor Arenas, malgrat la realitat, malgrat el que diu la lletra de l'Estatut, després de venir a Barcelona, se'n torni a Madrid i digui que difícilment els traspassos pendents van més enllà dels dits d'una mà. Això és involució autonòmica, també.

Per exemple, l'obtenció de noves competències de l'Estat a partir de l'article 150.2 de la Constitució; la modificació de lleis orgàniques que excedeixen del propòsit d'aquest tipus de lleis de la Constitució; les lleis bàsiques que ens afecten negativament; l'expansió de la noció d'interès general; l'expansió també d'alguns criteris com el de la territorialitat, no?, o l'aplicació de l'Administració única o del federalisme executiu –és igual, el nom no fa la cosa. O garantir, per exemple, com avui s'ha vist, aquest matí, en una presa en consideració d'una proposta de resolució conjunta de tots els grups, a excepció del PP, la presència de la Generalitat a la Unió Europea.

Doncs bé, si això és així, jo em pregunto, em demano on són les diferències. Les diferències són de contingut?, són de calendari? Crec que de contingut no. Jo m'he entretingut, he tingut la paciència de llegir les quaranta-una pàgines d'aquest document, d'aquest discurs del senyor Mas de l'altre dia, i, encara que vostès han volgut presentar aquesta conferència com gairebé el descobriment de la sopa d'all, jo, francament, amb una pàgina on descriuen vostès el llibre de ruta i els continguts de la reforma estatutària, francament, no he sabut veure ni una sola diferència important amb relació a altres propostes fetes per altres grups d'aquesta cambra. (*Veus de fons.*) No, no, no, i jo els repto i els emplaço que demostrin el contrari, i ho tinc en el meu escó. I, per tant, des d'aquest punt de vista, hi insisteixo, on són les diferències?

Miri, jo crec que les diferències –i vostè ho sap perfectament– estan centrades en els interessos electorals o electoralistes i en els afanys partidistes i privatis d'alguns grups d'aquesta cambra. I no n'assenyalo cap en concret, encara que, deixi'm, senyora consellera, dir-li que... Senyor president, és que el senyor Camps té l'habilitat constant de provocar contaminació acústica en aquesta sala quan algun diputat parla des de la tribuna, i amb tot el *carinyo* i amb tota l'estimació i demanant-li que em descompti el temps que estic utilitzant per dir-li això, jo demanaria, en tot cas, que el senyor Camps fes una mica de silenci, i reclamo, en aquest cas, respecte a aquest diputat que parla des de la tribuna. (*Remor de veus.*)

Bé, m'és igual del que està parlant vostè. Jo, en tot cas, no tinc, en aquest cas, el silenci i el decòrum que, en aquest cas, requereixo des d'aquesta tribuna.

Deixi'm dir, senyora consellera, que els interessos són purament electoralistes, i li puc posar un exemple, perquè si no fossin interessos partidistes no s'entenen, per exemple, alguns excessos i algunes afirmacions com les d'Artur Mas l'altre dia, de fet, en una entrevista en un mitjà de comunicació, i deia –no hi era, però em fa l'efecte que ho deia sense envermellar– que el que sorprendria d'Esquerra Republicana és que estigués en contra de la proposta de nou estatut. M'imagino que en contra de la seva proposta de nou estatut, no? Cregui'm que això provoca hilaritat si no és que fa esclafir directament de riure, no? Sobretot sabent com el senyor Mas –i vostè sap perfectament i les senyores i senyors diputats– que fa més de vint anys –avui ho recordava el senyor Ribó– que Esquerra reclama una reforma de l'Estatut, que l'any 80 va pactar amb Convergència i Unió, i que encara no s'ha materialitzat. I exactament el mateix, ídem d'ídem podríem dir pel que fa al concert econòmic, que Esquerra Republicana sola, des de fa molts anys, ve clamant al desert i vindicant aquest model de finançament com a única solució per al problema de la manca de suficiència financera de la Generalitat.

Per contra, vostè sap perfectament que fins fa molt poc temps, fins fa pràcticament quatre dies que el senyor Aznar va decidir de desmuntar la parada del peix, i mentre vostès estaven entestats entre relectura i relectura de la Constitució i de l'Estatut, doncs que vostès no es van adonar que el cove de l'autogovern pràcticament estava buit, després de gairebé set anys de col·laboració estable i perpètua entre Convergència i Unió i Partit Popular; que a vostès els calia un horitzó nacional, col·lectiu, il·lusionador, i que, a més a més, de passada, això servís com a autèntic esquer electoral per al seu recentment entronitzat candidat a la presidència de la Generalitat, Artur Mas. És a dir, que calia, d'una o altra forma, que, ni que fos a la pròrroga i de penal, proposar una reforma estatutària amb el pretext, en aquest cas formal, que vostè abans també ha explicat a la senyora Nadal, que en tots aquests anys no han rebut una resposta positiva a les diferents demandes de millora de l'autogovern traslladades al Govern del senyor Aznar.

Fixi's bé –i vostè ho sap–, mentre que nosaltres, per exemple, no ens hem mogut ni un mil·límetre d'on érem, fins i tot nosaltres hem arribat a condicionar púb-

licament el suport a qualsevol possible govern d'aquest país en el passat i en el futur, hi ha qui ha passat pràcticament més de dos anys, tres anys, pràcticament, d'aquesta legislatura, doncs distraient aquest debat sobre l'autogovern, distraient els treballs de la Comissió de l'Autogovern, malgrat que ha anat avançant, amb dificultats, en benefici, en aquest cas, d'una negociació bilateral que no ha reportat cap resultat positiu. Ni cinc de calaix –vostè ho sap–, i per tant tres anys perduts fins que vostès han decidit, finalment, passar al pla B. I el pla B crec que, en aquest cas, com vostè sap, és intentar plantejar, a hores d'ara, la reforma de l'Estatut.

Per tant, han trigat fins a l'octubre de l'any 2002, fins a aquella famosa Resolució que vostès no es cansen d'invocar del Parlament, i per tant, si es descuiden, ja s'acaba l'actual legislatura per plantejar una reforma de l'Estatut, en definitiva, per acabar-se d'adonar i fer-ho públic, que Catalunya té poca autonomia política i que, a més a més, cal més capacitat de decidir en el futur.

I a més a més, això ja és una altra qüestió, i en això ja ni entro ni surto, però vostès ho han fet oferint, doncs, la seva possible entrada, a canvi, en un govern d'Espanya. I això, evidentment, és perfectament legítim, però, compte, compte!, perquè vostè sap que ni tan sols la presència de ministres socialistes catalans van impedir, doncs, la LOAPA o, per exemple, els continuats atacs contra Catalunya, convertida, pràcticament, no només en la sangonera d'Espanya, falsament, lògicament, sinó també, ironies del destí, gairebé en l'ase dels cops en la democràcia espanyola! Però això, evidentment, vostès ja són grandets, i allà amb les seves conseqüències.

Ara, ja reconec que abans d'acabar aquest primer torn, que des d'una altra banda dels escons d'aquesta cambra tampoc les coses no són, diguem-ne, fàcils, no? Perquè a l'altra riba, jo he sentit fa molt poc el diputat senyor Maragall, i el senyor Montilla, per exemple, en un intent i en un afany d'aparèixer públicament gairebé com uns campions en el tema de l'autogovern. Ja ho dic, de passada, amb el degut respecte, no?, però, és clar, això mentre és evident que el senyor Zapatero i el PSOE continua, doncs, marcant el pas, doncs, que li marca el senyor Aznar, fent un seguidisme gairebé caní del Partit Popular, i havent-se conjurat fa quatre dies amb el PP per fer fracassar, per exemple, el pla del senyor Ibarretxe, que l'han arribat a deslegitimar, a dir que era excloent, etcètera, etcètera. És tot molt complicat, no? Però, al mateix temps que insistia –avui ho recordava algú, i el senyor Pujol ho deia perfectament bé–, mentre insistia públicament, el senyor Maragall, en la reforma de l'Estatut, el senyor Zapatero deia, de forma molt clara, que aquesta reforma no era prioritària, i per tant, sembla, doncs, evident, que ni l'executòria del PSOE ni el fet que el PSC, doncs, sigui, entre cometes, un autèntic nouvingut en aquestes arts de la reforma de l'Estatut, arrossegat, en bona part, per Esquerra Republicana, és evident que no serveix a alguns dirigents polítics per a exhibir, públicament almenys, majors dosis de mesura i també de realisme.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, miri, senyor Ridaó, el Govern ja ha expressat en moltes ocasions el seu capteniment en matèria d'autogovern. Abans he dit que, des de l'any 1990, hem treballat en diferents àmbits per a la millora d'aquest autogovern, i una mica escamats per la involució autonòmica que vam viure en l'etapa socialista, i que ara tornem a viure.

El mes d'abril, el Govern, amb el conseller el cap i jo mateixa, vam comparèixer a la Comissió per a l'Aprofundiment de l'Autogovern, i vam explicar quin era el contingut de la nostra proposta, una proposta que té cinc principis bàsics, i que els hem repetit, i que els diré molt ràpidament: el reconeixement polític i simbòlic de la realitat nacional de Catalunya i dels seus elements definidors; l'Administració única, és a dir, l'aproximació dels serveis públics als ciutadans, i que aquesta aproximació es porti des de l'Administració de la Generalitat com a administració ordinària de l'Estat; un augment quantitatiu de les competències de la Generalitat, complint els preceptes estatutaris, i totes aquelles que es poden delegar mitjançant l'article 150 de la Constitució; un sistema de finançament definitiu, més semblant o més basat en el concert econòmic, i capacitat per a la projecció internacional de Catalunya, mitjançant la participació directa en els òrgans de la Unió Europea i internacionals.

La conferència del conseller en cap que vostè ha alludit, i que la va fer com a candidat a la presidència de la Generalitat, no va ser una conferència electoralista, si vol electoral, però no electoralista. Va formular la proposta d'un nou estatut com a vehicle per aconseguir el nivell d'autogovern que nosaltres ja vam proposar el mes de març, i que mitjançant la redacció d'un nou estatut, segur que podem tenir encara més marge. Però no era aquesta la nostra voluntat ara, en aquests tres anys. Nosaltres no estem marejant la perdiu. Nosaltres, el que estem fent és treballar per millorar el sostre competencial dins del marc estatutari i constitucional. Si això no ha estat possible no és per nosaltres, perquè possible ho és, d'acord amb els preceptes constitucionals i d'acord amb l'Estatut. Ha estat un altre posicionament el que ens obliga a plantejar-lo de manera diferent, el que ens obliga a canviar d'estratègia, i aquí, en el debat de política general, va ser aprovada –i amb els vots de vostès– una resolució del Parlament en la qual en la propera legislatura s'iniciaria la reforma de l'Estatut, si el marc que actualment nosaltres havíem plantejat continuava sense resposta.

Per tant, aquesta és la nostra posició. No la canviem. I, a més, és una posició ben estudiada i ben elaborada, no feta d'un dia per l'altre, no pensada ràpidament per motius electoralistes, sinó pensada amb vocació de govern i amb l'experiència de govern de més de vint-i-tres anys, o de quasi vint-i-tres anys.

Nosaltres sempre hem cregut i no només com a Govern, sinó avalats per estudis de juristes de prestigi i per la pròpia doctrina del Tribunal Constitucional, que podíem assolir un marc competencial molt més alt dins d'aquest marc estatutari i constitucional. I tenim molts

arguments, i estan escrits, i estan escrits en la proposta que es va presentar en el marc de la Comissió de l'Autogovern.

Vostè ha parlat de la Comissió de l'Autogovern, són vostès els diputats que formen part d'aquesta Comissió els qui han de decidir com s'acaba, però realment, si el debat de política general s'acaba amb una resolució com la que abans li he plantejat, doncs, lògicament, aquesta resolució s'ha d'incloure dins d'aquesta Comissió, i potser s'ha de plantejar, d'acord amb vostès, perquè vostès la van signar, una reforma de l'Estatut, però per a la propera legislatura.

Considerem vàlid esgotar el sostre competencial que ofereix el marc estatutari constitucional, però, si pels obstacles que ens trobem i a què abans he fet esment això no és possible, caldrà un canvi de direcció, que és el que nosaltres plantejem.

Vostè ha comentat que s'haurien d'obtenir els traspasos pendents. Jo ja li he dit: fins fa un any i mig encara hi havia algunes converses i algunes possibilitats, i de fet, el mes d'abril de l'any 2001, es van aprovar tres traspasos diferents –els últims– i una proposta de set matèries més que no ha tingut resposta.

Tenim un document de traspasos, que cada tres mesos o cada quatre mesos l'anem actualitzant, en el qual hi ha vuitanta-sis matèries, de les quals vint-i-sis són a través del 150.2, però la resta és exactament el que estableix l'Estatut d'autonomia de Catalunya, més tots aquells traspasos pendents amb motiu de sentències del Tribunal Constitucional.

Vostè diu que Esquerra Republicana no s'ha mogut ni un mil·límetre. És que nosaltres tampoc. Nosaltres tenim una proposta molt clara i considerem que es pot defensar, i es pot defensar dins del marc actual. Si això no és possible no és per manca de voluntat nostra. I, per tant, per això, perquè anem avançant, el que plantejem és una modificació, en el futur, de l'Estatut d'autonomia, si realment negociar, el diàleg, la possibilitat de seure en una taula no és possible. Aleshores, anem a l'aprovació, a l'elaboració d'un nou estatut d'autonomia, perquè, entre altres coses, ens donarà major seguretat jurídica, i no hauré de dependre de la conjuntura política.

Jo he comentat abans –i ho repeteixo– que en els anys on Convergència i Unió va ser decisiva a nivell de l'Estat, tant l'època del Partit Socialista com en l'època del Partit Popular, es va notar un canvi en positiu en la matèria a traspassar. Entre altres coses, va ser de les poques vegades que va ser utilitzat l'article 150.2. Ara sembla que això és una excepcionalitat, i això va ser possible en el moment en què érem decisius. Doncs potser hem confiat que en aquests tres anys de legislatura hi hagués una altra oportunitat per poder negociar nous traspasos. Aquest va ser el diàleg inicial mantingut amb el Partit Popular, però després d'un any i mig on no s'ha reunit la Comissió Mixta, entenem que hem de buscar altres vies que ens permetin, en el futur, tenir una major seguretat jurídica.

El contingut d'aquesta proposta, en molts aspectes serà la que nosaltres ja hem plantejat. Però, lògicament,

l'elaboració d'un nou estatut d'autonomia permetrà un marge més important i més elevat, i sobretot una àmplia seguretat quant al futur de l'aplicació d'aquest nou estatut.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Té la paraula el senyor Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Miri, jo no vull insistir en el debat de les coherències de cadascú. Jo crec que en aquesta cambra –i a fora– tothom sap allà on eren els uns i on eren els altres, sempre, i, des d'aquest punt de vista, nosaltres sempre hem reclamat un nou estatut, i vostès fa quatre dies que ho han fet. Exactament fins al 3 d'octubre de l'any 2002, per tant, des d'aquest punt de vista, decisius durant molts anys. Sí, relativament. El 150.2 alhora que el feien servir per traspasar el control del trànsit a Catalunya, la Comunitat dita Valenciana ho va aconseguir per al transport per carretera, i també ho va aconseguir, en aquest cas, Canàries, no?

I, a més a més, durant molts anys, vostès han votat a favor de lleis que eliminen l'autogovern, i que ara vostès diuen que cal reformar, com la LODE, la LOGSE, la Llei de costes, la Llei de cossos de seguretat de l'Estat de l'any 86, i podria continuar la llista. I, per tant, si vol, ens podríem embranchar en les coherències. Però jo no és d'això del que li volia parlar. Jo li volia parlar del futur i del consens, i és d'això que he estat parlant durant la meva intervenció, però que com veig que vostè anava a pinyó fix amb el paper que segurament, doncs, algú altre li ha perpetrat en la seva Conselleria, doncs, evidentment, no hem parlat de consens.

Miri, si més no, deixi'm que aquests tres o quatre minuts que em queden serveixin per dir-li si li interessa l'opinió del nostre Grup sobre per on passa el possible consens en aquesta matèria, ja que hi ha tan àmplia coincidència en aquest terreny.

La primera. D'una banda, perquè ningú –i això va directament adreçat a vostès i al senyor Mas–, ningú pretengui que en un futur el que podria ser un aliat –i crec que potencialment hi ha quatre grups a la cambra aliats, en aquest cas, com a mínim– de Convergència i Unió en la futura reforma de l'autogovern–, ningú s'hagi d'engargamellar, és a dir, haver-se d'empassar a la força la proposta de cap altre. I això encara no ho tenen clar vostès. Estan insistint –sí, sí–, cada dia, que la seva proposta és la millor i que els altres ens hem de plegar, i gairebé hem de fer nostra, com si fos un contracte d'adhesió, la seva proposta. I miri, ni que sigui perquè legalment això no ho poden fer, perquè vostès saben que la iniciativa correspon als dos terços dels diputats d'aquesta cambra, i, en segon lloc, jo crec que ja no és un tema legal, és un tema conceptual. L'Estatut no és patrimoni de ningú, no és patrimoni privatiu de vostès i qui pensi que és així s'equivoca i s'equivocarà i, a més a més, fracassarà en aquest objectiu.

I, en segon lloc, d'altra banda, el consens també passa perquè hi hagi algú que entengui, també, que no pot imposar un calendari impossible. I tothom sap que en

aquests moments estem en una fase –i en això vostè diferirà de mi–, però que estem en una fase agònica de l'actual Govern de la Generalitat i davant de la imminència d'un cicle electoral que, per raons òbvies, és pràcticament paralitzador. I evidentment, d'aquí quatre dies estarem immersos en autèntiques batalles partidistes que, en definitiva, no ajudaran gens ni mica aquest debat i aquesta tranquil·litat que requereix aquest debat sobre la reforma estatutària.

Miri, per nosaltres el Parlament hauria d'acabar. Encara que vostè diu que no pot interferir en els treballs de la Comissió, jo crec que qui ha marcat l'agenda i el calendari d'aquesta Comissió ha estat el Govern i vostè ho sap perfectament. Fins que vostès no han tingut la porta tancada al senyor Aznar no han donat llum verda que la Comissió acabés amb un informe final, i encara amb un desenllaç avui per avui imprevisible.

Per tant, sí que interessa que el Govern sàpiga què vol Esquerra Republicana. És a dir, nosaltres voldríem que la Comissió acabés els seus treballs, que votés el contingut de la proposta. És a dir, no volem ni una malaltia llarga ni incurable ni dolorosa, ni aplicar l'eutanàsia, ni directament, doncs, la mort sobtada, ni funerals solemnes, com algú ha dit en algun mitjà de comunicació. Volem acabar amb l'informe final de la Comissió.

En segon lloc, com hem dit alguna vegada, i ho dèiem amb un document conjunt del nostre Grup Parlamentari i amb el Grup Socialista i amb Iniciativa per Catalunya Verds, que totes –totes–, totes les línies de reforma apuntades pel Parlament i per l'Informe d'aquesta Comissió, i tots els instruments, vies jurídiques necessàries per portar-ho a la pràctica, és a dir, reformes legislatives, constitucionals o estatutàries, hagin de ser considerades sempre de forma conjunta, és a dir, al servei d'un únic objectiu, que és el que ens concerneix a tots, com és l'adaptació de les normes i de les institucions de la Generalitat, i també de l'Estat, lògicament, a les demandes socials de més autogovern.

I en tercer lloc –en tercer lloc–, també voldríem que les institucions d'aquest país, no només de la Generalitat i aquest Parlament, fossin també convidades –i, per tant, estem parlant dels ajuntaments, dels municipis– a aquest procés polític, i també hi fos convidat el conjunt de la societat civil, de la ciutadania, com va ser, per exemple, a l'època de la República, prèviament a la ratificació en referèndum de la reforma estatutària, fer la força necessària per traslladar aquest tema directament a les Corts Generals.

Per tant, el que volem blindar i garantir –perquè, sincerament, no ens acabem de refiar del tot, vista l'experiència de tots aquests anys– és que aquesta voluntat àmplia, política, expressada per 122 diputats d'aquesta cambra..., evidentment, no es tracta per part de vostès d'un intent d'emascarar els seus actuals pactes amb el Partit Popular ni tampoc que, diguem-ne, les ànsies «reformistes», entre cometes, per exemple, del diputat Maragall avui no quedin segrestades –demà, en aquest cas–, doncs, pels seus companys del Partit Socialista Obrer Espanyol. Per tant, cal un objectiu nítid, de consens i de futur, de manera que no estiguem pendents, com ara, únicament de la confrontació, de la

confrontació electoral que permet de gestionar, segurament, la immediatesa en un marc de desqualificacions partidistes però que no ens permet avançar seriosament de cara al futur.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La senyora consellera té la paraula.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyor Ridaó, vostè diu que nosaltres diem que la nostra proposta és la millor. Nosaltres ho diem en un sentit, jo diria, ben travat, perquè l'hem treballat molt; no la vam treballar en dos mesos ni en tres mesos, portàvem anys treballant-la i, per tant, considerem que és una proposta molt àmplia en la qual hi han molts temes que vostès també van aprovar en el seu document d'autogovern, però molt més treballada, molt més fonamentada era la proposta nostra. Per tant, fins aquí contesto el que vostè diu.

L'Estatut no és patrimoni de ningú, està clar que no. L'Estatut no és patrimoni de ningú, però l'Estatut, a l'article 56, diu que la iniciativa per a la seva elaboració és del Govern, del Parlament, i després explica com s'ha de fer la reforma.

Si, segons vostè, estem en una fase agònica, per què aquest interès tan gran per saber la nostra posició? Escolti, esperi d'aquí un any que hi haurà eleccions i, a la millor, ho haurà de parlar una altra vegada amb nosaltres, probablement. Però si creu que això és així, per què aquest interès? Per què l'interès que vostè ha demostrat avui interpel·lant-nos en aquesta matèria des-

prés de dues setmanes de la proposta del conseller en cap? Jo crec que les preguntes se les han de fer vostès i no a nosaltres. Potser els hem agafat una mica amb el pas canviat i ara, en aquest moment, es troben descol·locats.

Respecte al contingut del final de la Comissió per a l'Aprofundiment de l'Autogovern. Escolti, parlin entre vostès, però a mi em sembla que vostès, Esquerra Republicana, i nosaltres, després d'haver aprovat una resolució en el debat de política general, no fa ni un mes, en la qual aprovem conjuntament que si la proposta que avui està sobre la taula no rep resposta, com fins ara, i proposem una reforma de l'Estatut per a la propera legislatura, escolti, no anirem a canviar cada mes els nostres posicionaments; almenys nosaltres no els canviarem.

Per això jo li pregunto a vostè: potser totes aquestes preguntes se les ha de fer el seu Grup, perquè fa un mes estaven molt contents de signar amb nosaltres, ara estan molt nerviosos, no saben si han d'anar amb el Partit Socialista o amb Iniciativa, no saben si han de venir amb nosaltres. Amb nosaltres, vostè diu que estem en una fase agònica, doncs escolti, miri, ens deixa treballar, perquè seguirem treballant, seguirem governant, i, si tot va de la manera com nosaltres ho estem fent, en la propera legislatura els convidarem a elaborar un nou estatut d'autonomia.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora consellera.

Se suspèn la sessió fins demà a les 10. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre.